

DEN NY VERDENS.
impuls

NUMMER 1 - MARTS 2012 - 30. ÅRGANG

Tidsskrift for åndsvidenskab

Livets mening

På samme måde som menneskene i kraft af den materialistiske videnskab efterhånden har tilegnet sig herredømme over rent fysiske elementer, således vil menneskene nu i kraft af en sjælelig eller kosmisk videnskab blive herre over tænkning og viljeføring.

Uden dette herredømme vil jordmenneskene aldrig opnå den i juleevangeliet forkyndte ”fred på jorden” eller den ”velbehagelighed” eller lykke ved at være til, som er livets mening.

Det er denne forandring i indstilling til livet, der gør nutiden til en begyndende ny verdensepoke, i hvilken man mere og mere føres af videnskab, ikke blot på det materielle område, men også på tankens og viljens eller det psykiske område.

Humanitet og næstekærlighed bliver til videnskab og derefter til en selvfølgelig omskabelse af livet til kærtegn, skønhed og glæde.

(”Menneskeheden og verdensbilledet” kap.53)

Indhold

3 <i>Martinus:</i>
Den hellige ånd	22 <i>Colin Beavan:</i>
No Impact Man
6 <i>Ruth Olsen:</i>
Livets mening	22 <i>Jon Schau:</i>
Jons Bok nr. 2
8 <i>Hans Wittendorff:</i>
Pædofili i kosmologisk belysning	23 <i>Birthe Straarup:</i>
Solskinsmad
10 <i>Per Bruus-Jensen:</i>
Først af alt ...	23 <i>Lars Muhl og Githa Ben-David:</i>
Terapeuternes Mysterieskole
12 <i>Søren Hahn:</i>
En smuk misforståelse	24 <i>Robin W Petersen:</i>
Tavshedens tyranni
14 <i>Ruth Olsen:</i>
Løsning på energiproblemet?	29 <i>Mejbritt Ræbild:</i>
Martinus på Holistisk Højskole
16 <i>Lisa v. Schmalensee Magnússon:</i>
Den ny belivende pædsgogik ...	30 <i>Chris Daimo:</i>
Referat fra helsemessen
19 Bøger, som er anmeldt:	32 <i>Mejbritte Ræbild:</i>
Livets Skole som gavekultur
19 <i>Sv. Å. Rossen:</i>
Martinus' Verdensbillede	33 <i>Ruth Olsen:</i>
Hvem var Saint Germain?
19 <i>Kirsten Grubb Jensen:</i>
Jeanne d'Arc	35 <i>Kurt Christiansen:</i>
Kurts føljeton om sin kræftsygdom
<i>Paul Leer-Salvesen:</i>
20 Forsoning	42 Kort fortalt
<i>Valentin Laage:</i>
21 Engle i Danmark	

Den Ny VerdensImpuls nr.1/2012

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk - www.nyimpuls.dk
Giro 9 25 42 42

Tryk: Prinfo-Holbæk-Hedehusene-Køge
GISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

200 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige **240 kr** og Norge **230 kr**, portofrit
tilsendt.

Dansk giro: (reg. nr 3208) 925 4242 -

Norsk giro: 7877 08 07521 -

Svensk giro: 39 27 16-7

**Bladet udkommer medio marts, juni,
september og december**

LØSSALG

40 kr stk plus porto, i alt 50 kr

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes
fremsendt **senest 1. maj 2012**

Artikelforfattere står selv inde for deres artikels
indhold, **der ikke nødvendigvis deles af redak-
tionen.**

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i relation til
Martinus' verdensbillede.

Få bogliste tilsendt! Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,

Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

Der må frit kopieres fra bladet, men med
kildeangivelse

Kære Impuls-læsere!

Så er det atter tid for abonnements-fornyelse!

Håber I lægger mærker til, der stadig ikke er prisfor-
højelse på bladet!

For de - som nu er de fleste - der bruger netbank, har
jeg foran gironummeret skrevet reg.nr.3208.

Da jeg ryddede op i "firmaets" papirer hos Gunder,
så jeg, at de første numre kostede 1,08 kr at udsende
med posten - nu koster de 19,50 kr!

Men økonomien balancerer stadig, fordi vi ikke skal
give overskud og ingen lønudgifter har.

Det har givet noget vrøvl med Erhvervs- og Selskabs-
styrelsen, så nu må vi ændre vore vedtægter, beslut-
tede vi på vort bestyrelsesmøde i december. Forslag
til nye vedtægter trykkes på indersiden af dette blads
omslag.

Bestyrelsen består nu af: Bent Hansen (formand),
Ruth Olsen, Torben Svendsen, Pia Christensen,
Yngve Asplund - suppl: er Steen Jørgensen og Flem-
ming Martinussen.

Jeg er ny i faget "layout", så der skal nok være
svipsere - og denne gang har jeg haft problemer med
computeren, som nok er ved at blive for gammel. Alt
skabes jo med indbygget forældelse i vore dage - så
vi en udsendelse om i TV - vort økonomiske system
ville jo bryde sammen, hvis vi ikke hele tiden var
nødt til at forbruge stadig mere!!

Go' læselyst

kærlig hilsen Ruth

Den hellige ånd

Af Martinus

I almindelighed opfattes udtrykket ”den hellige ånd” som et abstrakt begreb, hvorfor det af mange mennesker både føles uvirkeligt og som et resultat af en slags overtro i lighed med mange andre religiøse forestillinger. Det kan derfor være af betydning for det åndeligt interesserede menneske at komme til klarhed over, hvad det virkeligt er, hvad der skjuler sig bag dette begreb. Sagen er nemlig den, at den kraft, som udtrykket ”den hellige ånd” dækker over, betyder umådeligt meget for alle levende væsener, for alle eksisterende livsformer. Uden ”den hellige ånd”, denne det allerhøjeste udtryk for kraft, ville ingen skov nogen sinde grønnes, ingen eng dækkes af vårens blomster og intet væsen nogen sinde opleve total sundhed eller velvære.

Ja, så betydningsfuld er denne kraft, at uden den ville vor klode aldrig nogensinde være blevet omformet fra en glødende ildkugle til den vidunderlige boplads for mennesker, den er i dag. Og uden denne kraft ville mennesket aldrig være kommet i besiddelse af den fuldkomne organisme, det har i dag, dette guddommelige redskab, gennem hvilket det på et givet tidspunkt i sin udvikling vil komme til at opleve at blive ”ét med Gud”, blive et væsen ”i Guds billede”. Ja, uden ”den hellige ånd”s eksistens ville der overhovedet ikke eksistere nogen som helst form for bevidsthed eller oplevelse af liv.

Da udtrykket ”den hellige ånd” i virkeligheden er det samme som Guds ånd eller bevidsthed, er det ikke uden grund, at Bibelen begynder skabelsesberetningen med ordene ”Guds ånd svævede over vandene”. Nu er tiden kommet, da begrebet ”den hellige ånd” ikke skal vedblive blot at være et abstrakt begreb. Årsagen hertil er den, at dersom den kraft, der skjuler sig bag dette begreb, ikke bliver åbenbaret i sin virkelige natur i form af en klar og realistisk viden, tilgængelig for ethvert udviklet menneske, vil menneskeheden aldrig blive fri af krigens byrder og elendighed. Sult, trædom og undertrykkelse vil da fremdeles beherske store domæner indenfor den

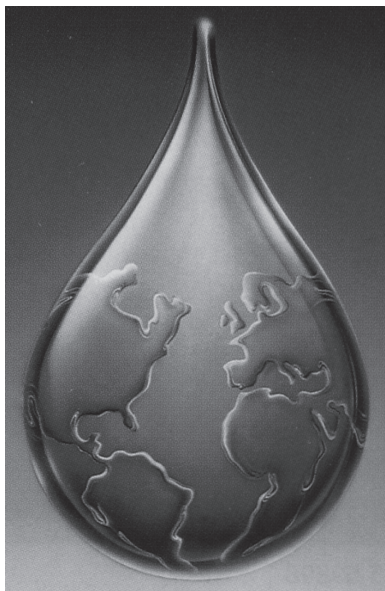
jordmenneskelige kultur, og den så længselsfuldt begærede varige fred vil forblive en utopi.

Hvad er da ”den hellige ånd”? Ja, hvad er ”ånd” i det hele taget? Ånd er liv, og liv er det, der gør en organisme levende. Når ånden eller livet totalt forlader en organisme, bliver organismen til et lig. Vi siger da om det væsen, der før åbenbarede sig igennem organismen, at det er

”afgået ved døden”. Den organisme, som før var et levende udtryk for liv og ånd, ligger nu stille hen og går sin opløsning i møde.

Undersøger vi imidlertid denne døde organisme, vil vi i de fleste tilfælde se, at den endnu indeholder alle de organer, der før betingede dens tilsynekomst som levende. Den hjerne, det hjerte, de lunger og de nyrer, kirtler, tarme osv., der før eksisterede, eksisterer stadigt, der magler absolut ikke noget synligt, noget fysisk.

Derimod mangler der nu det, der før gjorde organismen levende. At dette ikke skulle være noget, fordi det er usynligt, er en alt for absurd tankegang i røntgen- og radiobølgernes tidsalder til, at man kan tage denne tanke alvorligt.

Det primære ved organismen

Det er i dag en urokkelig videnskabelig kendsgerning, at der ud over den faste, flydende og luftformige materie eksisterer en stråleformig. Og intet menneske kan bestride den kendsgerning, at forskellen mellem et lig og et levende væsen ikke bestemmes af noget fysisk synligt, men derimod af dette, at det, der før viste sig som ønske, vilje, handling, kort sagt som væremåde, nu er forsvundet. Tilbage er kun redskabet for disse funktioner.

Det der er forsvundet, er således det primære ved det levende væsen, som organismen før udgjorde. Men da det, der ytrede sig som ønske, vilje eller begær, var det vigtigste ved organismen, bliver det også en kendsgerning, at det er det, der var det primære og ikke organismen selv, der ganske tydeligt kun var et redskab for disse

ytringer. Det var disse kræfter, som fik organismen til at bevæge sig og handle, og ikke omvendt.

Og på samme måde som med det jordiske menneske, således også med dyrene, ja med alt, hvad vi kalder levende. Når det ”noget”, som udtrykker livet, går ud af en plante eller et dyr, visner eller dør organismen. Når alle tilsyneladende døde eller visne planter og træer om foråret på ny grønnes og blomstrer, er det udtryk for, at det samme usynlige ”noget”, der året før forlod det, på ny er vendt tilbage. Det er dette usynlige ”noget”, vi kalder livet eller det levende, og det er, som vi ved, absolut ikke detaljeløst, selv om vi ikke kan tage og føle på disse detaljer på samme måde, som vi kan erkende, veje og måle den fysiske organismes detaljer, dens organer, lemmer og hjerne.

Livet er således ikke blot en ensartet kraft, der strømmer ind i organismerne og gør dem levende. Denne kraft er organiseret og inddelt i særlige fra hverandre afvigende ”bølgelængder”. Det er denne organisering af ånd, der betinger, at nogle organismer bliver til menneskeorganismer, andre til dyr og atter andre til planter. At denne kraft også er til stede i mineralmateriens verden, nævnes blot for fuldstændighedens skyld.

Den åndelige verden er kendsgerning

Når denne umådelige mængde af fysiske forskelligheder, der allerede er tilrettelagt og bestemmes af den usynlige kraft eller materie, der inkarnerer i organismerne, vitterligt eksisterer som en for alle aldeles åbenlys kendsgerning, bliver det også en kendsgerning, at denne usynlige kraft i tilsvarende grad i forvejen må være bearbejdet af organer eller organismer, der ikke er af fysisk karakter.

Hvorledes skulle de ellers kunne give sig udslag i alle de forskellige fysiske virkninger, vi er vidne til, og som får den fysiske materie til at fremtræde i den mangfoldighed af organismer, vi på alle sider er omgivet af? De usynlige organer eller organismer, igennem hvilke den lige så usynlige ånd skaber og inkarnerer i de fysiske organismer, er således udtryk for, at der eksisterer en verden uden for den fysiske, en verden, som kun kan betegnes som værende af åndelig natur.

Da denne åndelige verden kan inkarnere i eller overskygge den fysiske, og ikke omvendt, så finder vi her det levende væsens virkelige verden eller hjemsted. Her er en verden, der er hinsides døden. Døden udtrykker kun det levende væsens udskillelse fra en fysisk organisme. Den

udtrykker aldrig i noget som helst tilfælde eller situation en tilintetgørelse eller et totalt ophør.

Det levende væsen er et åndeligt væsen og hjemmehørende i en åndelig verden. At dette er en urokkelig kendsgerning, ses let deraf, at alt det, vi kalder vor bevidsthed, vore erfaringer og oplevelser, kun kan erkendes i form af ”tanker”, der helt

er af psykisk natur. Hvis de var fysiske, behøvede vi ikke at oversætte dem til fysisk tale eller skrift eller på anden måde indirekte overføre dem til fysisk materie. Var de fysiske, kunne alle og enhver se dem, og vi behøvede da ikke at fortælle eller nedskrive dem.

Ånd kan fremtræde både som had og kærlighed, viden og uvidenhed

For at gøre vore ønsker, begær og længsler, vor viden og vor hensigt begribelig for vore omgivelser, må vi overføre denne vor indre skjulte psykiske tilstand til enten tale, skrift eller lyd. Heraf ser vi, at det levende i verdensaltet, i mineraler, planter, dyr og mennesker er ånd. Ånd er igen bevidsthed, og bevidsthed er tanker. Tanker er viden, forestillinger, begær, had, bitterhed og vrede, ligesom de er sympati, forståelse og kærlighed. Ånd fremtræder altså som to store modsætninger: had og kærlighed. Disse viser sig igen som to andre store modsætninger: uvidenhed og viden. Og dermed er vi nået frem til hovedproblemet i denne artikel: ”den hellige ånd”.

Naturligvis er al ånd i sin dybeste analyse hellig. Når der er tale om den samlede manifestation af universets ånd, vil denne ånds slutfacit vise sig at være fuldkomment, deraf de evige ord: ”Og Gud så alt, hvad han gjorde, og se, det var såre godt”, hvilket vil sige: til glæde og velsignelse for alt og alle. Tværtimod viser denne ånd, disse tanker sig som årsag til forbandelse og smerte for de levende væsener. Den ånd, der skaber direkte forbandelse, smerte eller lidelse, skaber ødelæggelse af andre menneskers lykke og tilværelse, kan ikke udtrykkes som hellig. Og det er denne ånd, der for tiden martrer det jordiske menneskesamfund.

Alt for mange mennesker tror, at de kan skabe glæde og velsignelse for dem selv ved at mangfoldiggøre overtrædelsen af det femte bud: ”Du skal ikke dræbe”. Derved bliver de udtryk for det princip, der i form af frost og kulde får plante- og dyrelivet til at stagnere om vinteren. Disse menneskers ånd er således dødbringende, og deres væremåde kan ikke i menneskelig forstand kaldes hellig. Den er kun hellig indenfor universets styrelse i form af dette, at uden det levende væsens adgang til at udløse

død og forbandelse kunne det aldrig komme til at forstå forskellen mellem godt og ondt, forskellen på, hvad der er til velsignelse, og hvad der er til forbandelse.

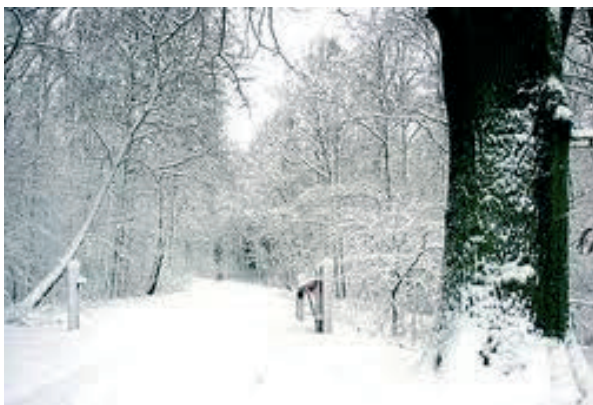
Når forbandelse, død og undergang kan finde sted blandt de levende væsener, så er dette, set i kosmisk perspektiv fra Guds eget udsigspunkt, en absolut nødvendighed for at mennesket i kraft af sin egen fri vilje kan komme til at vide, hvordan det bedst kan tilegne sig en væremåde, der absolut kun kan skabe glæde og velsignelse for andre levende væsener. Uden denne frie adgang til at skabe mentalt mørke, skabe lidelse og død, kunne det levende væsen aldrig ved egen viden og forstand, ved egne erfaringer arbejde sig frem til en væremåde, hvor det hundrede procent fremtræder som et væsen "i Guds billede".

Hvis det var således, at det levende væsen ikke havde nogen som helst mulighed for at skabe mørke, men helt automatisk var godt og kærligt, ja så havde det jo ingen bevidsthed. Da var det blot en slags maskine. At kærlighed ikke alene er et gode, men er det største gode, har man kun adgang til at opleve igennem det realistiske møde med dets modsætning. Kosmisk set er al ånd således hellig.

Mennesket må lære at gøre sin ånd "hellig"

Men nu er det altså menneskets forhold til "den hellige ånd". Mennesket er på et udviklingsstadium, hvor Guddommen er i færd med at forme det "i sit billede", hvilket vil sige: lære det alt det onde, det mørke at kende derved, at det af egen fri vilje udøver mørkets gerninger. Da det ved denne sin handle måde handler imod næstekærlighedens lov, udløser det uundgåeligt kræfter, som vender sig imod det selv i form af en ulykkelig skæbne.

Ulykkelige skæbner opstår således der, hvor det levende væsen er til ulykke, til forbandelse, smerte og lidelse for sine omgivelser. Indenfor dette mentale område er det således ikke den hellige ånds princip, det manifesterer, men derimod den mentale vinters princip. Men vinterens princip er dødbringende. Ved at udløse dette princip liv efter liv og høste virkningerne deraf i form af en ulykkelig skæbne, vil det levende væsen uundgåeligt opdage

årsagen til sin ulykkelige tilstand og begynde at gøre sin ånd hellig, hvilket altså vil sige: bringe den i kontakt med universets kærlighedskræfter.

Når vi igennem naturen har adgang til at opleve forskellen på vinter og sommer, på nat og dag, så er det jo netop for at se forskellen på de to slags manifestationer, på de dødbringende og de livgivende, på de der skaber undergang, og de der skaber velsignelse, glæde og lykke for de levende væsener.

Mennesket, der hader og forfølger, mennesket, der ved sin bitterhed, vrede og skuffelse hæmmer andre menneskers glæde og lykke og får dem til at føle sig ulykkelige, er alt for meget i kontakt med vinterens princip og må uundgåeligt høste virkningerne heraf. Det udfolder ikke den ånd, der får forårets dejlige liv til at bryde frem i sin næstes mentalitet, den ånd, der tænder lyset i den håbløst syges øjne, og får smilet til at bryde frem på den sorgendes ansigt.

Man må således lære at gøre sin ånd hellig. I samme grad som man formår at træne sig op til kun at leve for at gøre andre lykkelige og glade for livet, er man i kontakt med den væremåde, som er sommerens princip, den væremåde, der giver liv, den væremåde, der lader ens ånd være hellig på samme måde, som Guds ånd er det. Det er denne sin ånds væren ét med Guds ånd der betinger, at man er "i Guds billede".

Igennem dette at være "i Guds billede" åbnes ens bevidsthed, og man får del i Guds bevidsthed, hvad der det samme som at opleve den store indvielse eller "den store fødsel". Fra det øjeblik, man har oplevet denne totalt og fået kosmisk bevidsthed, er man blevet åndeligt suveræn. Man har da universets højeste viden i sit eget indre og skal ikke længere tilegne sig viden gennem andre. Man oplever da universets højeste viden og visdom gennem sine egne sanser, og man ser da den hellige ånd lyse i alle levende væsener, ganske uafhængigt af, hvordan de så end måtte manifestere sig i øjeblikket. Er de banditter, røvere, mordere eller kun simple bagtalere, ved man, at de blot er i færd med at lære, hvorledes man ikke skal bære sig ad i det virkelige liv hinsides al jordisk vildfarelse og overtro, hvordan man ikke skal leve, om man ønsker at være ét med Gud.

Med denne, den højeste åndelige oplevelse bag sig, er man for bestandigt trådt ud af den mentale vinters kolde og dødbringende område og i stedet trådt ind i det kosmiske forårs varmende og livgivende tankeklima. Den evige guddommelige ånd gennemstrømmer nu ens bevidsthed, og ens vandring gennem livet bliver en uafbrudt åbenbaring af verdensaltets evige grundtone: næstekærligheden, der er lyset i den evige ånd over vandene.

(Fra et foredrag i 1954)

LIVETS MENING

v/Ruth Olsen

Hvis ens liv former sig sådan, at man må arbejde hårdt for overhovedet at overleve fra dag til dag for sig og sine børn, vil spørgsmålet om livets dybere mening nok ikke være så påtrængende. Men for mange i den rige del af verden vil det spørgsmål uundgåeligt dukke op, for nogen måske kun ind i mellem, for andre kan det ligge der hele tiden som en nagende tvivl om livet er værd at leve.

Det synes som om jo bedre vi får det materielt, jo sværere bliver det "at overkomme livet", hvis vi skal dømme efter det stigende antal mennesker med mentale sygdomme som f.eks. depression, eller med alkohol- og anden form for stofmisbrug, samt de mange selvmord.

Dengang vi levede i en gammel autoritær og religiøs kultur, slog vi os måske til tåls med præstens ord om "blot at lægge vort liv i Guds hånd og lade hans vilje ske". Men det kan vi ikke længere, for dels har vi mistet vor "barnetro", dels har mange erkendt, at vi i høj grad selv bærer ansvaret for vort eget liv og skæbne.

Da jeg var ung og søgte efter "livets mening", faldt jeg over den filosofiske retning, der hedder "eksistentialisme". Ifølge denne har livet kun den mening, vi selv giver det. Her er ingen højere instans at klamre sig til eller højere idealer at "ofre sig for". Man påstår eksistentialismen byggede på Søren Kierkegaard, der som noget centralt i livet sætter det "selv der forholder sig til sig selv". Men han havde dog stadig Gud "i baghånden". Eksistentialisterne havde ligesom filosofen Nietzsche erklæret "Gud død", så mennesket var altså dermed helt overladt til sig selv og sin overbevisning om kun at have det ene korte liv på jorden.

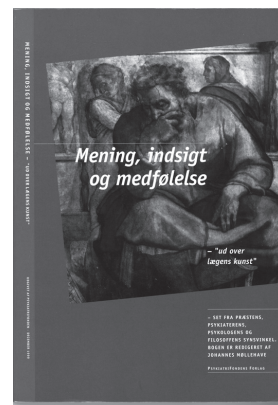
Nietzsche sagde i øvrigt også: "Den der ved, hvorfor han lever, kan udholde næsten hvad som helst." Men det var jo netop dette "hvorfor", der var blevet til et problem, nu hvor det at formere sig og føre slægten videre ikke længere var formål nok. Måske var det dette menings-tomrum i mellemkrigsårenes Europa, der fik folk til at søge "en stærk mand" eller andre autoritære "ismer", de kunne dyrke.

De fleste søger stadig en mening, men klog af skade har "ismerne" ikke længere den samme tiltrækningskraft. Men nu ser det ud til, at man i de tidligere østlande al-

ligevel føler sig tiltrukket af autoritære nationalistiske ledere. De troede deres nye frihed automatisk ville give dem "livets mening". De mistede meget af deres religiøse tro i sovjettiden, så jeg tror de er i vildrede med, hvor de nu skal hente en højere mening.

Men den vildrede er såmænd udbredt overalt i den vestlige verden. Større materielt forbrug, TV-underholdning og udenlandsrejser kan for de fleste ikke fylde det åndelige tomrum. Hvis man som åndeligt søgende går på biblioteket for at finde svar på, hvad "livets mening" er, kan man f.eks. finde bogen "Mening, indsigt og medfølelse", redigeret af Johs. Møllehave. Den vil søge svar på livets mening, siges det på omslaget. Men i forordet står der, at det er op til den enkelte selv at finde det, man kan højst skitsere nogle muligheder!

I bogen er der en filosof, der siger det gælder om "at blive den, man er". En præst siger, det handler om "at vide sig elsket af Gud", og en psykolog mener, "der ikke er noget svar, fordi der ikke er nogen mening". Der var i øvrigt en præst, som i TV-udsendelsen "Et splitsekund" d. 7/2 ved en begravelse sagde, man ikke skulle prøve at give det meningsløse en mening, for så kom man bare galt af sted!

Nu kan man håbe, at vor søgende sjæl på biblioteket fandt lidt mere nærrende åndelig kost, f.eks. i form af Martinus' værk Livets Bog. Det er godt nok ikke letfordøjelig føde, men hvis man er sulten nok, har tid og tålmodighed, kan man her begynde at se sit liv i et strålende meningsfyldt evighedspanorama. Alt er her logisk forklaret, så man opdager, der er en dyb mening med alting.

Man vil opdage, at vi hver især er med i en storslået plan, hvori vi alle har vor vigtige rolle at spille. Ingen erfaring høster vi forgæves. Alt hvad vi lærer her på jorden tager vi med os i næste liv, så vi kan fortsætte på et trin højere næste gang. Selv om livet ind imellem kan se sort ud

med modgang, sygdom og sorg, er det trods alt knapt så svært at bære, når vi ved, det kun er midlertidigt.

På et tidspunkt får vi "fri-kvarter", så vi kan hvile ud i en lidelsesfri højere verden, få nyt mod og møde de personer, vi mistede her i den fysiske verden. Og i næste inkarnation er også vore medmennesker kommet et

skridt længere i åndelig udvikling, så vi forhåbentlig møder en nok så kærlig verden, end den vi forlod. Vi er alle på rejse mod stadig højere udvikling. Som Martinus beskriver, vil den øgede energistrøm, som jorden og alle dens levende væsener udsættes for i disse tider, betyde en forceret udvikling.

Det kan dog også betyde, der i en periode kommer svære tider, for som Martinus skriver i LB I stk. 63: *"Den nye verdensimpuls har også symptomer, der er af ubehagelig art, og disse har givet sig udslag i de senere tiders store politiske bevægelser og omvæltninger, samt seksuelle abnormiteter, ulykkelige ægteskaber og sindssyge, hvilke realiteter for en stor del netop vil være at henregne under de reaktioner, der nødvendigvis må opstå der, hvor den nye verdensimpuls kolliderer med de gamle begreber eller opfattelser af livet."*

Når vi ved, hvorfor verden og menneskene er, som de er, kan vi lære at acceptere dem uden negative følelser. Når alt kommer til alt har alle, vi møder på vor vej, deres rolle at spille i vor læreproces. Og som vi ved, er det vigtigste nu engang, hvordan vi selv forholder os til det, vi oplever. Bortset fra det kan vi altid bede om styrke til at klare de genvordigheder, vi møder.

I øvrigt er de fleste af dem, der har haft en nær-døds-oplevelse, ikke i tvivl om, hvad der er meningen med livet på jorden – det vigtigste oplever de er kærlighed og viden. Hvis man vil fornemme, hvor langt man er i sin udvikling mod næstekærligheden, så skal man bare prøve at mærke efter, hvor dybt meningsfyldt man oplever det at hjælpe andre, især hvis disse ikke er nogen, man kender eller har sympati for! Men man skal selvfølgelig heller ikke være "tossegod" og lade sig udnytte.

Martinus sagde engang, at livets mening faktisk blot var, at det skulle opleves. Men dette er jo set ud fra det store kosmiske perspektiv. I vort nuværende afsnit af spiral-kredsløbet er det vigtigste for os, at al oplevelse er en del af vor udvikling mod det store om end "foreløbige" mål: et harmonisk verdensrige bygget på alkærlighed. Det er mening nok, for længere kan vor forestilling alligevel ikke række lige nu.

Livets mening er altså, at vi skal udvikle evnen for næstekærlighed. Så vi har masser af formål med at være her på jorden.

Kosmisk ansvar

Der vil være den forskel på fortidens og fremtidens mennesker, at medens fortidens og det store flertal af nutidens mennesker ikke føler noget "kosmisk ansvar", vil fremtidens mennesker helt komme til at basere deres liv på et sådant ansvar. Det er denne menneskehedens forvandling, det vil være åndsvidenskabens mission at fuldføre netop i kraft af, at ingen som helst anden form for videnskab vil være i stand til at afstedkomme denne forvandling. ("Menneskeheden og verdensbilledet" kap.)

Pædofili i kosmologisk belysning

Af Hans Wittendorff

I de senere år har der været skrevet meget – og diskuteret meget – om pædofili hos katolske præster, om børnepornografi på nettet og om familiemedlemmers misbrug af børn. Flere har efterlyst, hvad Martinus skriver om dette.

Lad os først slå fast, at den seksuelle drift ikke lader sig standse ved cølibat eller på andre unaturlige måder. Med Martinus' ord i *Livets Bog*, bind 5, stk. 1736: ”*Det er igennem årtusinder, grundet på at religioner og præsteskab også har betragtet det som syndigt at beskæftige sig med det omtalte problem, blevet et mysterium, der som nævnt var i alles tanker eller bevidsthed uden at måtte videreføres til åbenlys tale og interesse. Men da det var en drift, der umuligt kunne standses, hvor meget man så end forsøgte at leve i cølibat og askese, eller hvor meget man så end betragtede det som syndigt at have seksuelle tanker i sin hjerne, måtte den skaffe sig afløb ad andre veje end de naturlige.*”

De fleste mennesker har nok en instinktiv afsky for, når den tilbageholdte drift giver sig udslag i seksuel udnyttelse af børn. Det er yderst begrænset, hvad Martinus har skrevet om dette emne, og han bruger slet ikke ordet ”pædofil”. Men han peger på menneskehedens store uvidenhed om den seksuelle polforvandling som årsagen til de mange afsporinger og seksuelle abnormiteter. Dette emne er beskrevet på en glimrende måde i *Livets Bog*, bind 5, fra stk. 1856 til 1859, hvorfra de følgende citater er hentet.

Som beskrevet i Martinus' analyser, vokser vores ”modsatte pol”, det vil sige mandens feminine og kvindens maskuline pol. Denne udvikling sker normalt på en ganske ”blid” og langsom måde, hvor kvinden mærker en større selvstændighed og manden en større følsomhed. Hvis denne vækst sker på en abnorm måde, kan der opstå det, vi kender som ”den feminine mand” og ”den maskuline kvinde”.

I stk. 1856 skriver Martinus: ”*For begge disse overdimensionerede poltyper, ”den mandlige kvinde” og ”den kvindelige mand”, gælder det, at det nye væsen i deres bevidsthed ikke er nær så udviklet som deres mange inkarnationer gamle normale pols væsen, der nu er trængt alt for meget tilbage af den modsatte pols alt for stærkt fremtrædende overdimensionering og dens heraf følgende føring af væsenets dagsbevidsthed. Denne overdimensionering er altså ikke baseret på udvikling, så ville den netop ikke have været abnorm. Den er derimod baseret på den omstændighed, at dens ophav på et eller andet tidspunkt i tidligere liv har været genstand for en seksuel forføring eller et andet abnormt forhold, der har været i stand til at sætte det pågældende væsens seksuelle tankebane i en forceret aktivitet og flugt fra den normale udviklingslinje.*”

Når den voksne ikke har nok i samkvem med andre voksne

Om dette forhold skriver Martinus videre: ”*Denne seksuelle forførelse eller anden årsag til afsporingen kan f.eks. være foregået på den måde, at et voksent menneske, hvis tilbøjelighed til at søge kønslig tilfredsstillelse hos sit eget køn, har udartet sig til en sådan dimension, at det ikke har nok i samkvemet med voksne, men er så afsporet, at det begærer seksuelt samkvem med umodne, med mindreårige eller børn.*”

Nu kan vi konkludere: Når for eksempel en mand ikke er i stand til at beherske denne abnorme, forcerede vækst af den feminine pol, dette ”nye væsen i hans bevidsthed”, og hans normale, maskuline bevidstheds-pol er trængt så langt tilbage, at den ikke kan hjælpe ham til normal balance, så kan der opstå denne uheldige kombination, som overtager hans dagsbevidsthed. Han har fået pædofile tilbøjeligheder, der kan give sig udslag i heteroseksuel eller homoseksuel retning.

Som anført har de fleste normale mennesker en voldsom aversion mod en sådan seksuel udnyttelse og forførelse af børn. Pædofili straffes hårdt, og pædofile lever en kummerlig tilværelse i fængslerne. På en måde er denne aversion mod deres handlemåde forståelig, men i kosmologisk belysning skulle man formentlig hellere prøve at behandle disse syge mennesker ud fra Martinus' analyser.

Lad os slutte med endnu et dybt alvorlig citat fra stk. 1858:

"Vi ser således her, hvorledes livet selv igennem nærværende analyser formaner mennesket til at betragte det seksuelt umodne eller mindreårige som helligt og

urørligt. Det seksuelle princip eller den højeste ild er skabelsens rat. Ved hjælp af dette rat styres alt i universet. En forkert drejning her bliver en afsporing i skabelsen. En total seksuel forførelse af en mindreårig er det samme som plantningen af et frø, der kan vokse og blive til et stort lidelsens træ, hvis stamme og grene breder sig op igennem og ud over flere inkarnationer eller jordliv for de pågældende væsener."

Er man interesseret i emnet, giver det stof til eftertanke at læse de omtalte stykker i *Livets Bog*.

(hwittendorff@post.tele.dk)

En bøn af Frans af Assisi

Herre, gør mig til et redskab for din fred!
Lad mig så kærlighed, hvor der er had,
tilgivelse, hvor der er forurettelse,
enighed, hvor der er splid,
tro, hvor der er tvivl,
håb, hvor der er mørke,
og glæde, hvor der er bedrøvelse.

O, guddommelige Herre!
Giv, at jeg ikke så meget må søge at blive trøstet,
som at trøste,
ikke så meget at blive forstået,
som at forstå,
ikke så meget at blive elsket,
som at elske.

Thi det er ved at give, at vi modtager,
det er ved at tilgive, vi tilgives,
og det er ved at dø, at vi fødes til evigt liv.
Amen

(Citeret ved en begravelse for nylig for en af Martinus-sagens trofaste tilhængere)

Først af alt ...

Om al åndsvidenskabs sande grundlag og udgangspunkt.

Apropos indlægget af Robin W Petersen i forrige nr. af bladet.

Af Per Bruus-Jensen

*Idet jeg kun har min egen uendelighed
at skabe det timelige af,
vil uendeligheden også være til stede
i ethvert udtryk for timelighed
Gud*

Så længe mennesket har eksisteret, har det interesseret sig for den verden og virkelighed det er sat i – dels af nysgerrighed og dels af praktisk grunde, idet viden om virkeligheden også giver øget sikkerhed når det drejer sig om at vekselvirke med den omgivende verden.

Som det tydeligste og mest målbevidste udtryk for denne optagethed af verden og virkeligheden tjener naturvidenskaben og den hermed forbundne forskning gennem de sidste godt 450 år. Og hvad mere er: man er i dag i stand til at levere et svar, der mht. autenticitet og rækkevidde synes meget nær en endelig løsning, når det drejer sig om at forklare, hvad verden dybest set ved hjerteroden er for noget. Nemlig **energi**, jfr. Albert Einsteins berømte formel $E = mc^2$, der meget enkelt siger, at alt stof i virkeligheden er koncentreret energi, og hvilket bl.a. bekræftes af både atombomber og såkaldte kernekraftværker mv.

Imidlertid kan selv denne vidtrækkende løsning ikke være det endelige svar på verdens og virkelighedens sande identitet. **For hvad er så energi for noget...?** Er det noget materielt eller noget ikke-materielt, når det kommer til stykket – fx noget *åndeligt*, således som alverdens mystikere til alle tider har hævdet ...? Og hvorledes i det hele taget afgøre det via en forskning, der i form af naturvidenskaben grundlæggende er anlagt på dette at måle og veje...? For hvordan kan en sådan metode være relevant for det spørgsmål, der skal tages stilling til...?

Formodentligt kun på den måde, at måle- og vejemetoden i en ultrasofistikeret form bringer et faktamateriale til veje,

der gennem eminent deduktiv tækning og dermed fremragende åndsvirksomhed definitivt leder frem til svaret. Og vel at mærke på en sådan måde, at det pågældende svar kan verificeres eksperimentelt. Men dermed er det pågældende svar i mindst lige så høj grad et produkt af *åndsvidenskab*, som det er et produkt af klassisk naturvidenskab, og det baner dermed samtidigt vej for en kvalificeret stillingtagen til de udsagn om virkelighedens sande væsen, som hidrører fra den såkaldte mystikertradition, og til hvilken også *Martinus* på højst bemærkelsesværdig vis rent historisk hører (1890-1981).

Dette sidste vil fremgå af følgende:

Først af alt ér ifølge Martinus et uendeligt, immaterielt '*Noget*', der i praksis har 'form' af et 100% *virtuelt* potentiale af skabende muligheder – herunder muligheden for at frembringe en illusionistisk modsætning til sit eget immaterielle/virtuelle væsen og udgangspunkt. Dvs. en objektiv/materiel form for virkelighed.

Drevet af et evigt iboende og umætteligt ur-begær tilskyndes det initiale Noget til konstant at udnytte disse muligheder til fordel for opnåelse af erkendelse af egen eksistens og væren.

Generalresultatet af dette tiltag er fænomenet **LIV**.

I praksis opnås det pågældende generalresultat ved at det initiale Noget i medfør af det virkende ur-begær træder i karakter som et treenigt funktionsprincip, repræsenteret ved særprincipperne 1. skaber/oplever; 2. skabeevne/oplevelsesevne (læs *energi*) samt 3. skabe/oplevede illusioner alias formernes timelige verden. For takket være træk på netop denne særlige *trojka* af muligheder bliver det initiale Noget i stand til at erkende sig selv som **subjektiv** virkelighed i form af livsoplevelse og bevidsthed. Og ikke blot dette, men vil kunne opnå det på utallige forskellige måder og dermed måder, der tilfredsstillende harmonerer med en evig eksistens og tilværelse for det initiale Nogets vedkommende.

Det pågældende anonyme Noget (X0) træder med andre ord i karakter som et altomfattende, levende væsen, der i al evighed konstant er optaget af ønsket om at skabe fornyelse i sit *totum* og herved forny indtrykket af sig selv som sådant.

Følgelig er alt og alle på godt og ondt ligeværdige dele af dette evige og uendelige al-væsen og dets stræben.

Pointer:

At der i form af universet og vor erkendelse af det overhovedet forekommer et virkelighedskompleks at tage stilling til, skyldes helt og holdent den rolle det universelle ur-begær spiller, idet netop ur-begæret er kilden til al energi i tilværelsen...

Idet det objektive og det subjektive ved roden er gjort af det samme immaterielle 'ur-stof', er de to former for virkelighed også som noget selvfølgelig i stand til at spille sammen og øve indflydelse på hinanden, således som fænomenet LIV netop forudsætter: oplevelse tilskynder til handling, ligesom handling giver anledning til oplevelse...

At universet som udgangspunkt er immaterielt udgør endelig grundlaget for alt, hvad der kommer ind under begreberne de-materialisering, re-materialisering og teleportation...

Afsluttende bemærkning

Det skal stærkest muligt understreges, at ovenstående naturligvis kun er en kort og koncentreret introduktion til det verdensbillede med tilhørende virkelighedsbeskrivelse, som stammer fra Martinus. For yderligere indføring henvises til:

"Martinus skitsebog", symbol nr. 1 m. tilhørende tekst, gengivet i forfatterens "Sol & Måne" 2001.

Martinus: "Den Intellektualiserede Kristendom", 2004. Forfatterens artikel: "Om verdens grundvold" i DNV nr. 2, 2011.

Lynne Mc Taggart: "Fältet", 2001.

Pim van Lommel: "Consciousness Beyond Life", 2007.

Vi står ved en grænse

Mange forskere har i dag en anelse om, at de står ved en grænse til en højere sansedimension, som ikke er tids- og rumdimensionel. Derfor kan den ikke analyseres gennem mål- og vægtfacitter. Det er evighedsdimensionen, de er begyndt at ane, og det vil komme til at spille en stor rolle i menneskenes daglige tilværelse og helt komme til at ændre deres livssyn og væremåde, efterhånden som deres anelse af denne dimension gradvis ændres til forståelse, oplevelse og erkendelse.

(Fra foredraget "Tids-og rumdimensionel sansning og livsmysteriets løsning", 1948)

APRØPØS EN SMUK MISFORSTÅELSE

af Søren Hahn

Kære læsere af dette blad! Hvor er det dejligt, at vi har sådan et blad. Selv skriver jeg for det meste i et andet blad, i *Kosmos*, der jo er Instituttets blad. Men jeg læser selvfølgelig også i *Impuls*, og det, jeg især interesserer mig for, er alt det, som på nogen måde går imod eller er modsat Instituttets politik.

For politik er det. Både Instituttets holdning og den holdning, som ofte kommer til udtryk her i *Impuls*. Når Søren Ingemann f.eks. i sidste nummer af bladet kalder Instituttets nye udgave af *Livets Bog*, bind 1, for "en smuk misforståelse", så er det udtryk for en politik, der bygger på Martinus' udtalelse om, at der ikke må ændres i hans værker.

Den udtalelse går Instituttet selvfølgelig også ind for. Det er først, når vi kommer til fortolkningen af den, at vejene skilles. Begge parter kan dog være enige om, at ændrer man på et kommas placering, så ændrer man ofte ganske afgørende på indholdet og meningen med teksten. Det må man ikke. Men så er der også de såkaldte "skønhedspletter", som Martinus ikke mente, der var nogen grund til at ændre. Hvad med dem?

Nu ved jeg ikke, hvornår noget regnes for en skønhedsplet, men jeg holder meget af det sted i *Livets Bog*, bind 2, stk. 360, hvor Martinus i min udgave af bogen fra 1968 omtaler de koldblodede dyr som "koldblodige". Jeg elsker denne lille fortællelse og så den gerne bevaret. Betyder det så, at jeg også synes, at den skal gå igen i oversættelser til andre sprog?

Læg mærke til, at dette er en liden tue, der kan vælge et helt læs af spekulationer ned over os. Aha! - man kan altså diskutere, om der virkelig ikke må ændres noget i Martinus' værker. Man kan blive uenige, tolke ham forskelligt. Det er det, jeg kalder politik, og jeg mener ikke noget ondt med det. Men det er så her, at Søren Ingemann og Instituttet har hver sin holdning, skønt de begge ønsker at være loyale over for Martinus. Det er som i folkestyret, hvor politikerne kun vil det bedste, men alligevel ikke kan enes.

Derfor er politik interessant på to måder. Det er interessant, når man har en politik, som man vil forsvare over for

en anden politik. F.eks. ved at kalde den anden politik for en misforståelse, hvad den nødvendigvis også må være - ellers var det jo ens egen politik, der var noget galt med. Men politik er også interessant, når man som jeg finder, at begge parter argumenterer lige godt uden at fatte, at de aldrig vil nå hinanden. Det er som to sprogspil med hver sit sæt spilleregler.

I politik kan man være til højre eller til venstre, og i tolkningen af Martinus kan man forstå ham ordret eller i overført betydning. Eksplicit eller implicit. Og hvad er det mest rigtige? Er det f.eks. rigtigt at ændre i hans værker ud fra de retningslinier, som vi finder i Instituttets *Samarbejdsstrukturen*, stk. 13.6, side 94? Umiddelbart synes jeg, det vil være rimeligt, men jeg forstår udmærket Søren Ingemanns modsatte holdning, der går på en eksplicit tolkning af Martinus ønske om, at vi ikke må ændre noget.

Fint nok, men hvor let er det ikke at være i opposition til Instituttet? Det er som i folkestyret. Så længe man sidder i opposition, vælger man gerne de enkle løsninger. Men har man først fået regeringsansvaret, bliver det straks mere kompliceret. Så viser det sig, at det slet ikke er så enkelt bare at tage Martinus på ordet. Jeg har allerede vist et lille eksempel på det.

Altså, kære læsere! Vi kan lige så godt se i øjnene, at der her er tale om to politiske modsætninger, som står stejlt over for hinanden. Er der noget nyt i det? Nej, det viser bare, at vi er jordmennesker. Og eftersom det ikke nytter at drømme sig til en bedre verden, hvorfor så ikke affinde sig med den, vi har? Jeg ved godt, at det er en slem pille at sluge, men tungen op og ned med den! Luk øjnene og tænk på Martinus' ord om, at vi skal lære at finde os i alting.

Og hvordan ser verden så ud, når vi åbner øjnene? Den ligger badet i det dejligste solskin, hvor folk fra begge lejre falder hinanden om halsen af glæde over Instituttets nyeste udgave af første bind af *Livets Bog* og ligeledes jubler over, at værket nu også kan fås som nøjagtige kopier af det oprindelige værk. Uden Instituttets tilladelse ganske vist, men det er korrekt påtalt og fortjener tilgivelse, for

her har Søren Ingemann og hans folk virkelig gjort et godt stykke arbejde, som vil gøre enhver diskussion om eksplicit kontra implicit overflødig ud i al fremtid. Alle kan nu få, hvad de vil have. Men en god historie er det, og den fortjener at blive optegnet i "oldermandens avis", som det hedder i et af H.C. Andersens eventyr. Og skulle der endnu være nogen tilbage, som skumler i krogene, så er det ikke de politiske modsætninger, der er problemet, men dem selv.

Til slut skal I høre, hvor let og elegant Martinus formulerer det, jeg lige har prøvet på at sige. Citatet stammer fra: *Mentale fængsler*, bog 22b, kap. 14:

"Det kosmisk frie menneske er nået så langt frem i udvikling, at det ejer den guddommelige egenskab: ikke at vente sig verden eller væsenerne anderledes, end den og de netop er."

Den gamle indianerhøvding Seattle sagde (1850):

"Vi er en del af jorden, og jorden er en del af os. De duftende blomster er vores søstre. Hjorten, hesten og den mægtige ørn er vores brødre. Alle tilhører den samme familie. Alle ting er forbundne.

Jorden er vores mor. Det som overgår jorden, overgår også jordens børn. Mennesket har ikke skabt livets væv, det er bare en tråd i vævet. Det mennesket gør mod dette væv, gør det også mod sig selv."

Albert Einstein sagde:

"Et menneske er en del af den helhed, vi kalder universet. Mennesket oplever sig selv og sine tanker og følelser som noget, der er adskilt fra resten, et slags optisk bedrag af vores bevidsthed. Dette bedrag eller denne illusion er en slags fængsel for os, som begrænser os til vores personlige begær og til hengivenhed overfor nogle få nærmeste personer.

Vores opgave må være at befri os selv fra dette fængsel ved at udvide vores cirkel af medfølelse og kærlighed til at omfatte alle levende væsener og hele naturen i sin skønhed."

En løsning på energiproblemet?

Af Ruth Olsen/Walter Russell

Martinus har engang sagt noget om, at vi i fremtiden vil kunne tage al den energi, vi har brug for ud af luften, men han kom ikke nærmere ind på hvordan. Lidt nærmere kom Walter Russell (1871-1963), som jeg har skrevet om flere gange, bl.a i Impuls 1/2007, 3/2007 og 3/2006. Efter 39 dages undervisning på "den anden side" prøvede han at give den viden, han her fik, til en verden, hvor stort set ingen forstod ham.

I 1939 holdt han et foredrag på et møde for elektronikfolk i New York, hvor han prøvede at forklare, hvordan brint vil kunne erstatte olie. Han kaldte foredraget "ind i brintalderen". Følgende er uddrag fra dette foredrag. Efter at have nævnt bekymringerne over, at olien en dag vil slippe op, siger han:

"Det er sørgeligt at se manglen på visioner hos videnskabsfolk, når de ikke kan indse, vi har en grænseløs forsyning af brint, som er det billigste og bedste brændstof, verden nogensinde har kendt, og som blot venter på, at mennesket tager det i brug. Brint er den mest fantastiske substans, som solen skaber i sin ydre atmosfære, og som findes rigeligt i Jordens højere atmosfære. Også vore oceaner er udtømmelige lagre af passiv brint, som kan regenereres til aktiv brint. En oceandamper kunne skaffe sig al det brændstof, den behøver fra enten luften over eller vandet under den. Den behøver blot en brint-generator, som ikke fylder meget."

Derefter går han over til at forklare nærmere, hvad brint er: "Brint er ikke en "ting", det er en tilstand, som skabes af lyset fra solen og rummets mørke. Det er i dette møde mellem lyset og mørket, varmen og kulden, at brint opstår. Brintflammer springer tusinder af mil op i solens atmosfære, men der er ikke noget brint i solen eller på dens overflade, for så ville solen eksplodere."

"Brint, såvel som alle andre kemiske stoffer, springer frem fra rummet (space), når det rette spændingsforhold er til det, og forsvinder igen, når det forhold ophører. Kemiske stoffer er spændingstilstande mellem positiv og negativ elektricitet. Med overvægt af den positive aktivitet opstår

stof og med overvægt af den negative forsvinder det.

At skabe brint ud af vand ved elektrolyse er en besværlig og kostbar metode. Hvis solen kunne tale, ville den komme med en satirisk bemærkning om menneskets manglende evne til at forstå, hvordan den gør det. Stoffer opstår, forsvinder og genopstår alt efter forholdet mellem de to modsatrettede bevægelser,

kaldet plus og minus. Ilt f.eks. forsvinder, når du ånder ind, men spændingsforholdet i din organisme tiltrækker kuldioxid i stedet."

Men hvordan?

Dette var uddrag fra foredraget, men jeg blev ikke meget klogere på, hvordan mennesket skulle kunne skabe det spændingsforhold, der får brint til at springe ud af "den blå luft". Så gik jeg på opdagelse i Russells bog "A new concept of the universe", udgivet i 1953. Her forklarer han det helt grundlæggende:

Virkeligheden er bevidsthed. Bevidstheden projicerer sine ideer ved hjælp af tankeenergi, som er tovejs-elektricitet, positiv og negativ, tiltrækning og frastødning. Disse to modsatrettede bevægelser skaber spændingsfelter, hvis mangfoldighed giver os oplevelsen (illusionen) af alle de forskellige slags stoffer. Felterne er spiralbevægelser af både indad- og udadgående bevægelse, og en ændring i forholdet mellem disse to bevægelser, dvs en ændring af spændingsforholdet mellem dem, vil ændre på hvilket slags "stof" vi oplever.

Vi kan f.eks. forstærke den indadgående bevægelse. Det svarer lidt til, at man ved at stramme (forkorte) en guitarstreng kan ændre dens tone. Som sagt er alt stof spiralbevægelser. Ved at ændre på spiralbevægelsens omdrejning, ændres stoffets art. Brint kan f.eks. fremstilles ved at ændre kvælstofs spiralbevægelse 90 grader. Russell siger, at der er ingen problemer ved at hente uanede mængder af kvælstof fra atmosfæren, fordi balancen i atmosfærens sammensætning hele tiden vil blive genoprettet.

Al bevægelse er elektricitet, ved vi, bl.a. også fra Martinus. Men selv om vor tankeenergi er elektricitet, kan jeg ikke forstå, hvordan vi med den skulle kunne ændre kemiske stoffer på nuværende tidspunkt. Jeg har Russell mistænkt for at tage forskud på en fremtidig tilstand, hvor vi bliver i stand til at koncentrere vore tanker så meget, at vi kan materialisere og dematerialisere fysisk stof. Men måske har jeg ikke forstået ham rigtigt.

Der er dog ingen tvivl om, at den dag videnskaben virkelig forstår processerne i det fysiske univers og er kommet over alle misforståelserne, vil mange af tidens problemer blive løst. Russell gjorde, hvad han kunne, men var nok for tidligt ude. Hans oplysning om, hvordan alle fysiske stoffer er organiseret i 9 oktaver er ellers så logisk. I de første $4\frac{1}{2}$ oktaver dominerer den indadgående bevægelse, dvs den positive opbyggende elektricitet. I de sidste $4\frac{1}{2}$ oktaver dominerer den udadgående bevægelse, dvs den nedbrydende negative elektricitet.

Brint ligger midt mellem 3. og 4. oktav, mens kulstof ligger midt mellem 4. og 5. oktav, som er det modne ligevægtspunkt. Det er kulstofs harmoniske spiralbevægelse, der har gjort det brugbart som organisk stof for levende væsener. Kun et sådant stabilt ligevægts-stof kan bære gennemstrømningen af så stærk åndelig energi som f.eks. intelligens og intuition. Kulstoffet er et slags slutprodukt på et langt opbygningsforløb, herfra begynder nedbrydningen.

Hvordan lærer vi at bruge naturens skabende metode i vore produktionsprocesser i stedet for som nu næsten udelukkende at nedbryde det, naturen har skabt? Om vi skaffer os energi ved at brænde affald i kraftværkerne eller laver biogas af plantemateriale, er det stadig nedbrydningsprocesser, vi udnytter. Akkurat ligesom i vore bilers benzinmotorer. Det var det, Viktor Schauburger kaldte eksplosions-energi og ”dødsteknik”.

Schauburger (1885-1958) ønskede, vi skulle lære at bruge naturens livgivende ”bioteknik”, det var det han kaldte ”implosion”. Det er den indadtrejende hvirvelbevægelse, som f.eks. er i stand til at løfte vand fra træets rødder mange meter op til dets blade. Men hverken Russell eller Schauburger er blevet taget alvorligt af de dominerende indenfor naturvidenskaben. Derfor står vi nu med bl.a. global opvarmning og miljøproblemer.

Måske er det fordi, man bare ikke har forstået, hvad budskabet fra de to visionære herrer gik ud på og derfor heller ikke har prøvet at forske i den retning. Det kræver jo, at man ændrer sin måde at tænke på. Og i så fald kunne man holde op med at bruge milliarder på at lede efter en mystisk ”hicks-partikel”, men indse der ikke findes partikler, kun spændingsfelter mellem to modsatte bevægelser. Nok

taler man om bølger i stedet for partikler, men man ved åbenbart ikke, at de er dele af spiralbevægelser.

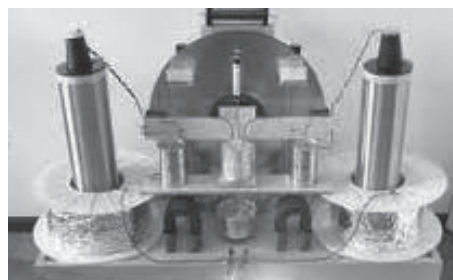
Sit grundlæggende budskab har Russell beskrevet således: ”Dette univers er grundlagt på kærlighedsprincippet om at give i stedet for at tage, på lige udveksling mellem modsætninger. Guds universelle organisme er funderet på harmonisk balance mellem at give og få (giving and regiving). Hvad der gælder Guds organisme gælder også menneskets. Manglen på kærlighedens princip om lighed og balance i udvekslingen mennesker imellem skaber disharmoniens ufred og sygdom.”

Er ”fri energi” allerede realiseret?

I et religiøst mini-samfund i Emmmental i Schweiz menes et apparat, der ubegrænset kan tappe det universelle energihav, at være opfundet. Det kaldes ”Testatika” og er blevet demonstreret for flere videnskabsfolk, men det er stadig en gåde, hvordan det konkret fungerer. En af dem har beskrevet det sådan: ”Maskinen bygger på princippet om elektrostatisk adskillelse af de allestedsnærværende positive og negative ioner.” – ”To skiver bringes i modsatrettede omdrejninger ved håndkraft og kan så fortsætte af sig selv” – uendeligt. Herfra kan tappes 300 volt jævnstrøm, der kan bruges til både lys og varme.

Folkene bag maskinen har ikke ønsket den udbredt til en verden, der ikke ”overholder Guds lov”. Deres talsmand har sagt: ”Afgørelsen ligger ikke hos os mennesker, men hos en højere instans.” Grundlæggeren af minisamfundet, Paul Baumann, som lige er død 93 år gammel, har bl.a. sagt: ”Vi gør aldrig noget, som elektronerne ikke er indforstået med. Vi forsøger hellere at finde ud af, hvad det er, de egentlig vil. Vi har banet vejen for denne forståelse. Man skal udøve næstekærlighed mellem mennesker og i hele naturen.”

På spørgsmålet om det inden for teknikkens verden handler om at agere i harmoni med naturen, siger talsmanden: ”Præcis, man skal spørge naturen: kan du hjælpe mig med dette? Vi er af den overbevisning, at menneskeheden først må lære at være taknemmelig for skabelsens gaver. Det forudsætter, at man har blik for skabelsens skønhed og ikke kun betragter den som manipulerbart materiale, man kan profitere af. Vi skal tage vare på skabelsen.” (Kilde: Diføt-Nyt nr. 101/2012)

Den ny belivende pædagogik er en konfronterende pædagogik

Af Lisa v. Schmalensee Magnússon

I forbindelse med meddelelsen om, at vi påtænker at starte en ny skole, den vi indtil videre kalder belx&y-skolen, som tager udgangspunkt i martinuskosmologien og den konstruktive og belivende kommunikation, er jeg blevet kontaktet af en del mennesker, som tilbyder at ville undervise i martinuskosmologi. Jeg er meget taknemmelig for interessen og imødekommenheden, men jeg ser også nødvendigheden af at præcisere, hvorfor alle, der er involverede i skolens dagligliv, skal beherske den konstruktive og belivende kommunikation.

Nogle vil måske indvende, at eftersom Martinus jo ikke kendte til den, kan den vel ikke have noget med hans kosmologiske analyser at gøre. Nej, er svaret. Det har den heller ikke på den måde. Den har imidlertid med dem at gøre på en anden måde.

Lad os huske på, at Martinus' analyser alene peger på en lovmæssighed, som virker gennem alt i universet. Den rummer overhovedet ikke en pædagogisk praksis. Som alle, der kender bare en smule til Martinus vil vide, har han sågar udtalt, at han hellere vil være sammen med en glad kødspiser end en sur vegetar, og jeg har da også mødt tilstrækkelig mange bitre mennesker, som hører til under "sagen" til at jeg giver ham ret. Det er altid mere belivende at være sammen med glade og taknemmelige end sure og bitre mennesker. Men der var aldrig fordømmelse af nogen art fra hans side, for han forstod jo, at enhver handling havde en årsag, og at intet menneske i sig selv var ophav til nogen som helst "ond" gerning.

Man kan sagtens kende til samtlige analyser og alligevel ikke have essensen af konsekvenserne i rygmarven så at sige. Ikke have dem implementeret. Ikke have dem som automatfunktion. Og det er jo også helt naturligt og helt forståeligt. Derfor kan man sagtens kende til analyserne og alligevel dømme andre mennesker. Når man gør det, oplever man ikke disse menneskers handlinger som ubehagelige goder, man har for som lektie.

Den pædagogik, som vi vil forsøge at praktisere på belx&y-skolen, tager udgangspunkt i, at alt hvad der sker i vort liv, er noget, vi kan lære af. Oplever vi ubehag ved noget, ja, så er der et eller andet, som skal korrigeres,

og vi må finde ud af hvad og hvordan. Opleves der omvendt behag, ja, så er der noget, som vi kan gøre meget klogt i at udvikle og komme til at gøre meget mere af.

Martinus skriver i sine analyser, at vi på vej til det rigtige menneskerige, altså i reanimationsprocessen, hvor vi fornyer os selv rent åndeligt i bestræbelserne på at opnå fred på jord, vil komme til at se mange forskellige slags nye pædagogiske redskaber blive udviklet.

Den belivende pædagogik er et af disse, og den har som udgangspunkt det pædagogiske formål at fremme alle processer, som skaber FLOW i vort stresshormonsystem. De eksisterende pædagogiske metoder gør det ikke i tilstrækkeligt omfang.

Hvis vi kigger på, hvad der er af pædagogiske metoder, kan vi inddеле dem i to hovedblokke, hvoraf den ene som udgangspunkt fordrer lydighed og den anden lader stå til. Man kan egentlig sige, at den ene har sin inspiration rent mentalitetshistorisk fra det gammeltestamentlige eller endog prægammeltestamentlige, altså hedenske, "du må ikke"-paradigme, hvor der er straf i vente til den skyldige, (et paradigme vort retsvæsen i en vis udstrækning også baserer sig på, således taler mange jo om, at der, for at ens retsbevidsthed kan være intakt, må falde straf over de skyldige) og så et nytestamentligt, hvor vi i princippet skal elske vor næste, men hvor det pædagogiske redskab består i at vende den anden kind til og tilgive. Man kan sige, at det udmunder sig i den henholdsvis straffende pædagogik og den anerkendende pædagogik.

Hvor ser vi dem? Hvor som helst der fordres lydighed, har vi den prætestamentlige bevidsthed og ældste gammeltestamentlige bevidsthed, hvor som helst der tilgives og lades stå til den nyere gammeltestamentlige og nytestamentlige bevidsthed. Begge varianter findes her i landet, hvor lydighedsdimensionen vel er størst i de muslimske koranskoler og det anerkendende princip i de moderne folkeskoler. Når muslimer således hellere vil have deres børn i en katolsk friskole end en almindelig folkeskole, er årsagen således altid, at der i disse er mere af det, de kalder disciplin, men det er et udtryk der dækker over lydighed.

Den belivende pædagogik tager sit udgangspunkt i det tredje testaments forståelse af, at ordene på korset "Tilgiv dem, thi de ved ikke hvad de gør" giver os en oplysning om, at det går gruelig galt, når man ikke ved, hvad man gør, for vi bliver jo korsfæstet af det, vi kommer til at lide under det, hvorfor det naturligvis er en stor lise for den menneskelige sjæl at komme til at vide, hvad det egentlig er, vi går rundt og gør. Derfor skal alle, der arbejder på skolen, hver gang vedkommende kommunikerer, vide, hvad det, man tænker, siger og gør kan have af virkning, og om denne virkning er gunstig for opnåelse af fred på jord, så at sige.

Til dette brug er den ikke voldelige kommunikation enormt anvendelig. Men min erfaring er, at den ikke kan stå alene. Den bliver hjælpeløs og kan virke afstumpet, hvis ikke den bruges i en dybere psykologisk og kosmologisk forståelse.

Den ikke voldelige kommunikation opererer med, at man har en indre sjakal og en indre giraf, og formålet er at få aktiveret og brugt giraffen, den forstående og kærlige med overblik, så meget som muligt. Efter at have arbejdet med konceptet nogle år, kunne jeg se, at det ikke gik bare at operere med, at man har denne indre sjakal. Man er nødt til at forstå, at denne såkaldt indre sjakal er reminiscenser af dele af oplevelser langt tilbage i barndommen. Oplevelser som har aflejret sig som delpersonligheder, hvilket Jung har arbejdet dybtgående med og Ole Vedfelt herhjemme også har beskæftiget sig med på yderst seriøs vis.

Det basale i disse delpersonligheder dannes, mens vi er børn, og eftersom børn, når de er helt små, ganske enkelt spejler deres omgivelser, er formålet med pædagogikken i børnehaven at få børnene til at spejle en mangfoldighed af begivenheder, som imidlertid har det til fælles, at de alle ender godt, således at børnene får nogle indre facitter af at føle sig velkomne i denne verden og af, at man altid kan nære tillid til, at alt ender godt. Er de kommet ud af denne første barndomsperiode med disse facitter, vil de være i stand til at gå den næste fase, som er grundskoleniveauet, igennem med stor appetit på indlæring.

I denne periode er det vigtigt, at barnets indre forestillingsevne får lov til at udvikle sig optimalt. Steiner har gjort sig mange tanker om måder dette kan ske på, og jeg er dybt inspireret af dem og ser hvor fantastiske redskaber, der ligger i hans indsigter. Men han har hovedsagelig fokuseret på børn, der så at sige er inkarneret med svækkede talentkerner, og han har ikke taget højde for, at børn gennemgår forskellige temaer i denne repetitionsfase, selvom de har samme alder. Afhængigt af hvorledes de tidligere inkarnationer har været, har man jo, i henhold til logikken i kosmologien, forskellige niveauer af talenter med sig i sjælens rejsekuffert.

Nogle børn er ganske enkelt mere mentale end andre fra barnsben af, og jeg tror det er overmåde vigtigt at forstå, at mentale eller det man i gamle dage kaldte boglige evner, rent faktisk også kan være yderst kreative, hvis man stimulerer dem rigtigt. Min egen datter, som gik på Bernadotteskolen i de første grundskoleår og var meget glad for det, viste sig at blomstre helt ekstraordinært tankevækkende, da hun som 11-årig kom i en såkaldt sort boglig skole i et helt fremmed land med et helt fremmed sprog (islandsk), alene fordi hendes mentale evner pludselig blev set og mødt og stimuleret. Jeg kan også huske at en af lektorerne på dansk, Pil Dahlerup, på et tidspunkt fortalte, at Bernadotteskolen havde været det helt rigtige for søsteren Ulla, happeningpigen, der ikke var så mental, men slet ikke havde været rar for hende selv, der var hovedsagelig mentalt funderet.

Når man kender martinuskosmologien ved man, at nye erogene zoner på et tidspunkt opstår i det mentale område. Det vil altså på et tidspunkt blive sjovt også for børn at tænke. Ikke bare dagdrømme følelsesmæssige fantasier, men tænke. Bliver barnet imidlertid ikke hørt og set som

netop det barn det er, med det det nu engang har med sig i sin helt særlige rygsæk, og med et bevidsthedsniveau, som det ikke på nogen måde selv kan tage ansvaret for, ja, så vil det uanset hvad komme til at lære enten under det ældste gammeltestamentlige paradigme (lydighedsparadigmet) eller nytestamentlige (laden stå til).

Det er det jeg mener med, at barnet må opleve at meningen tager til. Meningen for det enkelte barn af at være lige præcis på dette sted og gøre netop disse ting. For et kunne møde børn tilstrækkelig klart, er det vigtigt, at man kender sig selv krystalklart, og at man kender de andre voksne på skolen krystalklart. Dermed kan samarbejdet komme til at foregå på en måde, hvor noget aldrig fejes under gulvtæppet, men hvor ethvert ubehageligt gode til enhver tid tages alvorligt som en kosmisk meningsfuld udfordring, der har en årsag, som har med os selv at gøre, og som vi egentlig anser det for at være vor hellige pligt at korrigere så godt vi kan.

Derfor vil et sådant begreb som sladder heller ikke eksistere på skolen. Det befinder sig i samme bevidsthedsparadigme som lydighed. Når det er blevet anset for ufint at sladre om andre børn, skyldes det, at man derved har kunnet komme til at sætte andre i et dårligt lys, som undertiden kunne påføre dem straf. Men i belx&y-skolen er det straffende univers ikke-eksisterende.

Vi tager det alvorligt, at når nogen har gjort noget, som et barn på skolen har det dårligt med, så er det rigtigt at fortælle om den iagttagelse man har gjort til en voksen – og om sine følelser, og om sine behov, og om hvad der skal til for at få det dækket. Så lytter vi også til den anden part. Det er godt at fortælle om, så det ube-

hagelige gode kan komme i lyset og blive undersøgt nøje, så man kan forhindre at det sker igen. Det, der er ubehageligt for en i fællesskabet, er ubehageligt for alle i fællesskabet. Så det drejer sig om at finde løsninger, som alle i fællesskabet kan have det godt med.

Det er på den måde, at vi kan hjælpe begyndelsen til det homokratiske samfund på vej rent pædagogisk. Det er også grunden til, at vi vil arbejde i ad hoc grupper. Da børn er forskellige, oplever de ikke alle højst grad af behag ved nødvendigvis at være sammen med de samme i alle fag. Nogle er interesserede i hvor langt der er til månen og til Solen allerede i 2. klasse, andre har endnu ikke for alvor forstået hvad en kilometer er.

På denne måde kan man sige, at belivende pædagogik er en yderst konfronterende pædagogik og meget forskellig fra både den straffende og den anerkendende. Ethvert ubehageligt gode behandles nemlig præcis som den nihovedede hydra i herkulesmyten. Det nytter hverken at hugge et hoved af, for så kommer der bare to nye i stedet, eller at ignorere den, for så bliver man ved at tro, at den er der og derfor også med at frygte den. Nej. Den må op i lyset, så man kan se, at der bare er tale om virkninger af årsager, som ingen dybest set ønsker, men som bare er resultatet af gentagelser af fejltagelser grundet misforståelser, og så skvatter den sammen og viser sig bare at være summen af de ønsker, som lige nu er nul. Og ubehaget er væk, for så er der intet at frygte mere.

Det er en pædagogisk praksis, som kræver stor erfaring af lærere og pædagoger. Det teoretiske grundlag er beskrevet i min bog ”Belivelse – at turde ville livet med fokus på friværdien i frontallapperne”.

Girafsprø?

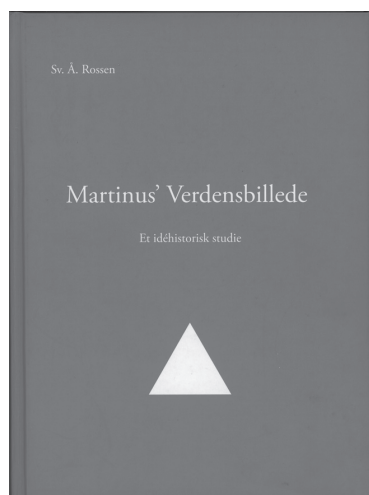
Martinus' verdensbillede

Af Sv. Å. Rossen

Kosmologisk
Information 2008

480 sider – 250 kr

Anm. Ruth Olsen

Vi har før skrevet om dette fantastiske værk, men det fortjener endnu en omtale. Der ser ud til at være kommet en fornyet interesse for faget ”filosofi”, hvad man kan erfare ved at høre radio. Med en gren af faget der kaldes ”praktisk filosofi”, forsøger man at komme ud af ”elfenbenstårnet” og gøre filosofi brugbart for en bredere del af befolkningen.

Derfor kan det undre, at man her åbenbart ikke har opdaget Martinus' værk. Måske hænger det sammen med det lidt religiøst-prægede sprog, Martinus benytter, og som har fået nogen til at tro, det bare handler om en form for ”religiøs sekt”. Den vildfarelse kunne nemt manes i jorden, hvis man gav sig til at læse Rossens beskrivelse af Martinus' åndsvidenskab. Her udlægges teksten i et ”opdateret” sprog og i en seriøs filosofisk begrebsramme.

Rossens bog burde være en oplagt del af pensum for enhver filosofi-interesseret, for her kan de finde løsningen på alle de ”løse ender”, som alle tidligere filosoffer har efterladt sig. Her er svar på de gennem hele Europas historie konstant tilbagevendende spørgsmål: Hvad er livets mening? Hvorfor er vi her på jorden? Hvor kommer vi fra, og hvor går vi hen?

Som der står på bogens bagside: Martinus' verdensbillede er unikt i verdenshistorien. Det handler om meningen med livet, om menneskets udvikling som led i evolutionen og om fremtiden i et rigtigt menneskerige.

Gennem hele verdensaltet går der ifølge Martinus en permanent strøm af kærlighed, som det er udviklingens mål, at vi mennesker skal komme i forbindelse med.

Prisen er nu nedsat til 250 kr – i det håb, at mange flere kan få glæde af dette store værk, som godt nok ikke er let som en kriminalroman, men man har jo lov at læse den i ”småbidder”.

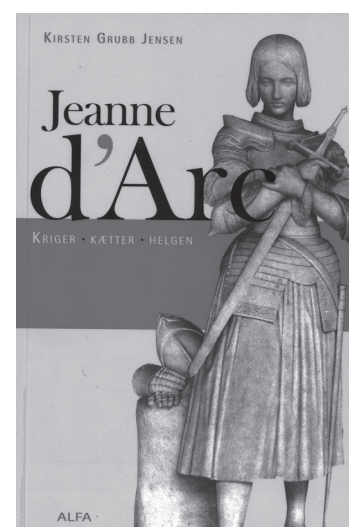
Jeanne d'Arc

Af Kirsten Grubb Jensen

Forlaget Alfa 2011

142 sider

Anm. Ruth Olsen

De fleste har hørt om Jeanne d'Arc, hende som med nærmest overnaturlige kræfter førte an i en bekæmpelse af Englands besættelse af Frankrig i 1400-tallet, men som blev brændt på bålet i 1431, 19 år gammel. Det er der skrevet mange bøger om, produceret film og teaterforestillinger om. Så hvorfor endnu en bog? Fordi denne hæver sig op over legende-stoffet og graver dybt i de konkrete historiske fakta.

Hvad fik denne naive bondepige til at kaste sig ud i tidens magtpolitiske spil? Og hvorfor lykkedes hendes projekt? Her må forsynet have været med i spillet. Men hvorfor skulle hun ende på bålet? Fordi uden den retssag, som inkquisitionen foranstaltede for at få hende dømt, havde eftertiden nok aldrig haft nogen viden om hendes guddommelige inspiration. Hun ville være blevet glemt, og dermed var hun ikke blevet en vigtig brik i det nødvendige opgør med pavekirken, som på den tid var kørt af sporet. Harmen over sagen mod Jeanne d'Arc var stor i brede kredse i Europa, og den blev således medvirkende til en religiøs reformations-bevægelse.

Jeanne begyndte som 13-årig at høre stemmer og få visioner. Sammen med stemmerne kom et vældigt lysskær, så hun var sikker på, at stemmen kom fra Gud. Efterhånden stod budskabets indhold klart for hende: hun skulle befri Frankrig og sørge for, at den franske tronarving blev kronet til fransk konge i domkirken i Rheims.

Hun begiver sig som 17-årig af sted uden forældrenes vidende. Hun følte sig beskyttet, for hun vidste jo, hun gik i Guds ærinde. Overalt mødte hun folkelig velvilje, for ifølge en gammel spådom skulle landet befries af en ung uskyldig pige. Det lykkedes for hende at få den franske tronfølger i tale, selv om hans hoffolk mente hun var gal, for ”stemmerne” havde givet hende et hemmeligt tegn, der overbeviste ham om hendes mission.

Hendes projekt gik som det skulle, men den engelske indflydelse var stadig stor, specielt på kirkelige øvrigheds personer, så hun blev smidt i fængsel og kom for en inkvisitions-domstol. Men hvad lød anklagerne på? Først den sædvanlige: at hun var en kætter, fordi hun ikke troede på Gud på den ”rigtige” måde. Trods manipulerende spørgsmål og trussel om tortur, var hun ikke i tvivl om at have handlet rigtigt, dvs som Gud ønskede. I forhørsprotokollen er noteret, at hun er ”stolt, modig og arrogant” og har en ”magisk udstråling”.

Man prøver forgæves at få hende overbevist om, at ”stemmerne” drejer sig om en djælebesættelse. Noget man tog meget alvorligt var, at hun havde klippet sit hår på ”mandefacon” og taget mandsdragt på. Det hjalp ikke, at hun forklarede, det som kvinde var nødvendigt som en beskyttelse f.eks. mod voldtægt. Man henviste til 5. Mosebog kap. 22/5.

Hun spørges igen og igen, om hun underkaster sig Paven og hans kirke, men hendes svar om, at hun kun gør, hvad Gud befaler hende, var ikke godt nok. I en tid, hvor Paven har eneret på at tolke ”Guds vilje”, og hvor den ”eneste vej til frelsen går gennem pavekirken”, var det farligt selv at ville tolke Guds vilje. Til sidst har man dog nedbrudt hende psykisk så meget, at hun vil underkaste hvad som helst. Men det hjalp hende ikke, hun dømmes bl.a. som ”løgner og falsk profet”.

I 1450, altså 19 år efter hendes død på bålet, begyndte man en ny retssag, hvor de positive vidner turde stå frem, og i 1455 får hun oprejsning, kætterdommen bliver omstødt. Nu begyndte flere og flere at betragte hende som en ”hellig person”, og i 1920 – næsten 500 år efter – bliver hun kanoniseret som helgen ved en storslået ceremoni i Peterskirken i Rom af pave Benedikt XV. Hendes dødsdag 30.maj gøres til særlig festdag, som nu fejres i Frankrig. Grundene til hendes helgenkåring er bl.a. nogle mirakelhelbredelser, hun menes at have udført både før og efter hendes død.

Forsoning

Af Paul Leer-Salvesen

Forlaget Alfa 2011

300 sider

Anm. Ruth Olsen

Denne bog handler om konfliktløsning, et emne der nok vil være aktuelt lige til vi når frem til ”det rigtige menneske-rige”, for så længe der er forskellige meninger, vil der være årsager til konflikter, og vi bliver jo med udviklingen stadig mere individualistiske dvs forskellige. Det afgørende bliver, hvordan vi lærer at løse konflikter på fredelig vis.

Bogen tager udgangspunkt i, hvordan det enkelte menneske kan forsones sig med de oplevelser af krænkelse, de har været udsat for. Den diskuterer bl.a. om tilgivelse er en forudsætning for forsoning. I begyndelsen fortælles om to mænd, som i deres barndom oplevede en ekstremt voldelig far. Den ene havde endda oplevet, hvordan faderen havde tævet hans mor ihjel. De havde forsonet sig med deres skæbne, men de havde ikke kunnet tilgive faderen, sagde de. Det var ved en form for sorg-arbejde, de var nået frem til en slags forsoning, der gav dem fred i sindet.

Ville tilgivelse ikke på en måde være at friholde voldsudøveren for ansvaret for sine handlinger? Var det ikke det, Jesus gjorde, da han på korset tilgav bødlerne, fordi ”de ikke vidste hvad de gjorde”?

Nogle voldsramte kvinder refereres for at sige, at deres tilgivelse af gerningsmanden udelukkende handlede om, at de derved fik det bedre med sig selv, så de kunne lægge oplevelsen bag sig og komme videre med deres liv. For dem ville ”forsoning” betyde en proces med begge parter deltagelse, dvs at gerningsmanden skulle være parat til at erkende og angre sin skyld overfor offeret.

Bogen har en gennemgang af, hvordan man gennem tiderne har betragtet begreberne skyld, straf og retfærdighed, og hvordan man har søgt at løse konflikter. En gang var det almindeligt at søge freden genoprettet i et konfliktramt samfund ved at ofre noget eller nogen, altså en ”syndebuk” som en form for soningsoffer. Det var en slags kultisk renselseshandling.

Herfra stammer den ide, at Jesus som et soningsoffer kunne tage andres synd på sig. At det var en almindelig

måde at tænke på dengang, ses i Bibelens Esajas's Bog kap. 53,5. Der står: "Men han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld. Os til fred kom straf over ham, vi fik lægedom ved hans sår. Vi for alle vild som får, men Herren lod falde på ham den skyld, der lå på os alle."

Det er stadig ikke forstået, at Jesus introducerede et vendepunkt, hvor man i stedet for gengældelse og straf, skulle sætte tilgivelse og forsoning. Bogen diskuterer forskellen mellem at tilgive gerningsmanden men ikke hans handling, dvs tilgivelsen fritager ham ikke for ansvaret for sine handlinger. Et gammelt citat siger, at "Gud hader synden men ikke synderen". Men i det almindelige hverdagsliv er det nok alt for teoretisk således at adskille krænkelsen fra krænkeren.

Martinus har gang på gang understreget vigtigheden af tilgivelse, men han mente jo ikke dermed, at det kunne fritage nogen ansvaret for egne handlinger. Ugerninger må have en eller anden konsekvens, blot ikke i form af straf. Nok skal man "vende den anden kind til", ikke "dømme" andre, men tilgive osv. Men man bliver samtidig nødt til at beskytte sig mod andres overgreb eller urimeligheder, for man skal ikke være "tossegod". Resten vil "karma" tage sig af.

Det er virkelig en vanskelig balancegang at leve mellem behovet for sandhed og retfærdighed på den ene side, og ønsket om forsoningens fred på den anden. Bogen her skitserer dilemmaet, men løser det ikke.

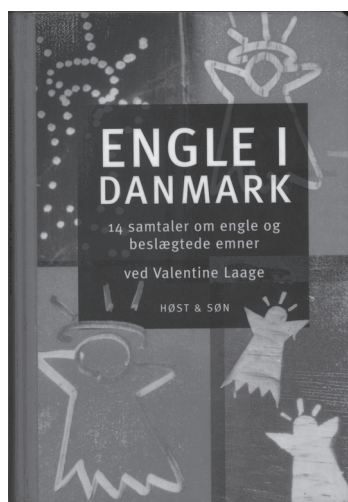
Engle i Danmark

Af Valentine Laage

Høst & Søn 2001

200 sider

Anm. Ruth Olsen

Jeg kan stadig falde over en bog på biblioteket, som fanger min interesse. For hvad kunne de i denne bog adspurgte personer mon mene om fænomenet "engle"? Det er ret kendte men meget forskellige mennesker. Først hører vi en kunstner, der laver stofbilleder af engle. For hende er engle en usynlig beskyttende energi, man intuitivt fornemmer, og som hun en gang oplevede reddede hende fra en farlig trafiksituation.

Så er der den muslimske imam, en dansk mand der konverterede til islam for 30 år siden. For ham er engle budbringere fra Gud, et bindeled mellem Gud og mennesker, som vi hører om i alle religioner. Men han har ikke selv oplevet dem. Han mener, det er engle, der holder regnskab med vore gode og dårlige handlinger.

En filosofiprofessor, Ole Fogh Kirkeby, har en meget uklar mening om emnet og bevæger sig ud i luftige teoretiske overvejelser. Han afviser ikke muligheden af, at de kan eksistere som en slags "indre stemme", sådan som mystikere til alle tider har fortalt om.

For forfatteren Jane Aamund er engle en nok så konkret hjælpende "instans". Hun havde under sin sygdom haft en nær-død-oplevelse, så fysisk usynlige væsener var for hende ikke noget unaturligt. Hun fortalte i øvrigt om en kvindelig indisk guru, Gurumai, som hun havde mødt i dennes kloster i New York. Hun havde virket engleagtig, hverken som mand eller kvinde. Denne Gurumai har en stor tilhængerskare, også i Danmark, hvor hun har et tempel, fortæller Jane. Det undrer mig, at jeg aldrig har hørt om hende.

Buddhisten Lakha Lama fortæller, at der findes mange spirituelle væsener, engle er blot en del af dem. De står på forskellige udviklingstrin og udvikler sig stadig ved at hjælpe andre levende væsener. Deres udseende afhænger af, hvad du selv forestiller dig. Om de beskytter dig, er også op til dig selv, for de hjælper dig ikke, hvis du foretager dig noget ondt. Man skal selv være modtagelig for hjælp. De kan give mennesker en impuls, men vi bestemmer selv, om vi vil handle på den.

I eventyr-romanen "Starbrow" vimler det med engel og andre lysvæsener. Forfatteren Tin Ray mener, vi alle er engle men bare har glemt det. Det er nemlig vort "højere selv". Man kan øve sig i at se engle i alle vore medmennesker. Når engle er blevet et populært tema i vor tid, er det fordi vi længes mod det, englene står for: lys, kærlighed, inspiration og visdom.

For Rolf Sloth-Henriksen er engle blot en naturlig del af det åndelige, så faktisk interesserer de ham ikke. Selv har han en gang hørt englemusik og lagde mærke til, at den var uden rytme. Han tror engle kan tage menneskeskikkelse, hvis det er nødvendigt.

Så er der healeren, der arbejder ved hjælp af englenes energi. Og en jødisk rabbi, der ikke mener engle betyder noget i jødedommen, for her er det menneskene, der er Guds redskaber.

Der er også en rigtig "engleekspert", Stanfeld, der har skrevet bogen "Engle til alle tider". Han fik allerede som 5-6 årig en ud-af-krop-oplevelse, og gennem mange

senere "sjælerejser" er han blevet velbevandret i den åndelige verden. Hans skytsengel fik han et meget personligt forhold til, og han har inspireret ham til at hjælpe andre mennesker ud af det "frygtens fængsel", som de dogmatiske religioner har sat menneskene i.

Endelig er der også en repræsentant for den gamle nordiske shamanisme. Hun fortæller om fortidens engle, der hed "valkyrier" og som hentede de døde på slagmarken. Og om "fylgjerne", der var den tids skytsånder.

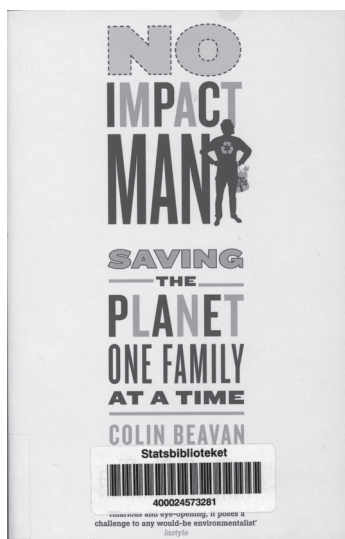
No impact Man

Af Colin Beavan

Forlag piatkus

270 sider

Anm. Ruth Olsen

Denne amerikanske bog syntes en af bladets læsere, jeg skulle få biblioteket til at skaffe mig hjem. Det gjorde jeg så. Dens amerikanske sprog var ikke let, men det gik så nogenlunde.

Colin bor i New York City med kone og barn. Han er ret så politisk progressiv og synes præsident Bush spreder had i verden. Colin bliver mere og mere bevidst om, hvordan amerikanernes livsstil nedbryder planetens økosystemer, og på den måde sætter menneskenes fremtid på spil. Det gør ham dybt frustreret.

Men han bliver også klar over, at skal noget ændres, må han begynde med sig selv. Ja alle må begynde med sig selv, for det politiske system synes magtesløse. Han beslutter derfor at foretage det eksperiment at leve i et år uden at belaste planeten det mindste.

Bogen beskriver så, hvor kompliceret dette er, men giver således en masse ideer og indsigt i, hvor lidt materielt, man faktisk behøver for at leve et godt liv. Vi får megen viden om vor tids unødvendige spild. Han opdager, hvor meget mere lykkelig han bliver af sit nye liv.

Da hans pige insisterer på at ville have kød ligesom veninderne, får hun en dag lov at spise hos naboen og finder ud af, at hun slet ikke bryder sig om kød. Nu hvor deres vaner er ændret, kan de ikke mere gå tilbage til tidligere livsstil. De nyder faktisk f.eks. at cykle i stedet for at køre i bil.

Han er ikke imod ideen om, at en del af problemerne kan løses med ny teknologi, men som han siger: hvad hjælper det at bilen kører på el, hvis man stadig sidder fast i trafikpropper.

Bogen igennem konfronteres læserne med spørgsmålet: hvad er egentlig meningen med livet her på jorden? Uden tvivl et tankevækkende spørgsmål for mange, især for de der tror man bliver lykkelig, jo flere materielle ting, man har. I USA har hans bog vakt stor interesse. Den afspejler en tendens, der sikkert bliver mere og mere udbredt i de kommende år.

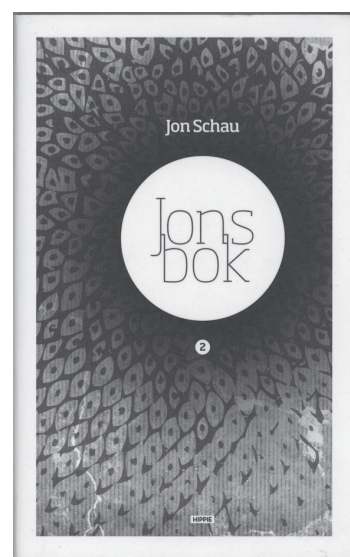
Jons Bok nr.2

Af Jon Schau

Hippie Media 2011

142 sider

Anm. Ruth Olsen

Jeg skrev om Jons bok nr. 1 i Impuls 3/11. Nu har han skrevet sin anden bog. Der var en stor artikel om ham i

seneste Nyt Aspekt, hvoraf det fremgår, at begge bøger oversættes og udkommer på dansk til foråret. Bogen indeholder mange interessante overvejelser, men for mig at se adskiller den sig ikke specielt meget fra så mange andre bøger på det spirituelle bogmarked her i Danmark, og norsk er jo nemt at læse.

Det er dog ret så tankevækkende, at der her står en fra norske medier kendt komiker og fortæller i fuldt alvor, at han efter et par nærdøds-oplevelser er blevet i stand til "at samtale med Gud". Det har vakt manges interesse, så bøgerne er i Norge blevet bestsellere. Det er dog ikke så mystisk, som mange nok tror, for som det gøres klart i bogen, er Gud os alle sammen, dvs vi er alle en del af Gud i form af vort "højere jeg".

Det særlige ved Jon er, at han åbenbart har fået en god kontakt med dette højere jeg. Bogen er derfor skrevet som en dialog med denne "instans". Han siger mange kloge ting, men det er ikke visdomsoceanet, han bringer bud fra. Det er ret så almene åndelige budskaber, men det er vel også, hvad de fleste har brug for på nuværende tidspunkt.

Han minder mig meget om Echart Tolle, når han f.eks. siger: ”at være oplyst er at leve i nuet”. Han værdsætter dog egoet, for som der står: ”Egoet er limen i det, vi kalder ”virkeligheden”. Uden ego – ingen illusion og altså ingen verden”. Et sted siger han, at vi skal slutte vor endeløse søgen efter ”hvordan, hvad og hvorfor om alt i universet. Nu hvor vi har opdaget, at alt i universet er bygget af samme materiale, er det ikke længere hensigtsmæssigt at søge svar. Da alt er i konstant ændring, findes der ikke noget svar.”

Det er sådan noget, der får mig til at tænke: hans højere jeg er vist ikke alt for klogt. For som Martinus siger, gælder det om at uvidenheden ophører. Så må det være godt at søge mere viden. Men måske har jeg misforstået, hvad det er Jon mener.

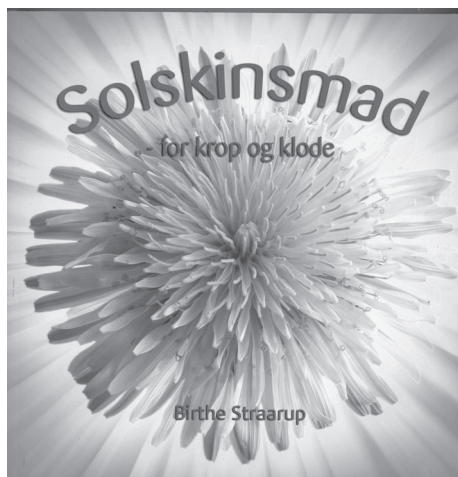
Solskinsmad

Af Birthe
Straarup

Eget forlag
2011

270 sider

Anm. Ruth
Olsen

Der er efterhånden skrevet en del vegetar-kogebøger, men denne er særligt indbydende og oplysende. Det er især velgørende i en tid, hvor næsten alle TV-kanaler oversvømmes af madudsendelser, der stort set alle handler om kødretter. Denne bog indeholder ikke kun opskrifter med mange gode tips til varieret og sund vegetarmad, men den er godt struktureret og så pædagogisk forklarende, at den vil være en oplagt gave til venner og familie, som endnu kun er ”på vej”.

Den er også god for alle de, der ikke kun bekymrer sig om eget helbred, men som også er åben for at se det i et lidt bredere perspektiv at forlade ”kødgryderne”. Derfor også undertitlen ”for krop og klode”. Forfatteren har mange erfaringer at bygge på, også hendes mors – Anne Straarup, som fra sit helsecenter har hjulpet utallige klienter gennem 30 år til at omlægge sin livsstil og derved fået et bedre liv.

Hvor mangfoldig mulighederne er for at få en varieret kost ses af bogens to madcirkler – en for sommerhalvåret og en for vinterhalvåret. Det gælder om at bruge årstidernes danske råvarer så meget, det lader sig gøre.

I den sidste del af bogen beskrives alle ingredienserne i alfabetisk rækkefølge, så den også er meget anvendelig som håndbog.

Birthe Straarup blev af mange kendt som iværksætter af vandreturen ”fod på livet” i 2003. Hun praktiserer i øvrigt zoneterapi, kinesiologi og megen anden terapeutisk rådgivning. Se nærmere www.solskinsmad.dk

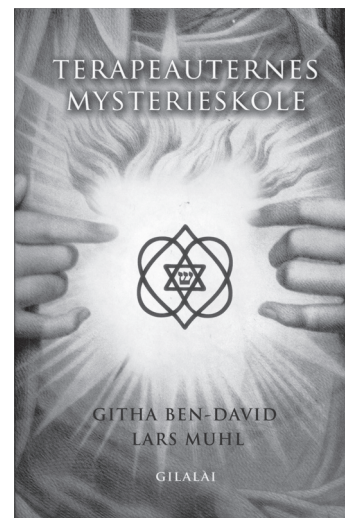
Terapeuternes Mysterieskole

Af Githa Ben-David og
Lars Muhl

Gilalai forlag 2012

165 sider – kr. 250, -

Anm. Ruth Olsen

Denne bog siges at være et tilbud til de, der søger et nyt spirituelt ståsted. Det nye består bl.a. i at søge til det gamle, nemlig til den ”terapeuternes mysterieskole” der omkring Jesu tid lå i Alexandria i Egypten. Men man søger også til det, man mener var den oprindelige kristendom og den filosofi, som Jesus prædikede, udfra de sparsomme kilder, der findes, bl.a. de såkaldt apokryfe skrifter.

I annonceringen af bogen står der, at læseren indføres i ældgamle og højaktuelle mysterier som bl.a. Brudekammermystik, ildvognsmystik, gralsystemet, T-korsets vej, tonen fra himlen og gralsang. Det er altså indholdet af den mysterieskole, som de to forfattere har etableret og som nu kører på tredje år.

De har begge bidraget til bogen med hver sit afsnit. Githa er lydterapeut og har mange fine beskrivelser af tonerne, lydmønstre og deres virkning på kroppens celler. Hun kommer langt omkring i f.eks. atomfysik, fraktaler, akashafelt og sfærernes musik. Hun er højtuddannet indenfor musik og sang, men når hendes indsigter på dette felt ikklædes hvad jeg kalder ”Muhls sproglige mystificationer”, har jeg lidt svært ved at følge med.

Lars Muhl siger mange interessante ting, men når han mener, at Jesus blev uddannet på en terapeutiskole i Egypten, tror jeg det er fri fantasi. Jeg er ret sikker på, at da Jesus blev Kristus fik han sin egen fulde tilgang

til sandhedens visdom. Lars lægger i denne bog megen vægt på seksualiteten og forholdet mand/kvinde. Han mener tilsyneladende også, at intelligensen skal nedtones til fordel for følelsen, og at vi har brug for ritualer og ceremonier.

Ifølge Martinus er det ellers meningen, at vi nu skal til at forlade det følelsesbetonede tros-stadie, således at den intellektuelle pol udvikles og kommer til at dominere over den seksuelle pol. Men også Lars mener, vi bevæger os mod det han kalder det ”isogyne” menneske, dvs med balance mellem det maskuline og det feminine.

Der er ingen tvivl om, at Lars Muhl har en inspirerende virkning på mange søgende sjæle, fordi han har en poetisk og kunstnerisk tilgang til det spirituelle. Så kan man tro på hans fortolkninger af de gamle skrifter eller lade være, men han er aldrig uinteressant. Vort udgangspunkt for vor søgen efter et nyt spirituelt ståsted er forskelligt, og så er det jo godt der er et frit valg mellem forskellige veje, vi kan gå.

TAVSHEDENS TYRANNI

Af Flemming Rose.

Anmeldelse og kommentarer af **Robin W Petersen**

Flemming Rose (FR), Jyllands-Postens tidligere kulturredaktør, har skrevet en bog på intet mindre end 950 gram, hvilket svarer til knap 2 gram per side. FR toner selv frem på bagsiden med et direkte, intenst og kampklart blik.

Temaet er ytringsfrihed, både i forhold til de såkaldte Muhammed tegninger specifikt; men også til ytringsfrihed generelt i nyere historisk perspektiv. Dette gøres med en sådan grundighed og detaljerighed inden for de valgte områder, at den almindelige læser ikke har en jordisk chance for at gå i dialog med bogens historiske indhold, men blot må tage den til efterretning som en tilsyneladende overbevisende fremstilling af emnet, med mange klare og skarpe pointer. Jeg skriver tilsyneladende bl.a. fordi jeg ved andre lejligheder har bemærket, at FR og jeg har vidt forskellige opfattelser.

Dette er en tankevækkende bog. Og FR er indlysende egnet til at skrive den. Med til at gøre bogen læseværdig er de mange interviews med en række klare og dybsindige tænkere. At FR gennem årene har formået at holde fokus siden ”Muhammed bomben sprang”, og har brugt hændelsen til fordybelse i ytringsfrihedens natur og vilkår, er, uanset hvilke sympatier man iøvrigt måtte have, imponerende, og tyder på en stærk person, der har evnet at trække på vreden, tvivlen og indignationen som benzin. Flemming hører desuden til den type Rose man kan rive sig på, hvis man ikke har tænkt konsekvensen af sine holdninger igennem.

FR guider læseren gennem magtspillet kringledet, manipulerende og afstumpede korridorer, hvori den menneskelige frihed holdes i fangenskab. Han fremhæver i sin bog to væsentlige betragtninger, nemlig: 1) Ytringsfrihed kan ikke gradbøjes. Enten har man ytringsfrihed, eller også har man ikke. Begrænsninger i ytringsfriheden skaber et kaos, hvor alle kan og er i deres gode ret til at mene, de ikke bliver respekteret. Mens magthaverne kan bruge begrænsningen som falsk begrundelse for at undertrykke befolkningen. 2) Desuden plæderer Rose for, at der er en afgørende forskel på at krænke et andet menneske mentalt (både tilsigtet og utilsigtet), og så det at krænke med fysisk vold (hvilket også kan ses som en præcisering af området for ytringsfrihed).

Ovenstående medfører, at det da er Kurt Westergaard (KW) der har været offer for nogle muslimers handlinger, og ikke muslimer der er ofre for KW's tegning. Om de involverede parter så også retter sig ind efter en sådan definition er en anden sag.

Men om ytringsfriheden af princip ikke kan gradbøjes, så bliver den jo reelt alligevel gradbøjet i den forstand, at ikke alle har samme muligheder, af forskellige årsager, fx for at komme til orde i diverse medier.

Modstandere af ubegrænset ytringsfrihed, ser en risiko ved, at en sådan kan tilskynde til øget anvendelse af såkaldt hate-speech. hvor man misbruger ytringsfriheden til at diskriminere andre.

Ligesom man mener, at en sådan hate-speech kan føre til fysisk vold.

Men vi må erkende, at vi her ikke står overfor valget mellem den rigtige løsning og den forkerte, men valget mellem to ufuldkomne løsninger. For virkeligheden er, at mennesker ikke agerer ens. Eller sagt mere direkte: Mennesker har ikke de samme forudsætninger for at forholde sig til fx en alment gældende lov. Vi kan kun forsøge at skabe tendenser der peger i den ene eller anden retning. Dertil skal føjes, at det kan opleves særdeles voldeligt at blive overfuset verbalt af en hadefuld person. Spørgsmålet er desuden, hvor meget en sådan person i det faktiske liv tænker over grænsen mellem fysisk og mental vold. Til

at konfrontere undertrykkende regimer, vil en insisteren på fuld udtryksfrihed være et gode for de humane kræfter. Men vi ser jo også hele hykleriet omkring økonomi, hvor et regime som det kinesiske ikke kritiseres af andre lande for sine handlinger, fordi en sådan kritik vil koste penge. På den måde forkaster vi selv de fine principper om ytringsfrihed og menneskelig anstændighed, til fordel for selvensur og penge. Verden er således en smeltedigel af såkaldt realpolitik og idealer.

Jeg husker, da jeg selv så KW's tegning, at jeg da tænkte: "ja sådan er det! Nogle muslimer er nogle voldelige tosser." Men iøvrigt var det ikke en tegning jeg hæftede mig synderligt ved. Da jeg derpå blev klar over, at tegningen skulle forestille Muhammed, så jeg tegningen i det perspektiv, at den angav hvordan nogle tager en religion som gidsel for deres voldelige handlinger. Andre har tydeligvis fået en anden oplevelse ud af tegningen. Og man kan jo stille spørgsmålet: Fordi tegningen er en kommentar til en bestemt gruppe menneskers adfærd, berettiger det så denne gruppe til at diktere, hvordan tegningen skal opfattes, og dermed om den skal tolereres eller ej?

Jeg havde desuden gerne set, at FR i højere grad havde taget den udfordring op; at insistere på at forstå, hvorfor pokker noget der ikke var ment som en generel krænkelse af muslimer, alligevel blev opfattet som sådan. Jeg havde gerne hørt mere om, hvorfor den jævne muslim og ikke blot de muslimske ledere følte sig krænkede.

Et af de steder hvor FR ikke virker overbevisende, er i sin omtale af hvordan vi lægger vor fortolkning ind i et billede. Projicerer os ind i billedet og giver det indhold (tanker og ord). Jo, sandt nok! Men et billede er jo aldrig neutralt. Det er også i sig selv et udtryk. Og en karikaturtegning har altid en hensigt. Tegneren er jo ikke en tosse, der blot tegner uden at gøre sig tanker om sin tegning. Og det er bl.a. de flertydige antydninger der hæver originale karikaturtegnere op over andre.

I sin gennemgang af de 12 såkaldte Muhammed tegninger, er der flere aspekter FR, som jeg ser det, både mistolker og overser. Bl.a. omtaler han en tegning af Muhammed med horn i panden, hvor jeg ser en tegning der i stedet tydeligt illustrerer en person med en glorie over hovedet, og absolut ikke det der ligner horn i panden. Ligesom FR på samme tegning overser/ikke kommenterer, at personen fremtræder med et skæg der både dækker for mund og ører, hvilket vel næppe er nogen tilfældighed. Andre tegninger har et betydningsindhold som FR helt forbigår eller beskriver mangelfuldt. Hvorved FR jo utilsigtet ender med at føre bevis for sin egen opfattelse om fortolkninger. Så jo, noget projicerer vi også ind i et billede. Og det er jo interessant, når man bringer dette i forbindelse med muslimers opfattelse af KW's tegning.

Et sted hvor FR virker utroværdig, er på s. 81 ifm. omtalen af en kunstudstilling, hvor et værk inden udstillingens åbning blev bortcensureret af angst for muslimske reaktioner. Der giver FR udtryk for, at det er groft krænkende og diskriminerende over for muslimer, om man på denne måde på forhånd opfatter muslimer som vilde dyr. Hvis man sammenholder denne "forargelse" med det faktum, at FR selv anvender adskillige sider netop på at dokumentere muslimers ekstreme og voldelige adfærd mod kunstnere, er der noget der ikke hænger sammen.

Noget jeg personligt fandt ubehageligt omkring "krisen" var, at jeg ikke hørte én eneste praktiserende muslim reflektere over, hvad årsagen til tegningerne kunne være, selv om der måske var enkelte der gjorde. Det tyder på et meget selektivt og ufrit indre mentalt "lufttrum". En sådan indre ufrihed kan man bare ikke kritisere vedkommende ud af med skarpe analyser der gør vedkommende til den skyldige part..

Men det er også bemærkelsesværdigt at en offerkultur som islam forholdt sig til tegningerne med reaktionen: Hvordan kan I gøre det mod os? Mens en skyldkultur som den kristne i forhold hertil tænkte: Hvad gjorde vi forkert? For man kunne jo også have forestillet sig, at muslimer som reaktion på tegningerne havde tænkt: Hvad er det ved os der gør, at nogle kan opfatte os så negativt? Og fordi den ellers indlysende refleksion og ydmyghed manglede i den muslimske reaktion, skabte muslimer et dårligt billede af sig selv hos de, der kan tænke objektivt analytisk. Hvorved muslimer selv bekræftede billedet af en umoden og selvoptaget kultur.

En tanke der også slog mig, har FR udtrykt således: "Hvis du, Kurt Westergaard, påstår, at nogle muslimer er voldelige, så slår vi dig ihjel. På den måde blev hvert eneste attentatforsøg og mordplan mod Kurt Westergaard en bekræftelse af tegningens indhold." S.218.

På side 444 står: ”Jeg gav i 2009 et interview til en egyptisk avis, som aldrig blev bragt. Ifølge journalisten, som lavede det, fordi det undergravede de fleste egypteres indtryk af mig som professionel muslim-hader.” Hvis den er 100% ”vandtæt” er vi langt ude.

Jeg gad dertil vide hvor mange konflikter i verden der udspringer af at far, eller en anden afgørende autoritet, har svigtet. Lige så uforsonlig FR kan virke i sin kritik af de, han oplever svigter idealerne, lige så fint rammer han de få gange han bliver personlig og beretter om sig selv. Når man mærker mennesket Flemming Rose, opstår der en helt anden kontakt i mig som læser. Og den medmenneskelige kontakt er jo netop en væsentlig baggrund for, om andre kan opleve os som ven og dermed er naturligt indstillet på åbenhed. Det er jo bl.a. den kunst en stor leder behersker.

Bogen har en dobbelthed over sig. På den ene side er FR hård og ekskluderende overfor sine modstandere, når han via argumenter søger at bevise sin ret og andres uret. På den anden side udtrykker FR en helt anden varme, når alle de han synes skal have tæsk har fået det, og FR når frem til det der ligger ham selv på hjerte.

Alle mennesker har en identitet, som når denne sættes under pres reagerer. Vi kan således ikke alene ud fra rationelle argumenter forvente at komme til enighed. Det er nødvendigt at finde en indre rummelighed over for verdens anderledeshed. Rummelighed opstår via en proces, hvor mennesket bevæger sig fra at støtte sig til ydre love og etik, for at opleve livet har en sund ramme, og så til at mennesker finder en indre autoritet og etik. Så længe vi ikke har denne indre autoritet, er vi sårbare hver gang det ydre, vi har forbundet vor identitet med, nedgøres eller undergraves! Dette er almenmenneskeligt.

Religiøse følelser er ofte irrationelle. Men det gør dem ikke betydningsløse, unødvendige eller uden værdi. Religionen udgør ofte en ”kasse”, der rummer allehånde betydningsindhold. Når religiøse oplever, at deres religion, og dermed også en del af det religiøse betydningsindhold og identitet angribes, er det for dem blot naturligt at opleve en form for trussel om udslettelse af det indhold, deres religiøse ”kasse” rummer.

Hvis man ikke kan forstå, at noget af den muslimske reaktion udspringer heraf, men blot mener at reaktionen beviser, at islam er en religion der er voldelig og imod frihed, gør man tingene for sort-hvide, og skaber med sin uforstand selv den polarisering i: rigtig/forkert, frihed/tvang, dem/os, der er alle konflikters moder.

Det er således meget vanskeligt for mennesker at komme fri af den krigsskabende bevidsthed. Både fordi vi i den bevidsthedsform oplever at skylden/årsagen til vor

tilstands opståen betinges af noget uden for os selv, at vi således er ofre for andre, samt fordi vi i den krigsskabende bevidsthed, bliver polariserende på en måde hvor vi deler op i rigtig og forkert, de gode og de onde, og dermed instinktivt placerer os selv som den, der har retten på sin side. Men når to parter således begge mener ubetinget at have retten på sin side, bliver det evnen til at udøve magt som afgør retten. I demokratiske samfund er denne tendens ikke ophørt, den kommer blot til udtryk i mere raffinerede former. Ligesom vi ser den i alle øvrige voldshandlinger fysisk, mentalt og emotionelt som finder sted.

FR ser islam som et totalitært og undertrykkende regime på linie med kommunismen i Rusland og nazismen, hvor der ikke var plads til friheden og det anderledes. Jeg tror ikke, praktiserende muslimer generelt føler sig tvunget til at dyrke islam. Til gengæld er der en del uden for islam, der som FR, føler islam som et påtvingende projekt, hvilket der argumenteres overbevisende for. Der er nok også en sandhed i, som det lyder på side 446: ”(...) muslimske borgere har flere rettigheder i Danmark end i noget muslimsk land.” Men derfor kan man jo alligevel godt føle sig kulturelt på ”udebane”. FR ser USA som et land med ytringsfrihed. Men det synspunkt deler kommunister, homoseksuelle, kunstnere der har fået censureret deres udtryk, samt almindelige mennesker i USA, som ikke er besat af konkurrencementalitet, næppe.

Vi kan fx også kalde kapitalismen for et totalitært og ufrit globalt regime, der i allerhøjeste grad påtvinger menneskeheden en bestemt form for handels- og økonomi-logik med vidtrækkende konsekvenser for vore livsformer. Men det gør de færreste, fordi de fleste oplever at kapitalismen bringer dem muligheder, på samme vis som islam opleves som et gode for muslimer. Den ufrihed der ligger i, at kapitalismens struktur tilgodeser den, der har lyst til at berige sig på andres bekostning, er det blot de færreste endnu, der specifikt oplever den som en ufrihed. Endsige som det paradoks det er, at man den ene dag kan have medfølelse med de som lider, og den næste scorer 200.000 kr. i valutaspekulation, og endog mener man har været på arbejde.

Dette er jo også et både sygt og undertrykkende regime.

Frihed og ufrihed bliver dermed relative og dynamiske størrelser i et samfund og udtrykker samfundets form for bevidsthed.

Kropsnedbrydende vaner fx, er også udtryk for en ufrihed. Alligevel er det meget vanskeligt for mennesker at aflægge sig disse. Det er det fordi disse vaner ligesom religioner og politiske systemer udgør en del af menneskets hele bevidsthedsstruktur. Enhver ved via selvoplevelse hvor svært og trægt det er, når vi ønsker at ændre en vane i vort eget liv. På samme vis er etablerede systemer træge til at acceptere, når deres tid er omme. Dybest set er religionernes tid vel forbi. Der opstår næppe flere afgørende strømninger derfra. Men efterdønningerne må verden leve med en tid endnu.

Det undertrykte sind tænker undertrykkende tanker. Og undertrykkende tanker skaber undertrykte sind. Det er den negative spiral vi står overfor at skulle opløse i så mange sammenhænge.

Dele af FR's udlægning af tiden omkring "ungdomsoprøret" gør det klart, at han og jeg befandt os på hver sin planet på daværende tidspunkt. Mangfoldigheden og hele forandringen af bevidsthedsatmosfæren ind i en åbenhed, kreativitet og større frigiorthed i al sin uperfekthed, bliver af FR overset til fordel for betoningen af nogle nedgørende betragtninger om, at ungdommen søgte mod det totalitære. Ungdommen søgte ikke mod det totalitære. Den afviste indholdet af det kendte og søgte mod noget nyt. Men meget af dette nye ukendte, viste sig at være ligeså totalitært som det kendte.

Sådanne steder i bogen foretager FR "skæve analyser", som vi iøvrigt i almindelighed kan se det i Jyllands-Posten, og kommer paradoksalt nok til at fremstå lige så rigid i sine holdninger, som de totalitære systemer han med sin bog så inderligt bekæmper. På side 438 medgiver FR, at man måske burde have tænkt mere over konsekvenserne af at udgive de tegninger. Jeg har svært ved at forestille mig at FR ikke vidste, at han "stak hånden ned i et hvepsebo" ved at trykke dem. Alene det forhold at optakten til tegningerne var selvcensur blandt forskellige grupper af kunstnere i Danmark; samt at de fleste tegnere afviste avisens invitation til at lave en tegning, må have sagt FR noget om emnets dynamik. Mon ikke FR allerede forinden havde gjort sig nogle konklusioner om sit forhold til undertrykkende ideologier? Men at en så lille papirbombe kunne indeholde så meget sprængkraft, blev måske endog selv muslimer forbløffede over. Spørgsmålet er dertil: I hvilken udstrækning var muslimers reaktion udelukkende en reaktion på netop tegningerne, som siden blev reduceret til *tegningen*, set i forhold til, om tegningen også blev en anledning til at give frit løb for et iøvrigt undertrykt indre?

Sidst i bogen gør FR sig nogle betragtninger omkring begreber som sympati og empati samt tolerance og respekt. Vigtige betragtninger der blot er fremlagt alt for skitsepræget i forhold til bogens grundighed iøvrigt, så jeg som læser undrer mig lidt over, hvad de pludselig laver sidst i den bog. Er det for at antyde, at FR selv udtrykker sig fra empatiholdningen, mens hans modstandere blot er på det niveau hvor man sympatiserer med noget? Personligt deler jeg FR's synspunkt om en fælles menneskelig natur. Vor forskellighed er kun tilsyneladende. Og det giver rigtig god mening for hele den proces bogen udfolder, at FR mod slutningen runder forholdet til sin far. På den måde bliver bogen ikke blot en politisk udviklingshistorie men også en personlig.

Her sidst i august 2011, blot et års tid efter FR's bog udkom, er der sket dramatiske omvæltninger i den muslimsk-arabiske del af verden. Det ene regime efter det andet falder for et modpres indefra. Det umiddelbare indtryk er, at den arabiske verden nu vil frihed, vil fri af magthaveres undertrykkende pres. Hvilken form for frihed dette udmønter sig i, kan vi endnu kun gisne om. Men vi kan jo håbe på, at dette er udtryk for en menneskelig vækst og frihed i den arabiske verden, som vil lette hele den proces af sameksistens verden er i bevægelse mod. Det vi er vidne til her er jo, at det meste af den frigørende udvikling der sker i verden, vokser frem nedefra og ikke som diktater eller lovbud ovenfra.

En anden væsentlig hændelse er et stykke papir. Nemlig det udkast hvor FN's menneskerettighedskomite bestående af 18 jurister fra hele verden, i en rapport placerer ytringsfrihed som den øverste af alle rettigheder. Det ser dermed ud til, at verden er ved at have fået så mange erfaringer omkring denne, at man forstår hvor afgørende ytringsfriheden er. Hvilket må være en stor tilfredsstillelse for bl.a. FR. Dog er dette kun et lille skridt, for man kan jo ikke lovgive om menneskets natur. Mennesker vil fortsat føle sig krænkede og bruge dette som tilskyndelse til vold. Men det er da et vigtigt skridt og rettesnor.

Afslutningsvis skal jeg omtale et forslag fremlagt som tilføjelse til grundloven, ud fra tanken: Hvordan kan vi blive bedre til at omgås hinanden? § 87, stk. a, punkt 137: "Det indføres hermed ved lov,

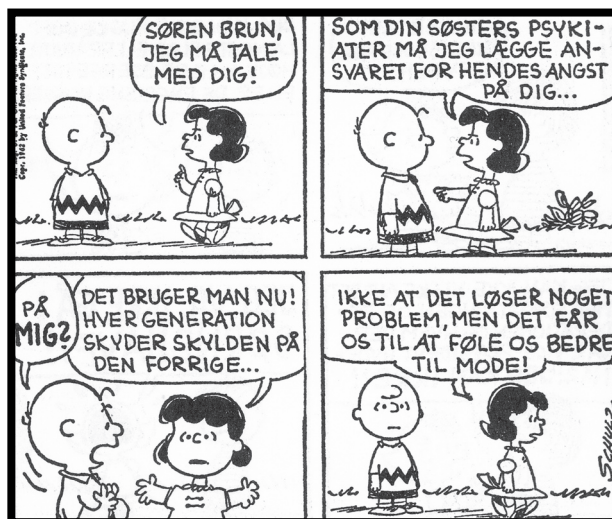
at man skal træne sin mentale indstilling i, altid at møde et andet menneske fordomsfrit samt med åbenhed og respekt, uanset dettes religiøse, politiske eller øvrige tilhørsforhold!”

Der hvor manges tanker vil ”støde på grund” i en sådan indstilling er ved tanken: ”Jamen erfaringen har desværre lært mig at Så det må jeg desværre stemme imod, selv om jeg personligt synes det er et fremragende forslag. Men de andre har jo forlængst vist, at de ikke deler den målsætning.” Hertil må vi sige: Jo! Men fordi man har gjort en eller anden erfaring, behøver man jo ikke lade denne være årsag til, at man giver køb på sin egen højtudviklede menneskelighed under påskud af realisme. Sagt på en anden måde: Fordi man synes de andre er nogle idioter, behøver man jo ikke at opføre sig som én der er blevet smittet.

Man må altså forstå, at tankeindstillingen gælder alle! Hvorved enhver der ikke efterlever princippet må stå til ansvar for sin virkelighed, frem for som det er nu, hvor mange manipulerer med virkeligheden og bruger sin omverden som begrundelse (læs; falsk undskyldning) for egen negativ, kritiserende og endog til tider voldelig adfærd.

Så nu ved vi, at livsoplevelsen er vort eget ansvar. En frygtelig tanke ikke sandt!

Det viste sig da også, at forslaget faldt med samtlige stemmer imod. En så stor enighed lover godt for det fremtidige samarbejde.

Martinus skrev i artiklen ”Dom og beskyttelse”:

Naturligvis har vi lov at bedømme andre, ja, det har vi ligefrem pligt til, for på basis af en bedømmelse kan vi bedst vide, hvordan vi i vor vekselvirkning med dem kan være mest positive. I en bedømmelse, hvis den virkelig kun er en bedømmelse, vil der ikke ligge noget negativt eller nedvurderende.

Tænk på, hvor let det er at kunne lide mennesker, der er gode og kærlige mod een, det er ingen kunst. Men det jordiske menneske skal lære at blive kunstner i at elske sin næste som sig selv, også alle dem, han eller hun vil være tilbøjelig til at dømme og straks sætte i en eller anden negativ bås.

Men det kunne jo være, at nogle af de personer, De ikke rigtigt kan lide, rummer spiren til evner og talenter, som netop Deres venlighed og kærlige omtanke kunne få til at vokse frem i lyset.

Martinus åndsvidenskab – Alkærlighedsvidenskaben

Undervisning i åndsvidenskab på Stensbæk – Den Holistiske Højskole i Gram

v/Mejbritt Ræbild

FORÅR 26.4.-29.4.2012

Undervisere fra "LIVETS SKOLE i åndsvidenskab" i Brøndby underviser i Martinus åndsvidenskab fra torsdag den 26. april til søndag den 29. april 2012.

Kurset giver en indføring i Martinus åndsvidenskab, og hans epokegørende livsværk Det Tredje Testamente med udvalgte temaer og tilhørende kosmiske symbolforklaringer. Programmet er som følger:

Torsdag aften den 26. april kl. 19:00 En kort introduktion: "Hvem var Martinus? – Hvad består hans åndsvidenskab af? – Hvorfor kaldte han sit værk Det Tredje Testamente?"

Fredag den 27. april Kl. 09:30 til 12:30 "Hvad er intuition? En åndsvidenskabelig forklaring" Kl. 14:00 til 17:30 "Vegetarismens livgivende betydning"

Lørdag den 28. april Kl. 09:30 til 12:30 "Grundenergiene – Hvordan virker de? - Den evige bevidstheds lovbundne forvandling" Kl. 14:00 til 17:30 "Reinkarnation og karma"

Søndag den 29. april Kl. 09:30 til 15:00 "Den Guddommelige verdensplan"

Undervisere: Jan Langekær, Hellebeth Hansen og Mejbritt Ræbild

SOMMER 30.6.-6.7.2012

Det 1-uges intensive sommerkursus, lørdag, den 30. juni til fredag, den 6. juli 2012, giver en allround indføring i Martinus åndsvidenskab og hans epokegørende livsværk Det Tredje Testamente, med mange specialforedrag med tilhørende samtale og dialog med kursisterne. Der vil også være en lang række foredrag med symbolforklaringer over Martinus' mange kosmiske

(åndelige) symboler, og læsetimer med dialog over værket.

Underviserne omfatter bl.a. Martinus sidste personlige elev Rolf Elving, som var grundlægger af vinterskolen i Martinus Center i Klint. Han var også medlem af rådet i Martinus Institutet. Derudover er der en række erfarne undervisere og foredragsholdere bl.a. fra LIVETS SKOLE i åndsvidenskab og Fonden Det Tredje Testamente.

Dette udvidede kursus behandler bl.a. følgende temaer fra åndsvidenskaben:

En kort introduktion af Martinus og hans åndsvidenskabelige livsværk "Det Tredje Testamente"

Reinkarnation - en logisk åndsvidenskabelig forklaring Nationalisme og Internationalisme

Bønnens udvikling, mening og funktion

Vær gartner - i egen bevidsthed!

Vores kosmiske rejse gennem evigheden og uendeligheden

Vejen til det rigtige kærlighedsrige – Det rigtige menneskerige - en åndelig udviklingsproces

Livskunst og skabende kunst

Mørket og lyset, det onde og det gode

Vegetarismens livgivende betydning

Fysisk og psykisk sundhed – om kærligheden til vores mikrokosmos

Intuition – hvad er det?

Vejen til alkærligheden - en seksuel udvikling

Bibelen i Bibelen – livets teater

Undervisere: Rolf Elving, Birgit Mørup, Jan Langekær, Søren Jensen, Mejbritt Ræbild Christensen, Hellebeth Hansen, Pia Daimo og Chris Daimo

Fyldestgørende program kan rekvireres på:

Stensbæk - Den holistiske Højskole

Stensbækvej 29, Stensbæk, 6510 Gram

Tlf.nr. 51 36 18 09

Daglig leder og underviser Linnea Beek

www.holistisk-hojskole.dk

KROP-SIND-ÅND Helsemessen den 3.-5.februar 2012

i Falconer Centret, Frederiksberg

v/ **Chris Daimo**

fra LIVETS SKOLE i åndsvidenskab

Falconer Centret danner rammen om Dan Info Messernes største og mest alsidige messe, hvor alt indenfor alternativ behandling, levevis og spiritualitet kan opleves. FalconerCentret, som i dag egentlig hedder Radisson SAS Falconer Hotel & Conference Center, har siden 1958 været et kulturelt hus med koncerter, udstillinger, shows med mere. Falconer Centret er mest kendt for Falconer Salen, som rummer op til 2000 personer og blandt andet bruges til koncerter og internationale kongresser, og Falconer Scenen, som oprindeligt var en biograf, men i dag bruges til kulturarrangementer og teaterforestillinger. Falconer Centret var i øvrigt det sted, hvor Martinus afholdt sit sidste offentlige foredrag, og overfor 1200 tilhørere igen sagde, at hans åndsvidenskab var Det Tredje Testamente.

På messen er 220 udstillere, der præsenterer et varieret udvalg af forskellige naturterapeutiske behandlingsformer, spiritualitet, naturprodukter samt sten & krystaller. 160 forskellige foredrag, minikurser, workshops, koncerter og shows. En hyggelig og indbydende atmosfære, med mulighed for inspiration og gode oplevelser. Således kunne man læse på Dan Info Messernes hjemmeside om den årlige messe, hvor også Fonden Det Tredje Testamente i samarbejde med LIVETS SKOLE i åndsvidenskab i Brøndby var blandt de mange udstillere.

Fonden Det Tredje Testamente står også bag mange udstillinger i Danmark, og i Tyskland med flotte stande om Martinus og hans åndsvidenskab. Med hjælp fra en nær kreds af generøse mennesker er det blevet muligt at stable et set-up på benene med transportable standvægge, masser af flotte Martinussymboler belyst med spotlights og alle Martinusværker lige fra Livets Bog bind I-VII over Bisættelse og Logik til alle hans småbøger i smukkeste udgaver i hvidt omslag med guldtryk.

Vi er nogle stykker fra studiekredsene i Tåstrup, Dragør og Brøndby, der hjælper til. Efter en udlagt vagtplan der bemander standen fra fredag formiddag kl. 10 til søndag aften kl. 18.

For en lærling som mig selv, der først for 2 år siden hørte om Martinus er det en spændende oplevelse at være med til at udbrede kendskabet til Martinus.

Besøgende kan overordnet inddeles i 2 grupper: Folk uden kendskab til Det Tredje Testamente, der føler sig draget mod standen som er en af messens flotteste - med de mange smukke og farverige symboler, der pryder standvæggene, og den anden halvdel, der kender til værket i større eller mindre grad.

Over de 3 dage messen varede, var der omkring 250 mennesker, der henvendte sig "seriøst", og som vi fik en god snak med. De interesserede fik information om videre studiemuligheder både på MartinusInstitutet, Stensbæk - Den Holistiske Højskole, Studiegrupper i Tåstrup, og i Dragør, på MartinusCenter i Klint og på LIVETS SKOLE i åndsvidenskab i Brøndby.

Jeg er selv en utålmodig stakkel, der synes at udbredelsen gerne måtte ske i et hastigere tempo, og ærgrer mig over, at jeg først hørte om Martinus sent i mit liv. Men efter messen er jeg blevet bestyrket i, at det ikke står så ringe til endda med udbredelsen og kendskabet. Sidst, men

ikke mindst, så er det en berigende oplevelse at være med til at viderebringe det dejlige budskab og kendskabet til Martinus og hans åndsvidenskab.

Udover de mange udstilleres stande afvikles der 1 gang i timen foredrag i flere sale. Jan Langekær og Birgit Mørup holdt hver et foredrag, hvor mange interesserede var mødt ind og lyttede til de to dygtige foredragsholdere. Foredrag fredag 15.00 -15.45 Jan Langekær "Den nuværende verdenssituation set i et kosmisk perspektiv." Et foredrag med udgangspunkt i Martinus åndsvidenskab og hans epokegørende værk "Det Tredje Testamente" Skabelsen af fred og humane forhold i verden er en udviklingsproces.

Et fuldkomment samfund – eller verdenssamfund kan ikke opstå på én gang ved en revolution. Først skal alle fejl og mangler frem i lyset. Gennem disse erfaringer vil vi udvikle demokratibegrebet og humane forhold i verden. En helt ny verdenskultur er lige nu under skabelse lige for vores øjne. Åndsvidenskabens med dens logiske forklaringer af reinkarnations-princippet og alle de andre store åndelige livslove giver hver enkelt af os nogle enestående forklaringer og redskaber til at finde lykken og at tage et helt personligt ansvar for vores eget liv og væremåde, og forbedre vores indre balance, til gavn for os selv og helheden. Et foredrag med Martinus kosmiske symboler.

Foredrag søndag 12.00 -12.45. Birgit Mørup "Vær gartner - i egen bevidsthed!" Et foredrag ud fra Martinus alkærlighedensvidenskab. I Martinus åndsvidenskab bliver der igennem analyser gjort bekendt med den foranderlige del af det evige liv, - den del hvor vi selv er med til at skabe. Birgit Mørup taler om formålet med at luge ud i egen bevidsthed. Dette kan sammenlignes med gartnerens opgave med at passe, pleje, beskære, vande, gøde, grave og luge det ukrudt væk, der kvæler eller hindrer den ønskede vækst i at blive optimal. Ligesom planten, vil vi i bevidstheden blive styrket, - komme til at blomstre og få nye talenter, når det der ikke er brug for mere bliver luget ud.

Quick Response på standen

I en fortravlet tid, hvor vi storbymennesker haster af sted er det efterhånden meget udbredt at bruge QR-koder og de ses overalt. QR-koderne er at sammenligne med en stregkode på alle dagligvarer hvorimod QR-koder bruges på reklametryksager, plakater og på visitkort. Alle unge mennesker har en Iphone eller en Smartphone, og når du scanner en Quick Response kode med din Smartphone åbner mobiltelefonen en website eller et budskab for det på gældende produkt eller firma. Jeg havde til lejligheden medbragt et par QR-koder, som lå blandt de mange udstillede bøger og tryksager på Fonden Det Tredje Testaments stand. Den ene leder "fotografen" hen på Det Tredje Testaments hjemmeside og den anden på Den ny Verdensimpuls' website. Det vakte lidt opmærksomhed blandt de besøgende, men sagt i en ærlig stund, så var der kun et par stykker der havde en Smartphone med på messen og "knipsede" og derved tog linket med hjem som foto eller Bookmark for de to Sites.

Vores deltagelse på messen var en dejligoplevelse.

Kommende udstillinger af Fonden Det Tredje Testamente:

Torsdag, den 16.2.2012 åbnes en flere måneders udstilling hos

OASE-Heilhaus

Schöpferisches Zentrum OASE

Schaarweg 70, D-23730 Neustadt-Rettin, ved Lübeck

Tel. +49 4561 52536-0

www.oase-heilhaus.de

Åbningsforedrag ved Jan Langekær og Uwe Todt.

KROP-SIND-ÅND Messen

Aalborg Kongres- og KulturCenter

Europa Plads 4, 9000 Aalborg

www.helsemesse.dk

Foredrag ved Rolf Elving og Jan Langekær

LIVETS SKOLE i åndsvidenskab

Efter Gaveprincippet

v/Mejbritt Ræbild

Når vi gerne vil leve vores tilværelse i overensstemmelse med åndsvidenskaben, betyder det også, at vi må ændre nogle af vores opfattelser og meninger om hvad der er skik og brug. Det kan for nogle mennesker være svært og måske lidt grænseoverskridende, men når vi selv oplever resultatet af vores ændringer, bliver vi glade og tilfredse. Vi må huske, at hvis vi gør som vi altid har gjort - får vi de samme resultater som vi altid har fået.

Præcis som det at spise kød bare er noget vi gør, fordi det er noget vi altid har gjort – også selvom vi er mange, der som børn havde mange spørgsmål omkring dyrene – og faktisk blev kede af at se en kyllingefarm og få at vide, at vi selv skulle spise de små kyllinger på et senere tidspunkt.

Vi lagde det i baghovedet og ved forskellige lejligheder kom tanken igen, men når vi fik serveret maden ja, så spiste vi den jo også. Og til sidst er det bare noget vi gør uden egentlig at tænke tanken til ende.

Skik og brug kan vi jo gøre op med på mange forskellige områder, f.eks. med at erstatte forretningsprincippet med gaveprincippet. Forretningsprincippet hører jo fortiden til, og gaveprincippet hører fremtiden til. Martinus sagde bl.a. "Vi er ikke en forretning, men en moral."

F.eks. er Fonden Det Tredje Testaments informations- og oplysningsarbejde 100% baseret på gaveprincippet, non-profit og ulønnet arbejde, og det har det været helt fra begyndelsen i 2004.

Vi har længe i LIVETS SKOLE i åndsvidenskab haft en indre stemme omkring det at tage betaling for foredragene og for deltagelse i studiegrupperne. Derfor tog vi en beslutning i 2011 om at LIVETS SKOLE i åndsvidenskab skulle leve efter gaveprincippet. Alle dem, der har lyst til at studere Det Tredje Testamente, og dem, der kommer til foredragene kan deltage frit og uden opkrævning af noget beløb.

Vi har en gavekasse stående til brug for de mennesker, der af hjertet har lyst og mulighed for at give en "gave." De penge, der bliver lagt i kassen, bliver givet af et godt hjerte og uden nogen form for tanke om gengældelse. Da vi fortalte det til Tage Buch, kunne han fortælle, at Martinus havde en gavekasse opstillet i Suhrs Gade.

Til sommer tager en stor række af undervisere fra Fonden Det Tredje Testamente til Stensbæk - Den Holistiske

Højskole ved Gram. Vi giver undervisningen gratis og Den Holistiske Højskole giver os kost og logi.

CitatafMartinus

"Den virkelige absolutte "Gave" er hellig og kan aldrig nogen Sinde afføde andet end Glæde for sin Giver, idet den, kosmisk set, kun kan være en Udløsning af kulminerende Kærlighed, hvilket vil sige, en Hundrede Procents Følelse af Lykke udelukkende ved at give. Kærligheden har ingensomhelst Tilknytning til at fordre, "den søger ikke sit eget". Derfor vil den fuldkomne Gavegiver aldrig nogen Sinde komme til at vise Bitterhed, Uvillie eller Fjendskab imod dem, han (hun) har støttet eller givet Gaver, idet han jo aldrig har ventet sig saa meget som den mindste Skygge af personlig Fordel eller Favorisering deraf.

Naar han ikke har haft denne Forventning, kan han jo ikke føle sig skuffet, selv ikke engang i værste Tilfælde, hvor Gavemodtageren slet ikke viser Taknemmelighed eller Velvillie mod ham, men derimod, som det stundom sker, bliver fordringsfuld. Den fuldkomne Gavegiver har Lykke nok ved Bevidstheden om, at have gjort noget virkeligt godt. Hans Lykke er ikke Belønningen for det gode, han har gjort, men derimod den fulde Fornemmelse af den Salighed, der uundgaaeligt følger med enhver uselvvisk Handling eller Manifestationsmaade, der vibrerer Hundrede Procents i Kontakt med selve Livets egen Impuls eller de allerhøjeste bærende Kræfter i Universet, ganske uafhængigt af hvor megen materiel Vinding eller Tab den paagældende Handling paa øvrige Omraader saa end maatte have afstedkommet. Thi kun i enhver fuldkommen uselvvisk Gaveydelse til sin Næste kommer den evige Faders Straaleglorie til Syne. Kun her mærkes hans direkte Nærhed. Og ingen kommer ham nærmere end den, der har saa stor Kærlighed, at han vover sit Liv for at redde sine Medvæsener. Det er Livets største Aabenbaring af Princippet "at give". Det er Modellen for al fuldkommen Væremaade. Kun gennem Kulminationen af Kærlighed kan en virkelig Gave fødes. Og kun gennem Væsenernes indbyrdes Ydelse af en saadan Gave til hverandre kan en varig Fred og fuldkommen Harmoni blive lysende over jordisk Hav og Land."

Børn har store forventninger til juleaften, selvfølgelig glæder de sig til deres egne gaver, men det allerbedste og mest spændende er at se bedstemors store glade øjne, når hun åbner gaven med den fine tegning - det er den optimale måde at give gaver på. Børn har en naturlig glæde ved at give.

Hvem var Saint Germain?

v/Ruth Olsen

Historien om den mystiske greve af Saint Germain er et meget godt eksempel på, hvordan myter opstår. Senest optræder han som ”opstegen mester”, der kanalisere budskaber til Elisabeth Clare Prophet i bogen ”Sankt Germains profetier for det nye årtusind” (Sesam 1999). Hun kalder ham en ”hellig broder” på linie med Jesus, og opremser alle de berømte inkarnationer, han skulle have haft, bl.a. som Shakespeare, før han levede i 1700-tallets Europa som en åndelig færdigudviklet.

Hvad hans profetier angår, siger de ikke noget konkret, men dels advarer han mod at fortsætte den nuværende skæve udvikling, dels bebuder han en ny og gylden tidsalder – hvis vi altså selv vil gøre noget for det. Der er ikke noget i hans budskaber, jeg ikke har læst i så mange andre spirituelle bøger.

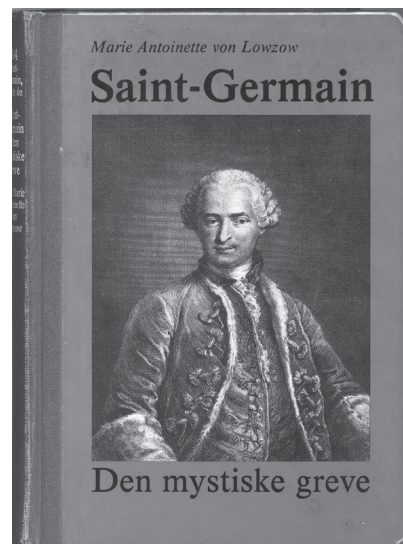
Eftersom han levede i 1700-tallet (1692-1784), er det til at efterforske historisk, hvem han var og hvad han foretog sig her på jorden. Det satte Marie von Lowzow sig for at finde ud af og fik støtte til det fra Velux Fonden. Det blev til en bog, udgivet af Dansk Historisk Håndbogsforlag (1984), på forsiden prydet med det kobberstiksbillede af greven, som findes i kobberstiks-samlingen på Det Kgl. Bibliotek i København.

Hun er gået virkelig grundigt til værks og refererer bl.a. det skrevne materiale, der foreligger fra personer, der havde mødt greven. De indeholder dog kun lidt konkret, for han omgav sig med megen mystik og åbenbarede ikke ret gerne noget om sin identitet. Men den generelle opfattelse var, at han var meget belæst, charmerende, generøs og kunne mange sprog. Han kunne spille violin, var en habil kunstmaler og rejste meget.

Nogen mente, han var alkymist og kunne fremstille ædelsten, men en videnskabelig undersøgelse af nogle af hans ”ædelsten” har vist sig blot at være nogle farvede almindelige sten. Han har aldrig selv udgivet sig for at være alkymist, men han eksperimenterede en del med kemiske forsøg og fremstillede bl.a. nogle farvestoffer, som han brugte til sine malerier. Hans forsøg med at farve stoffer gav et dårligt resultat, da farverne skørnede stoffet, så det faldt fra hinanden.

Den fabrik han oprettede sammen med en fru Nettin  i Tournai, og som hun havde givet ham et stort forskud for, gik slet ikke, så det løb han fra i utide, hvad der gav ham et vist ry som ”bedrager”.

Man mente, han havde opfundet en særlig ”livseleksir”, der gav ham et forbavsende ungdommeligt udseende op i en høj alder, men faktisk var hans særpræg, at han spiste efter en meget nøje plan med ganske få ting, som han altid selv medbragte. Han havde stort kendskab til urter, som han frembragte medicin af og solgte. Han færdedes i tidens overklasse, deltog gerne i deres

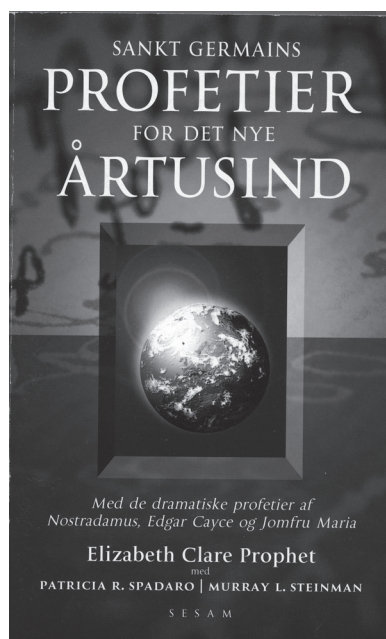
fester, men spiste hjemme forinden. Han var en god fortæller, så gæsterne nød hans underholdning.

Han betegnes som ”materialist”. Han var ikke religiøs, men udbredte sig om sin tro på, at livet opstod som en virkning af stoffet, og at sjælen var materiel og derfor ikke evig. Han påstod, at der i universet kun var atomer og tomrum, ingen  nd. Kort inden sin død havde han imidlertid en åndelig oplevelse, som ganske ændrede dette livssyn. ”Nu tror jeg på Jesus”, skrev han til sin ven Carl af Hessen, hvilken denne blev meget glad for at høre.

En svag forbindelse til Danmark fik han gennem sit venskab med Landgreve Carl af Hessen, hvis datter var gift med den danske kronprins. Hos denne landgreve opholdt Saint Germain sig en del i sine sidste år, og her har han oplevet, hvordan denne Carl havde en hemmelig kreds af meget okkult-spirituelle personer. Carl var en meget aktiv frimurer, der tog rundt og etablerede loger flere steder i Europa, men intet tyder på, at Saint Germain var frimurer. Carls store frimurer-arkiv ligger nu i den danske landsloge, men deri findes ikke noget om nogen Germain.

Carl von Hessen var den allernærmeste ven, s  til ham betroede Saint Germain, at han var uægte barn af fyrst Rakozki, men var vokset op hos bedstemoderen, der var gift med grev Tek li, og havde altså fået en overklasse-uddannelse. I øvrigt døde vor ”helt”, syg af sit fugtige kælderlokale i Eckernf rde i Nordtyskland, hvor han forgæves havde forsøgt at etablere en produktionsvirksomhed.

Men hvordan opstod myten om, at Saint Germain skulle have særlige spirituelle evner? Den opstod, fordi teosofiens grundlægger H.P.Blavatsky nævner ham sådan i en bog. Hun havde

læst om ham i en bog af en grevinde d'Adhémar, som hun fandt hos sin tante og ven i Odessa. Denne grevinde skulle ifølge sin bog have været veninde og hofdame hos den franske dronning Marie-Antoinette, hvor Saint Germain påstås at være kommet på jævnlige besøg og her have forudsagt og advaret om, hvad der ville ske i fremtiden.

Flere fantastiske evner tillægges Saint Germain ifølge grevindens bog. Ved nøjere historisk forskning har det vist sig, at der aldrig har været nogen grevinde d'Adhémar hos Marie-Antoinette, og at bogen i virkeligheden er en fiktions-roman. Der findes i øvrigt et eksemplar af denne roman på det Kgl. Bibliotek i København. Men Blavatsky troede altså på, at den var den skinbarlige virkelighed – og skabte en myte.

Min vurdering er, at denne ”mystiske greve” har været rimelig intelligent, optaget af tidens spirende naturvidenskab og humane frihedsbevægelse, og hans beskedne livsførelse (samt leven på nas hos de rige) fik hans økonomiske fyrste-arv til at strække langt. Når han aldrig blev gift, kunne årsagen have været, at han var homoseksuel, hvad man dengang måtte leve skjult med. Men særlig højt åndelig udviklet var han ikke.

Gavekultur

Martinus skrev i bogen ”Gavekultur” kap.6:

Da den ny verden er en frihedens verden, er den gaveprincippets verden, thi ingen som helst form for gave kan eksistere uden at være udtryk for en eller anden frigivelse. Det første synlige resultat af en sådan frihedens atmosfæres indvirkning på det af de dyriske magttraditioner bundne jordmenneskelige samfund, er det, vi i dag kalder ”demokrati”.

KURTS FØLJETØN OM SIN KRÆFTSYGDOM.

v/Kurt Christiansen

Begyndelsen

Hvornår sygdommen er begyndt ved jeg ikke, men i foråret og forsommeren 2011 havde jeg mere og mere hoste som var ret irriterende. Jeg gik derfor til lægen for at få undersøgt årsagen. Efter en række forskellige undersøgelser konstaterede man, at jeg havde en stor plet på den ene lunge, og man gættede på at det kunne være kræft. Jeg blev derfor indkaldt til Bispebjerg Hospital for at gennemgå en række undersøgelser

Notater den 29/7 2011

Redegørelse for en klardrøm som jeg havde to dage inden jeg skulle til undersøgelse for kræft på Bispebjerg Hospital.

Jeg skulle til PET-CT skanning 6/7 2011, Bronkoskopi 7/7 2011, Udredning 13/7 2011.

To dage før jeg skulle til PET-CT skanning havde jeg en meget vigtig ”klardrøm”

Hvad er klardrømme?

En ”klardrøm” er ikke en almindelig drøm, men en drøm som sender et budskab til den drømmende person fra det ”ikke fysiske” (forsynet). Sådanne drømme er forbundet med, at personen oplever drømmen som en meget vigtig drøm der skal huskes og forstås ud fra den symbolik der er indlagt i drømmen. Man vågner straks når drømmen er forbi, og drømmen står helt klart for personen. Er man tilstrækkeligt udviklet, vil drømmens indhold være fuldt forståeligt, og kan oversættes til virkelighed. Drømmen skal så vidt mulig nedskrives med det samme for at undgå at detaljer går tabt.

Jeg har haft andre klardrømme hvor jeg måtte nedskrive 10 sider midt om natten for at ikke nogen detaljer skulle gå tabt. Man nedskriver selve drømmeoplevelsen i alle detaljer.

Man må ikke lade andre fortolke drømmen, da det kun er den der drømmer sådanne drømme der er i stand til forstå den helt. Den der drømmer er derfor helt suveræn i fortolkningen, og må ikke forholde sig til andres

fortolkning, men opfatte andres fortolkning som aldeles værdiløse og uden interesse. Årsagen er, at fortolkningen er helt afhængig af den fortolkende persons udvikling og ubevidste intentioner. Derfor kan andre ikke fortolke ens drømme.

Når jeg taler om klardrømme, ser jeg bort fra alle mere eller mindre ligegyldige drømme som man drømmer hver nat. Disse drømme er normalt helt betydningsløse, og derfor gør det ikke noget at man diskuterer sådanne med andre. En udviklet person er aldrig i tvivl når vedkommende får en klardrøm. Den er så himmelvid forskellig fra almindelige hverdagsdrømme. Jeg selv har haft 6 klardrømme, så vidt jeg lige husker.

Min klardrøm.

Jeg drømte, at jeg stod på min gårdsplads, på min ejendom, overfor en blikkenslager som jeg ikke kunne lide, og som havde udført noget arbejde der var til skade for mig (han repræsenterer sygdomsfremkalderen/sygdommen).

Jeg sagde til ham, at han skulle forsvinde omgående fra min ejendom (min krop). Jeg ville ikke se ham mere. (Mit udsagn skal forstås på den måde, at tidspunktet hvor jeg siger at han skal forsvinde, repræsenterer det tidspunkt hvor lægerne sætter ind med bekæmpelsesproceduren ved kemoterapi). Jeg havde naturligvis ikke denne klare viden den nat hvor jeg drømte drømmen. Men det stod helt klart for mig hvordan drømmen skulle forstås da jeg fik undersøgelsesresultaterne.

Som Martinus har sagt, er lægerne forsynets forlængede arme. Mit udsagn om at blikkenslageren skal forsvinde, repræsenterer det forhold, at jeg er indforstået med, og glad for, at en sygdomsbekæmpelse vil blive sat i gang af lægerne. Det er sygdomsbekæmpelsen der de facto siger, at blikkenslageren skal forsvinde.

Drømmens fortsættelse.

Der stod et udefineret åndeligt væsen ved min side. Han stod lidt bag mig, så jeg kunne ikke se ham, kun høre hvad han sagde.

Da jeg sagde ovennævnte til blikkenslageren, sagde dette væsen ved min side til mig: ”Læg mærke til, at

blikkenslageren omgående mister sin kontur, synker sammen og forsvinder”. Jeg så det netop ske omgående på nævnte måde. Blikkenslageren mistede sin form, sank sammen, sank ned under den synlige overflade på gårdspladsen, og efterlod en ganske lille forhøjning hvor han havde stået. Forhøjningen bestod af nogle ganske tynde lag, de synes mig at være papirlignende (døde celler, arvæv måske). Det sidste lag på forhøjningen blafrede på plads samtidig med at blikkenslageren forsvandt totalt.

Oven på den ganske lille forhøjning lå der imidlertid to stykker af blikkenslagerens værktøj efter at han var forsvundet. Det ene stykke værktøj var en svejsebrænder som man bruger til at svejse asfaltpap på tage. Det andet stykke værktøj husker jeg ikke hvad var.

Væsenet ved siden af mig sagde nu: ”Læg mærke til, at blikkenslagerens værktøj nu forsvinder totalt”. Øjeblikkeligt opløstes værktøjerne og forsvandt totalt.

Drømmen sluttede her, og jeg vågnede straks op. Drømmen stod fuldstændig klar for mit indre blik, og jeg havde et overordnet indtryk af hvad det drejede sig om, med den viden, at jeg skulle til undersøgelser på hospitalet lige efter.

Fortolkning af drømmen

Jeg overvejede nu hvad jeg skulle forstå ved drømmen.

Hvis undersøgelsen skulle vise, at jeg havde en tumor i lungen, kunne blikkenslageren repræsentere denne tumor, og drømmen skulle så fortælle mig, at en sådan tumor ville blive slået fuldstændigt ned og forsvinde, efterladende denne lille forhøjning der så måtte svare til arvævs-dannelser efter tumorens forsvinden.

Det som undrede mig, og som jeg ikke kunne forstå var, at tumoren i drømmen skulle fremstå som en ”blikkenslager”. Heri kunne jeg ikke se nogen sammenhæng hvis det var lungecancer, som man fortalte mig at det var, da man havde set undersøgelsesresultaterne den 13/7 2011 på Bispebjerg Hospital.

Den anden ting jeg ikke kunne forstå var, at jeg skulle være opmærksom på, at blikkenslagerens værktøj også skulle forsvinde.

Dette sidste var dog mere forståeligt, da tumorer altid har nogen ”aktivitet” der gør at den breder sig. Det måtte så være denne ”aktivitet”, ”vokseaktivitet” der skulle symboliseres som blikkenslagerens værktøj, og som ville forsvinde samtidig med tumoren. Det sidste var på den måde forståeligt og logisk. Når sygdommen

var forsvundet, ville den ikke komme igen på grund af ny aktivitet.

Jeg havde gennem drømmen fået et rygstød til at støtte mig op ad. Hvis jeg har forstået drømmen rigtigt, har jeg fået klar besked på, at jeg vil komme over mit dilemma, min sygdom, og blive rask igen.

Jeg var dog stadig usikker på hvordan jeg skulle forstå, at det netop var en blikkenslager der var vist i drømmen. Måske havde jeg misforstået noget ved drømmen, og at drømmen derfor måtte omfortolkes, selv om jeg, på den anden side, var sikker på at jeg havde forstået drømmen rigtigt. En anden mulighed var, at den diagnose kunne være forkert, som jeg fik den 13/7 2011.

Ved ”udredningen”, to dage efter drømmen, den 13/7 fortalte man mig nemlig, at jeg havde en lungecancer der var ret stor, og skulle behandles med kemoterapi, da den ikke kunne opereres. De mente ikke jeg ville blive rigtig rask fordi tumoren var så stor. Det gav stadig ikke nogen forklaring på hvorfor jeg oplevede tumoren som en blikkenslager. Det passede efter min mening ikke med en blikkenslager, at jeg havde en lungecancer. En lungecancer kunne efter min opfattelse ikke symboliseres hen i retning af en blikkenslager. Det måtte være en forkert udredning og vurdering, hvis min drømmesymbolik skulle passe med virkeligheden

Mine papirer blev overført til Rigshospitalet, for det var der behandlingen skulle ske, på Onkologisk Afdeling.

Jeg blev indkaldt til Rigshospitalet på Onkologisk Afdeling til den 28/7 2011 for planlægning af kemoterapi.

Man meddelte mig her, på dette tidspunkt, at de udtagne biopsier, efter nøjere studier havde vist, at det ikke var en lungecancer, men et ”lymfom”. Jeg fik senere at vide at den havde betegnelsen ”Lymphoma mal non-Hodgkin af diffus type large cell”. Betegnelsen dækker over, at kræftcelle-delingen var startet i lymfesystemet, og at det efter lang tid var brudt ud af dette og havde installeret sig i lungevævet hvor det havde dannet den iagttagne udbredte tumor (ca. 7 cm på dette tidspunkt). Den generede også hjertet lidt, så jeg kunne få hjerteflimmer.

Udviklingen af mit lymfom var således to-trins, således, at problemet var startet i lymfesystemet der er et rørsystem, og derfra havde bredt sig til lungevævet. Man fandt efterfølgende ud af, at det også havde bredt sig til tarmsystemet. Der var nogle inficerede lymfeknuder langs lungestammen, og to angrebne lymfeknuder i højre armhule. Det var disse der var begyndelsen til sygdommen, og det var dem der gav betegnelsen ”lymfom”. Efterfølgende fandt man også ud af, at andre lymfeknuder var blevet angrebet.

Man fortalte mig, at den nye situation var meget mere gunstig for mig, da man langt bedre kunne behandle det jeg fejlede med kemoterapi og biologisk antistof, end hvis det havde været en almindelig lungekræft. Havde det været lungekræft var det meget vanskeligere og mere usikkert om behandlingen ville virke, specielt da cancerområdet var så stort.

Da det drejede sig om en lymfekræft skulle jeg ikke behandles på onkologisk afdeling men på hæmatologisk afdeling på Rigshospitalet.

De nye oplysninger satte nu alle detaljer fra min drøm på plads.

Da det grundlæggende nu var lymfesystemet der var ophavsstedet for min kræftsygdom, var det helt naturligt at opfatte kræften som værende en blikkenslager. Lymfesystemet er jo et rørsystem, så derfor er det klart, at skadevolderen måtte symboliseres som en "blikkenslager".

Blikkenslagerens værktøj, den svejsebrænder som jeg var opmærksom på i drømmen, kunne bl.a. symbolisere det forhold, at hvor kræftcellerne nu var brudt ud af lymfesystemet, og havde sat sig fast i lungevævet og andre steder, kunne det symbolsk opfattes således, at blikkenslageren svejsede lag på lag af tumorceller på vævet i lungen og andre steder. Det er ligesom når man svejser lag på lag af asfaltpap på en flade. I legemligt sammenhæng har det blot ikke en gavnlig virkning, men en skadelig, fordi det fylder, og nedsætter iltoptagelsen i lungen, og har andre destruktive virkninger.

Nu hvor alle brikkerne i drømmen er faldet på plads, er jeg helt sikker på, at jeg har fortolket drømmen rigtig (det er dog stadig kun den der drømmer drømmen der kan have det absolut klare overblik, så jeg har ikke brug for nogen kommentarer, da jeg her er suveræn). Det er dette der gør, at jeg synes, at jeg vil fortælle om det forefaldende.

Det betyder, at drømmen usvigeligt sikkert fortæller mig, at det nok skal kunne lade sig gøre at nedkæmpe kræftangrebet, så jeg bliver rask igen (jeg har dog på intet tidspunkt været i tvivl efter den drøm som jeg har beskrevet ovenfor).

Nu synes jeg imidlertid, at jeg kan fortælle om situationen, specielt drømmen, så man kan se, at klardrømme er af overordentlig stor betydning, og at der altid er vejledere med, uanset hvad man bliver udsat for. Hvis man har evner til at forstå, kan det være til stor hjælp og støtte for en syg person.

Dette betyder dog ikke, at behandlingen af den grund vil være mindre ubehagelig. Det er bestemt meget ubehagelig

at få kemoterapi, og det vil forløbe over flere måneder, med meget ubehag, hvis det sker på normal vis. Et sådant ubehag må man imidlertid tage med, ellers ville man jo ikke mentalt lære noget af tilstanden, og dermed ikke udvikle sig. Det er jo et af de "ubehagelige goder" som åndsvidenskaben kalder det.

Man må acceptere de "ubehagelige goder" såvel som de "behagelige goder". Kun derved kan man udvikle sig. Udvikling vil så fremover ske i et stigende tempo. Sådanne ubehag som min sygdom fremkalder, giver erfaringer som er af betydning for ens udvikling. Det er derfor at forsynet uddeler sådanne ubehagelige goder, samtidig med at forsynet kan mildne dem, hvis de da ikke nødvendigvis behøver at være af værste art. Her blev jeg beroliget fra starten, så jeg ikke skulle blive mismodig over at jeg skulle udsættes for dette "ubehagelige gode".

Notater den 7/8 2011

Natten mellem 6. og 7. august havde jeg følgende "klardrøm".

Jeg drømte at jeg var på min landejendom, en gård (denne symboliserer min krop). Der gik en landarbejder rundt og lavede et eller andet.

Et udefineret åndeligt væsen som havde myndighed højere end mig (ligesom i den foregående drøm), men som jeg ikke så, da han var bag ved mig, sagde til den arbejdende person, at han var fyret, og skulle forlade gården. Han blev lidt sur, og sagde, at han lige skulle gøre det arbejde færdigt han var i gang med. Jeg så, at han kørte med en trillebør, og så vidt jeg kunne se, hentede han nogle murbrokker som skulle køres væk.

Han kom nær til mig, og lagde nogle akvareltegninger på jorden foran mig. Der lå allerede nogle i forvejen. Han sagde, at han ikke vidste om jeg ville have dem, men han lagde dem der. Det var nogle akvareller der ikke rigtigt sagde mig noget. Jeg kunne ikke se hvad de forestillede, måske var de nonfigurative, men jeg så nok ikke rigtigt koncentreret på dem, og jeg ville ikke rigtig beskæftige mig med dem. Det var tegninger der havde hængt på væggene i bygningerne.

Når jeg tænker over det, skal det nok forstås således, at disse tegninger indeholdt oplysninger om hvorfor og hvordan sygdommen var opstået. De havde jo hængt på væggene i bygningen inden den skulle reorganiseres. Arbejderen samlede dem sammen og lagde dem foran mig.

Det var nok ikke meningen, at jeg skulle interessere mig så meget for dem (årsagen til sygdommen og dens op-

ståen), for min åndelige hjælper sagde ikke noget om, at jeg skulle interessere mig for dem. Det havde han gjort hvis det var vigtigt.

Lægerne kender ikke årsagen til den slags sygdommes opståen. Det skal de nok heller ikke have at vide nu, ellers ville jeg have fået besked på at studere tegningerne. At sygdommen er opstået hos mig, opfatter jeg som et udslag af, at alle skal gennemgå såvel ”behagelige goder” som ”ubehagelige goder” og dette er en af de ubehagelige kan jeg godt fortælle jer.

Videre i drømmen

Jeg så mig omkring, og jeg så nogle af bygningerne, og jeg så, at der var slået et stort hul i muren i den nærmeste bygning. Jeg så gennem hullet, at der inde i bygningen lå et tykt lag brokker, mest murbrokker. Det så ud som om de stammede fra en større nedbrydning og ombygning af bygningen. En ændring af dens indre indretning. Jeg tror det var disse brokker som landarbejderen var i færd med at transportere væk.

Hermed var drømmen slut.

Fortolkning af den sidste drøm.

Som jeg udlægger drømmen er den en videre udbygning af den første drøm som summarisk fortalte mig at jeg ville blive rask, og at sygdommen ikke ville komme tilbage igen.

Drømmen fokuserer på min krop (gården) efter at sygdomsbekæmpelsen er sat i værk. Drømmen viser symbolsk, at specielt kræftcellerne i lungen er slået ihjel (det er den bygning som jeg ser på). Dette ses ved at bygningerne er blevet restaureret (ombygget). Ombygning skal forstås derved, at tumoren er fjernet, og bygningerne er ført tilbage til deres oprindelige tilstand. Der ligger på dette tidspunkt en del affald som er dødt materiale efter at kræftcellerne er blevet uskadeliggjort. Det tager lidt tid at få det gamle fjernet, men min hjælper skynder på processen med oprydningen. Det skal ikke vare for længe, og når oprydningen er slut er der ikke brug for disse hjælpere mere.

Der skal udføres nye undersøgelser hos hæmatologerne før behandlingen kan sættes i værk

Jeg er endnu ikke blevet udsat for nogen form for behandling, da jeg ikke skulle behandles hos onkologerne, men er blevet overført til hæmatologerne der specielt tager sig af lymfekræft.

I morgen mandag den 8.8 2011 skal jeg begynde på et større undersøgelses og behandlingsforløb hos hæma-

tologerne på Rigshospitalet. Jeg føler, at jeg har store problemer med ilttilførselen til legemet, og sover derfor meget af tiden. Jeg har erfaret, at det er meget vigtigt, at jeg holder min kropstilstand sådan, at jeg netop ikke fryser, men holder lavest mulig temperatur. Her er iltforbruget antagelig mindst. Har jeg det varmere, har jeg store problemer med ilten. Jeg hoster meget ubehageligt. Det kommer naturligvis fra ændringerne i lungen. Jeg har også betydelige problemer med hjerteflimmer hvor hjertet slår meget hurtigt, i perioder kan pulsen være over 150.

Vanløse den 7/8 2011

Notater den 18/9 2011. (Efter to kemoterapibehandlinger)

Undersøgelsesperiode og behandling.

Igennem undersøgelsesperioden, der varede frem til den 30/8 2011 hvor jeg fik min første kemoterapi, voksede tumorområderne sig større, såvel i lungen, men også i en række lymfeknuder over hele kroppen og i tarmsystemet. Det så man ved en fornyet PET-CT-scanning 12/8. Der var dog ikke noget i vejen med knoglemarven eller de øvrige organer, bortset fra tarmsystemet, hvorpå man lavede specielle undersøgelser. Udviklingen i canceren kunne man se ved den anden PET-scanning 12/8, som jeg fik udført på rigshospitalet før kemoterapien blev sat i gang.

Jeg skal bemærke, at en PET-CT-scanning består i, at man får indsprøjet en radioaktiv 11F-Fluor-desoxyglukose som bliver respireret af cellerne. Kræftceller respirerer langt kraftigere end almindelige celler. Ved respirationen koncentrerer 11F sig på det sted hvor molekylerne respireres (forbrændes). Dette ses på Scannerbillederne som sorte områder på det tredimensionelle billede af kroppen. Herved kan man se hvor kræftcellerne sidder, og hvor omfattende canceren er (hvor meget den har bredt sig). Dette er en ultrakort beskrivelse af metoden. Jeg skal undlade at uddybe den yderligere her.

Jeg har nu været igennem 2 kemoterapibehandlinger. Den 30/8 2011 og den 13/9 2011. Den første havde ret ubehagelige eftervirkninger. Jeg var holdt oppe af binyrebarkhormoner de første dage. Derefter var det meget ubehageligt. Jeg sov det meste af døgnet de efterfølgende dage. Som dagene gik, blev det bedre.

Efter sidste kemoterapi 13/9 har jeg haft det noget bedre end efter den første. Nu har jeg fået energi i et vist omfang. Jeg benytter tiden til at reorganisere alt stoffet på mine PC'er. Jeg har omkring 2 tera-byte filer (det er 2000 G-byte) liggende på dem. Disse filer har ikke været

systematiseret ordentligt, og det har jeg været ked af. De indeholder nemlig værdifuldt materiale vedrørende Martinus og åndsvidenskaben. Det er det jeg er i gang med at gøre nu.

Jeg har haft interessante drøftelser med lægeeksperterne, og da de ved at jeg er biokemiker, har de fortalt mig meget som man normalt ikke fortæller patienter. Jeg har også diskuteret situationen med dem ud fra min biokemiske viden. Der er de ikke på hjemmebane, men det er dem der er eksperterne omkring sygdommen, og som jeg lytter efter.

Jeg skriver videre på denne føljeton i takt med at det hele udvikler sig og tiden går, indtil jeg bliver helt rask.

Vanløse 18/9 2011

Notater den 7/11 2011

Det er nu dagen før den 6., og min sidste kemoterapibehandling som skal udføres den 8/11 2011.

Jeg var til PET/CT-scanning den 20/10 2011. Denne scanning blev udført efter den 4. kemoterapi behandling. I den efterfølgende lægelige udredning af resultatet fik jeg at vide, at det så forbavsende godt ud. Det så ud til, at lymfekræften var forsvundet fra alle steder undtagen i lungen. I lungen var der stadig lidt tilbage. Man mente, at de to næste behandlinger ville fjerne det side i lungen, og at jeg derefter ikke skulle have flere behandlinger. Man måtte formode, at jeg derefter var kommet over mit lymfom (min lymfekræft). Det hele så forbavsende godt ud.

Efter foregående scanning drøftede jeg PET/CT-scanningsteknikken med et par af mine venner som kom på besøg. Den ene er elektroingeniør.

Det er således, at det mindste område en PET scanner kan måle er 1 mm^3 . I et sådan område findes mange celler, og derfor kan man ikke med 100 % sikkerhed sige, at når scanneren ikke kan måle noget, er der ingen kræftceller tilbage. Det er også sådan, at, er der kun enkelte kræftceller på et sted, vil 11F udstrålingen af positroner være så lille, at scanneren ikke kan se det. Der kan derfor godt være nogle enkelte tilbage stadig væk. Det vigtige er imidlertid, at det ser ud til at de er blevet meget få.

Efter min sidste kemobehandling i morgen skal der gå nogen tid før man måler med PET/CT-scanneren igen. Det skal ske den 1. december. Her kan vi få et nogenlunde sikkert billede af situationen, som jeg formoder, vil vise, at kræftcellerne er forsvundet.

På nuværende tidspunkt er lægerne imidlertid så optimistiske, at de mener at kræftcellerne vil være bekæmpet

med den sidste behandling i morgen.

Med hensyn til min drøm, så siger klardrømme aldrig noget om tidsfaktoren. De siger ikke noget om hvornår jeg er rask. De siger kun, at jeg vil blive helt rask. Jeg ser derfor lyst på fremtiden uanset hvad efterfølgende scanning viser.

De sidste kemobehandlinger er de mest ubehagelige. Det skyldes, at legemets andre hurtigtvoksende celler også bliver slået ihjel, og blodprocenten falder. Den var faldet til 5,6 (den skal normalt ligge mellem 8,5 og 10). Dette forhold bliver mere og mere udtalt for hver behandling. Det betyder, at blodprocenten falder og blodplademængden falder. Jeg har fået ekstra røde blodlegemer en gang i perioden. Jeg har imidlertid været forskånet for at få skadelige infektioner af bakterier og svampe, som man let kan få, fordi immunforsvaret også bliver hæmmet af behandlingen.

Vanløse den 7/11 2011

Notater den 13/1 2012

I forbindelse med opstarten af kemoterapien havde jeg valgt at være med i et videnskabeligt forsøg der har til formål at belyse antistoffets betydning for behandling af kræftsygdomme. Det medførte at jeg efter ophøret af kemoterapien skulle have endnu to behandlinger med antistof med 14 dages mellemrum. Det skulle være den 22/11 og 6/12 2011. PET/CT-scanningen blev derfor udsat fra den 1/12 2011 til den 2/1 2012. Jeg havde i forvejen fået antistof sammen med kemobehandlingen de 6 gange jeg fik denne.

Antistof er et stof der hjælper legemet til selv at nedkæmpe kræftceller.

Kræftceller udvikler nogle proteinmolekyler på celleoverfladen som beskytter dem imod at blive slået ihjel af legemets eget immunforsvar. Antistoffet er et stof der knytter sig specifikt til disse proteiner, og åbner dermed for at legemets immunforsvar alligevel kan slå kræftcellerne ihjel.

Antistoffet som man behandler med, og som har betegnelsen CD20, er syntetiseret ved at cellekulturer i laboratoriet er sat til at syntetisere dette stof således, at det kan opsamles fra den væske som cellerne ligger i. Teknikken har kun været anvendelig i kræftbehandlingen i nogle få år, fordi det først i den senere tid er blevet muligt at isolere så store mængder af dette stof som der skal bruges til behandlingen. Man får ved hver behandling antistoffet

opløst i 500 ml væske, der så indføres i en vene over en periode på 30 minutter.

For kræftpatienter er der en fare for, at kræftceller kan opstå igen efter behandling. Derfor vil man nu lave forsøg med fortsat at give patienterne antistof i en periode efter helbredelse, for derved at modarbejde at kræftceller igen skal opstå i organismen. Det er det forsøg som jeg er deltager i. Til gengæld er der en ganske lille risiko for at man er mere modtagelig for infektioner i denne periode.

Scanningen og afslutning af sygdomsbehandlingen.

Jeg blev som sagt PET/CT-scannet den 2/1 2012, og jeg havde samtale med min speciallæge den 12/1 2012. Lægen spurgte mig hvad jeg forventede at den nye scanning ville vise. Jeg sagde straks, at jeg forventede at være helbredt for kræften. Lægen bekræftede, at det var tilfældet.

Allerede ved min første samtale med lægen fortalte jeg ham om mine drømme, og sagde, at jeg var sikker på at det ville gå sådan som drømmene beskrev. Lægen sagde den gang, at det ville han ikke tro på før videnskabelige undersøgelser havde bekræftet et sådan resultat. Jeg gav ham fuldstændig ret, og sagde, at jeg naturligvis også forventede at det videnskabeligt blev bevist. Vi blev dengang enige om, at afvente hvad der ville kunne ses af resultater når behandlingsforløbet med de 6 kemoterapibehandlinger var gennemført.

Det er ofte sådan at der skal flere kemoterapibehandlinger til for at nedkæmpe kræftcellerne, og så er det endda ikke sikkert at de helt kan nedkæmpes i alle tilfælde. Lymfekræft er imidlertid en af de kræftformer hvor helbredelse er mulig.

Vi så nu på resultaterne fra scanneren. De viste, at scanneren ikke kunne finde noget som helst kræft i mit legeme. Jeg blev scannet fra hovedet og ned til knæene. Der var intet sted der antydte at der var kræftceller tilbage. Det eneste man kunne se som var specielt, var, at der var et lille arvæv i den lunge der havde været angrebet med det store kræftcelleområde. Området var skrumpet ind da kræftceller blev slået ihjel, så arvævet kun var 2 x 2 cm. Området havde jo været meget større da kræftcellerne sad der og fyldte op, jeg tror det var 8 x 10 cm. Det var derfor jeg havde haft så meget hoste i begyndelsen. (Det var det arvæv som jeg så i min drøm, som var de tynde lag der blev tilbage på jorden da blikkenslageren var forsvundet).

Jeg sagde til lægen, at det naturligvis glædede mig meget at jeg var blevet rask, og det udelukkende skyldtes den meget effektive og gode behandling jeg havde fået på hospitalet, som jeg takkede ham for, at han havde ordi-

neret. Jeg tilføjede så, at jeg også var meget glad for at se, at mine tidlige klardrømme havde stemt helt overens med de resultater som nu kunne videnskabelig bevises via scanneren. Det gav lægen mig ret i. Jeg er sikker på, at han var meget overrasket over at drømmene kunne sige sådan noget på forhånd, og så detaljeret. Men det var jo hermed bekræftet.

Ved kemoterapiens afslutning en måned tidligere havde jeg foræret ham et eksemplar af Martinusbiografien som jeg har skrevet, og han fortalte mig nu, at han var begyndt at læse den, og synes at den var interessant.

En raskmelding for kræft betyder ikke at man slippes helt fri af hospitalet. Man skal til PET/CT-scanning hver tredje måned i den første tid, for at sikre, at kræften ikke bryder op igen.

Da jeg jo er med i det foran omtalte videnskabelige forsøg, skulle man nu lade en computer foretage et "random choice" valg for at se om jeg skulle være blandt dem der skulle have flere behandlinger med antistof. Man opdeler forsøgspersonerne i to grupper. Den ene får ikke flere behandlinger, det er kontrolgruppen. Den anden får fortsat nogle behandlinger. Derved kan man se om der er mindre tilbagefald i den ekstra behandlede gruppe.

Jeg blev udtaget som en af dem der skulle have flere behandlinger. En hver anden måned i en periode. Det er jeg glad for, for det giver en større sikkerhed for at det hele er nedkæmpet.

Jeg er nu raskmeldt, men det betyder ikke at jeg er helt oppe på mærkerne endnu. Jeg har jo været ret ineffektiv fysisk set i flere måneder, og muskulaturen er derfor i stærkt formindsket styrke. Jeg skal nu gennemgå en genoptræning, så muskulaturen kan blive god igen. Jeg har jo meget jeg skal lave endnu. Jeg skal bl.a. støbe en ny hovedtrappe på Limfjordsvej hvor jeg skal lægge italienske hvide marmorfliser på. De står og venter på at jeg kommer i gang, men det bliver først til foråret.

Jeg har haft lidt gener med en nerve til oversiden af den venstre fod. Det er sådan, at kemoterapien har nogle skadevirkninger på nogle af nerverne. Det har bevirket, at jeg ikke rigtigt kunne gå, fordi jeg let faldt. Jeg kunne heller ikke køre bil. Det stod på i ca. 3 uger. Nu har jeg trænet selv, sådan at jeg både kan gå ret ubesværet og jeg kan igen køre i bil.

Nu venter jeg blot på at blive indkaldt til genoptræning under ledelse af en fysioterapeut som har nogle træningsmaskiner som jeg kan bruge, for det er alle musklerne i hele kroppen der skal trænes. Jeg har jo også tabt 20 kg i legemsvægt under sygdommen. Nogle af dem er sikkert muskelmasse. Nå det er kun småting. Jeg kommer snart op på mærkerne igen.

Årsagen til at jeg skriver alt dette, er ikke for at gøre mig interessant eller beklage mig. Det er for at vise jer, at forsynet kan give nøjagtige oplysninger om fremtiden i form af klardrømme. Det betinger imidlertid, at man skal være opmærksom når man bliver præsenteret for en sådan klardrøm. Man skal imidlertid også være udviklet sådan at man kan forstå drømmens symbolik. Sådanne drømme præsenteres altid i symbolsk form. Forsynet sørger dog for, at symbolikken er af en sådan art, at den vil kunne forstås af den der drømmer. Det er karakteristisk for klardrømme, at drømmene ikke giver nogen nøjagtig tidshorisont for det som drømmen relaterer til. Det her nævnte kan I tydeligt se af min beskrivelse af drømmene relateret til det faktiske forløb.

Jeg er meget glad for at jeg er kommet ud på den anden side af min sygdom. Selv om den har været meget ubehagelig og har haft midlertidige skadevirkninger på min fysik, har jeg haft en meget stor hjælp af mine klardrømme. Forsynet har hermed støttet mig særdeles meget derved, at jeg ikke på noget tidspunkt har været i tvivl om at jeg ville blive helt rask, også når det var allermest ubehageligt. Samtidig er jeg også glad for at jeg ikke er blevet sparet for at måtte gennemgå et sådant ”ubehageligt gode”. Det er jo den absolutte betingelse for at man kan videreudvikle sig, og med tiden lære at blive alkærlig.

Vanløse 13/1 2012

KORT

Ruth Olsen

FORTALT

Finanskrisen

Det er vist ved at gå op for stadig flere, at finanskrisen har en hel del at gøre med *moral*. På flere måder. I Grækenland f.eks. har folk med mange penge sørget for at gemme deres formuer væk og dermed undgået at betale skat. Et samfund, hvor den udspekulerede selvished er udbredt, kan ikke fungere som et fællesskab. USA var for længst faldet fra hinanden, hvis ikke de kirkelige organisationer havde hjulpet så mange af de fattige. Til vor undren bruges den nordiske velfærdsmodel i øvrigt her som et skræmmebillede!

Fattigdommen vokser for tiden i den vestlige verden. For få år siden syntes der at være masser af penge i omløb, og nogle af dem dryppede vel nedad i systemet. Men hvor er de nu blevet af? Var det bare gæld alt sammen? Det kan være svært at gennemskue, hvordan den globale økonomi fungerer.

I JAK-bladet (1/2012) beskrives, hvordan de store banker og virksomheder nu har ”pengekasser”, der bugner, mens mange af de små virksomheder må lukke. ”Økonomisk Ugebrev” kan fortælle, at de ti største virksomheder i Danmark i likvide midler steg fra -39 mia. i 2008 til +55 mia. i 2010. I USA var denne tendens endnu mere udpræget. Der hober altså kapital op i det private, mens den infrastruktur, de dog er afhængige af (veje, skoler, hospitaler, forskning osv), er nedslidt og økonomisk udsultet.

Alligevel hører vi fra (næsten) alle sider, at løsningen på krisen er at skære ned på det offentlige forbrug. Man vil så at sige ”skære den gren over, kapitalen sidder på”. Selv de veluddannede unge mennesker lades i stikken uden

fremtidsudsigter, så nu lider et land som Grækenland ikke bare af kapitalflugt men også af ”hjerneflugt”, alt mens det forarmede land lades alene med flygtningestrømmen.

Men måske er det netop meningen, at de skal presses helt ned i elendigheden for at lære noget. Som man så det i TV for nylig, hvor en moden mand, som var sparet væk fra en høj stilling, måtte gå fra hus og hjem og søge på herberg for hjemløse. Her hjalp han andre hjemløse og fandt ud af, at det var det mest meningsfyldte, han nogensinde havde foretaget sig.

Mange vil nok som han i den kommende tid opdage, at det der giver mest mening og tilfredshed i livet er at udøve næstekærlighed. Jeg tror, der bliver masser af mulighed for prøve det i tiden der kommer.

Krigspræster

Det er svært at holde noget skjult for offentligheden i vore inter-

net- og youtube-tider. Således kunne man på TV se, hvordan en dansk feltpræst i uniform stod og velsignede en gruppe soldater, der skulle ud og måske slå ihjel i Afghanistan. Til sidst gjorde han korsets tegn samt V-tegnet (ønske om sejr) og bankede sig på brystet ligesom aber gør, når de demonstrerer magt.

Det blev dog nogle biskopper for meget. Det var jo korstogsridderne adfærd, når de som kristne drog ud for at slå muslimer ihjel. De protesterede, måske ihukommende hvad Jesus havde sagt? Og en ung (ateistisk?) soldat mente, det var helt malplaceret at have en præst med i krig. Men straks var der præster, der mente soldaterne havde brug for nogle ”hellige” ord og trøst i felten. Andre mente, en psykolog nok var til mere gavn.

Vor billed-kultur

I et nummer af det for længst ophørte tidsskrift ”Paradigma” fra 1987 fandt jeg nogle interessante betragtninger over, hvor meget den billedmæssige kommunikation betyder i vor tid. Det fik mig til at tænke på, hvorfor det mon var så vigtigt for Martinus også at bringe sine budskaber i form af symboler.

Til at gøre vore tanker begribelige for andre havde vi først sproget. Høresansen kom jo først. Synssansen udvikledes lidt senere. Med film, TV, pc, ipod m.m. lever vi mere og mere i en billedverden. Billeder præger i høj grad vor opfattelse af, hvad ”virkelighed” er. Alt hvad der ikke er synligt for øjet, regnes snart ikke for virkeligt (”jeg vil se det, før jeg tror det”). Forståelse kræver ofte en billedmæssig visualisering. Det hedder jo ”ind-se” – det skal ”fise ind på lystavlen” osv. Niels Bohr var faktisk imod, at man tegnede et atom, for det kunne jo kun være et symbol.

Oprindelig havde jøderne et ud-

strakt billed-forbud jfr. 2. Mosebog 20/4. Også de kristne mente i begyndelsen, at man ikke måtte skabe billeder af det guddommelige. Apropos muslimers forbud mod at tegne Muhammed! For de første kristne var gudebilleder kun noget, hedningene havde og som de tilbød ud fra troen på billeders magiske kraft. Man formoder, det også var den funktion, hulemalerierne havde haft.

Måske tror vi stadig lidt på billeders magi? Og derfor må ethvert firma med respekt for sig selv have et særligt logo? Men hvorfor medicinalfirmaet Novo Nordisk har den egyptiske tyr som logo er lidt sært.

Moselovens billedforbud har ikke forhindret, der opstod en blomstrende religiøs billedkunst. En særlig slags religiøs billeddannelse er fænomenet ”ikoner”. Ikoner skal ikke vise nogen virkelighed, de er ren symbolik. Ikoner skal indvies ved et kirkeligt ritual med vievand og velsignelse, før de får den tiltænkte magiske kraft.

Man må formode, at Martinus skabte sine symboler for at fremme forståelsen af hans budskabs ord. Men der er faktisk også nogle, der mener, hans symboler har en særlig magisk kraft!

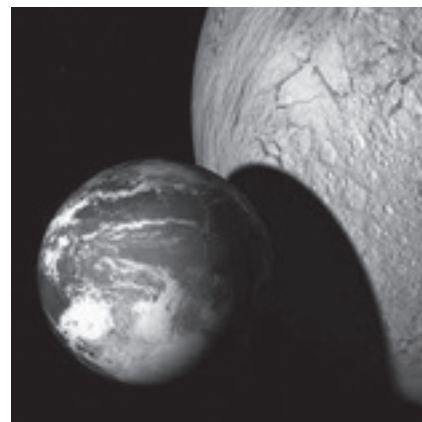
Melancholia

I Lars von Triers film er Melancholia en såkaldt ”hjemløs planet”, der truer med at ramme og dermed ødelægge Jorden. I Ill. Videnskab nr.2/2012 forklares det, hvorfor

sandsynligheden for noget sådant er uendelig lille.

Martinus har skrevet et sted – så vidt jeg husker – at Jorden er kommet så langt i sin udvikling, at den slet ikke vil være i stand til at tiltrække en så stærk negativ begivenhed som kollision med en anden klode ville være.

Naturvidenskaben mener, der findes mange ”hjemløse” planeter i universet, dvs planeter der ikke er knyttet til en stjerne, men som blot er opstået ved sammentrækning af gasskyer. (Men hvem/hvad skulle i så fald udøve tiltrækningen?) Noget sådant er slet ikke muligt ifølge Walter Russell. Han har på meget logisk vis forklaret, hvordan planeter fødes ud af deres sol og i tidens løb flytter sig væk fra sit ophav, indtil de længst væk langsomt går i opløsning over et stadie som gasplanet.

Planeters bane er lovbundet som al anden bevægelse i universet, fortæller Martinus. Forskerne har blot endnu ikke helt fundet ud af, hvilken lov planeter følger. Det har Russell ellers fortalt dem. Det vi kalder ”heliosfæren” består af mange forskellige spændingsforhold mellem den indadgående og den udadgående bevægelse (tiltrækning og frastødning), styret af Solens Jeg.

Jorden nærmer sig nu det sted i dette spændingsfelt, hvor der er lige-

vægt mellem de to modsatte kræfter. Kun det individ/planetvæsen, der er i nogenlunde samklang (resonans) med Jordens vibrations-frekvens vil blive tiltrukket til Jordkloden. Lige søger lige.

Psykiatriens elendighed

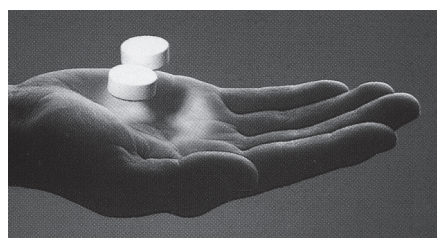
Antallet af psykiatriske patienter stiger og stiger, og efter den senere tids omtale i medierne ser det ud, som om man faktisk ikke rigtig ved, hvad man skal gøre ved det.

Der var en mor, der stod frem i TV (13/2) og fortalte, hvordan hendes 18-årige datter begik selvmord, fordi hun var sendt hjem fra hospitalet med den besked, at de stemmer hun hørte og som opfordrede hende til selvmord, blot var noget, hun bildte sig selv ind. Det slog hende helt ud, at man ikke troede på hende.

Der har været flere mennesker fremme i medierne for nylig for at fortælle, hvordan de hører stemmer ”inde i hovedet”. Det har oftest været hånlige nedgørende stemmer, der opfordrer til destruktive handlinger.

Fra åndsvidenskaben ved vi, at det med stemmerne er reelt nok, men hvorfor er nogle mennesker modtagelige for dem, mens de fleste slet ikke er indstillet på den slags bølgelængder? Er nogle bare mere sensitive end andre? Eller har de for svag en personlighed til at kunne kontrollere, hvad de vil åbne for? Er vor sensitivitet under stærk udvikling nu, så problemet bliver større fremover?

Da psykiatriens behandlere ikke forstår, hvad det her drejer sig om, er

det aldrig blevet seriøst undersøgt, hvad der kan ligge bag en sådan åbning til den åndelige (astrale) verden. Sker det f.eks. især for de, der har eksperimenteret med euforiske stoffer, og således nedbrudt deres mentale beskyttelse? Eller alkoholmisbrugere? Eller nogen der har mediteret på en misforstået måde?

Ifølge Martinus er løsningen nok ikke medicin, som måske endda kan nedbryde den mentale beskyttelse endnu mere. Efter Martinus' råd skulle man øve sig i ”at blive herre i eget hus”, dvs med styrke og bestemthed sætte den afdøde ånd bag stemmerne på plads og bede ham gå mod lyset. Selv kan man bede forsynet om hjælp.

Men jeg undrer mig over, at der åbenbart findes en hel del ondskabsfulde væsener, der hænger fast i mellemtilstanden, og som søger et nemt offer. Det er også sørgeligt, at vi har et psykiatrisk system, der slet ikke ved, hvad der er den egentlige baggrund for de stemmer, som plager deres patienter.

Evolution

Siden Darwin har de fleste ment, at det var miljøet og ”naturlig udvælgelse” (survival of the fittest), der styrede evolutionen her på jorden. Det er der jo også noget, det kunne tale for, når f.eks. tibetanerne har ændret deres gener sådan, at de har øget deres evne til at optage ilt i et miljø, der har 40% lavere iltkoncentration i luften end normalt.

Der har for nylig været nogle flotte TV-udsendelser om vor planet, bl.a. kunne man opleve, hvilken særlig mangfoldighed af dyrearter, der findes på øen Madagaskar. Det blev forklaret med tilpasningen til miljøet, men det virkede nu ikke logisk, for her var ikke meget, der tvang arterne til at ændre sig. Ligesom f.eks. slangen i Australien, der udviklede

et mindre hoved, så den ikke kunne gabe over de giftige tudser, som menneskene havde indført.

Det er faktisk stadig ikke forklaret logisk, hvorfor arter ændrer sig. Da man fandt ud af, at samme art rotter udviklede den samme slags adfærd på hver sin side af kloden, uden mulighed for at have påvirket hinanden, var det lidt af en gåde. Så var det at Sheldrake fandt på det med ”morfogenetiske felter”. Altså at udviklingen er styret af et overordnet energifelt. Og David Bohm udviklede sin teori om ”den indfoldede orden”, en slags usynlig orden, der under givne omstændigheder kan udfoldes i det fysiske.

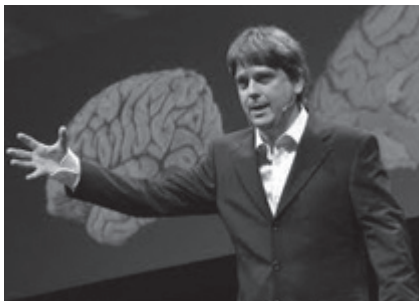

Man begyndte altså at komme på sporet af en eller anden stråleformig (altså ”åndelig”) energi bag evolutionens manifestation. Med andre ord: bevidsthedskræfter som formgivende kraft. Men kun ”på

sporet”, for de er aldrig blevet taget helt alvorligt.

Ifølge Martinus er enhver organisme styret af væsenets bevidsthed, af jeg’et med dets talentkerner. Gennem erfaring og øvelse bliver det med talentkernerne til vanefunktion. Ændringer i en organisme kan altså kun ske på grundlag af erfaring. Selv bakterier kan via erfaring opøve et bedre forsvar, altså resistens.

I dag ved man, at gener kan ”tændes eller slukkes” og altså ændre organismen, men endnu ved man meget lidt om, hvad der dybest set styrer

denne ”tænd-sluk”-mekanisme. Den dag, man læser Martinus’ beskrivelse af talentkerner, om hvordan de bliver til ved øvelse, og hvordan de indvirker på skabelsen af de forskellige organismer, må alle lærebøger om evolution skrives om. Men endnu ved man ikke, at det er bevidsthed, der styrer den fysiske verden.

Hvor sidder personligheden?

Hjerneforsker Peter Lund Madsen er meget brugt af TV. Han har lige haft en udsendelsesrække, hvor han har været på rundtur i den videnskabelige udviklings historie. Her fortalte han bl.a. om manden, der fik en jernstang gennem hjernen. Manden overlevede men ændrede fuldstændig personlighed, f.eks. var hukommelsen ødelagt.

Dette brugte vor hjerneforsker nu som bevis for, at personligheden sidder i hjernen. Den slags løse

påstande kan vi smile ad – os, der ved at hjernen kun er personlighedens redskab. Selvfølgelig har personligheden svært ved at bruge et ødelagt redskab. Den må nøjes med at bruge de dele, der stadig kan fungere og modtage signaler fra de åndelige legemer. Især har hukommelsesenergien svært ved at nå igennem, eftersom den på vort nuværende udviklingstrin er den svageste grundenergi. Men al denne viden har hjerneforskere endnu ikke opdaget.

Sund skepsis

Forlaget Hovedland udgav i 2006 en bog med titlen ”Sund Skepsis”, hvor en række læger sætter spørgsmålstegn ved en del af tidens dogmer indenfor lægevidenskaben. Uffe Ravnskov gennemhuller myten om kolesterol-faren, Per Bennicke problematiserer komælken, og Carsten Vagn-Hansen sætter fokus på al den elektromagnetiske stråling, vi fylder vor moderne verden og vore hjem med.

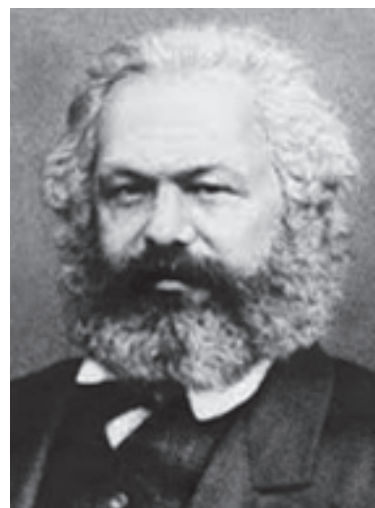
Han siger: Mennesket skaber sit eget elektromagnetiske felt. Jo større og kraftigere påvirkning, der kommer udefra, jo mere rod kommer der i vort eget felt. Selv små påvirkninger kan forstyrre, hvis bølgelængderne er forkerte. Han fortæller, at solpletter, dvs

magnetstorme på solen, påvirker jorden og livet her sådan, at det kan svække vort immunsystem. Alle større influenzaudbrud på jorden falder sammen med et højt antal solpletter, siger han, f.eks. hærgede ”den spanske syge” med 20 mill. døde netop i en periode med særlig mange solpletter. Andre svingninger er helt nødvendige for vort helbred, hvorfor man har måttet skabe dem kunstigt i rumfartøjer, for at astronauterne ikke skulle blive syge.

Mikrobølgeovnen får et særligt afsnit, fordi megen forskning har påvist mikrobølgernes skadelige virkning på maden. Ernæringsværdien nedsættes ikke bare, men stoffets molekyler ændres sådan, at det kan medføre kræft, gravide har dobbelt så stor risiko for at abortere osv.

Marx genoplivet?

Efter i nogle årtier at have været helt ”ude i kulden”, er Karl Marx i disse finanskrisetider igen taget ned fra hylden, for der var måske

alligevel noget om det, han i sin tid skrev om kapitalismens indbyggede urimeligheder.

Nu har liberalismen i mange år nærmest været et ”helligt” dogme og en ”frelses-opskrift”, fondsbørserne er blevet deres ”tempel” og

markedsmekanismen betragtet med nærmest "ærefrygt", som om det var "den hellige ånd" (= "den usynlige hånd"). Blæser der snart nye vinde?

Markedsmekanismen, som på nogle områder kan være udmærket, har på de fleste områder nogle grusomme konsekvenser, fordi den bygger på den stærkeste ret. Vi har nærmest fået pengemagtens enevælde. I dag ser vi f.eks. en spekulation i fødevarer, som betyder prisstigninger i u-landene på 40-50%. Ikke fordi der mangler mad i verden, men fordi spekulanterne ved, at mad er noget

alle er nødt til at købe, når der skæres ned på alt andet. Og fordi der ingen styring er med fordelingen, kan de pengestærke ved at købe op og lagre styre udbudet og derved presse priserne i vejret.

Det at nogen nu seriøst prøver at se kritisk på kapitalismens meget uheldige mekanismer, på den såkaldt "frie konkurrence", der slet ikke er så fri, er dog et lille lyspunkt. Og der sendes film i TV, hvor råddenskabets indenfor finanskapitalen afsløres. Vi kan håbe på, det hjælper!

Vindmøller

Danmark er stolt over, at ca. 20% af vor el-energi kommer fra vindmøller, det er jo klimarigtig energi. Problemet er bare, at møllerne generer naboerne med en form for støj, der ikke er til at ignorere, sådan som mange byboere har vænnet sig til gadestøj. Man kalder det lavfrekvent støj og kan ikke forstå, det skulle være så stort et problem.

Jeg har på fornemmelsen, at det nok så meget er de vibrationer, der udgår fra møllerne, som virker så uheldigt ind på naboernes helbred og velbefindende, dvs at de svinger disharmonisk i forhold til den menneskelige organismes egne svingninger. Sådan noget har man, mig bekendt, ikke prøvet at undersøge. Jeg ved det ikke, men mon det er en form for strålingsenergi, som hverken dobbeltvinduer eller anden beskyttelse kan holde ude?

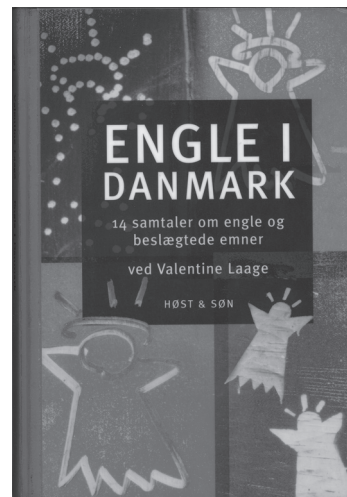
Måske vil det vise sig, at kæmpevindmøllerne er en stor fejltagelse (og derfor Vestas går så dårligt?). Der eksperimenteres i disse år med mange mindre konstruktioner, der f.eks. kan monteres på almindelige tage, evt. højhuse, og som kan levere strøm nok til lokalt brug. Med de kommende prisstigninger på elektricitet, skal opfindsomheden nok blomstre for at finde bedre løsninger.

Engle i Danmark

Forskellige mere eller mindre kendte mennesker blev spurgt om deres forhold til fænomenet engle. Det kom der en bog ud af, der viser, at troen på engle faktisk er meget almindelig. At de er usynlige, betyder ikke noget, for man ved bare, de er der som noget positivt. En af deltagerne er Dennis Stanfeld, som har skrevet en bog om engle (Sphinx forlag 1996). Han siger, han har et meget konkret samarbejde med sin skytsengel, der guider og oplyser ham.

Jeg ved ikke, om jeg tror på alt, hvad han fortæller. F.eks. siger han, at der for tiden går flere tusinde engle i inkarnation på jorden, og at han selv har mødt et par hundrede. Det er slet ikke sikkert, de selv ved, de er engle i inkarnation, men han kan kende dem på deres lyse kærlige sindelag.

Om ærkeenglen Rafael siger han, at denne omkring 1992 begyndte at udsende en stor mængde energi, for at

mange mennesker skal få kontakt med deres sande jeg og glemte viden.

Med åndsvidenskaben er jeg blevet klar over, at vi er omgivet af mange usynlige væsener. I begyndelsen fik det mig til at føle mig lidt overvåget, men da engle siges at være kærlige hjælpssomme væsener, er det ok. Det er værre med de afdøde ånder, der hænger fast i mellemtilstanden, men det er en anden historie.

Matthew om 2012

Matthew, der døde som 17-årig i en ulykke, kan fra sit nye liv kommunikere med sin mor på jorden. Det er der udkommet en bog om, "Matthew, fortæl mig om himlen" (Sphinx forlag 2005). Han har nu sendt et budskab via moderen på internettet om året 2012. Ifølge dette er 2012 et varsel om "Jordens indtræden i den Gyldne tidsalder".

Det er en meget lang skrivelse, som jeg blot vil tage et par citater fra. Det er oversat af Bente Duch Christensen. Jeg kan sende det som

vedhæftet fil til de, der måtte være interesseret.

Hvad han forstår ved "en gylden tidsalder" ligner meget af det, andre bl.a. Martinus har fortalt om, men det svækker troværdigheden at han mener, den ligger "lige om hjørnet". Et sted siger han: "Efterhånden som mørket fortoner sig mere og mere vil kærlighed erstatte konflikt og tyranni med fred og samarbejde, kærlighed vil forvandle de overfladiske fortrin af én gruppe over en anden, og kærlighed vil oplyse dem, der betragter andre som mindreværdige og løfte dem op, som har været nødt til at leve under disse forhold. Kort sagt – kærlighed er den kraft, der forvandler jeres verden."

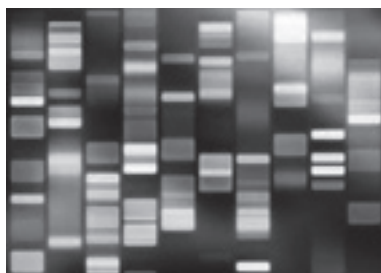
Og et andet sted: "Mange vise og dygtige ledere fra tidligere inkarnationer på jorden har valgt at komme tilbage til planeten og færdiggøre fundamentet for deres arbejde i denne unikke tid."

Og senere: "De høje temperaturer, tørke og oversvømmelser, som er en del af jordens overgang til hendes globale originale og moderate klima, vil give ubehageligheder en tid endnu. Gradvist vil nogle kystlinier blive sænket ned under vandet. Dette behøver ikke skabe angstelse, da der vil være beskyttelse og kompensation til alle indbyggere i disse områder."

Gentest

De fleste naturvidenskabelige forskere tror i dag, at det er vore gener, der styrer så godt som alt vedrørende sygdom. Derfor er det nu blevet en indbringende forretning (især i USA) at tilbyde folk at få kortlagt deres gener, ja det er ved at blive "in" at få sig en gentest. I TV så vi d. 8/2 på DR2, hvordan "gentestere" frejdigt gav sig af med at tolke symbolsproget i en sådan gentest: F.eks. 70% risiko for at udvikle brystkræft, eller 40% risiko for diabetes, 20% for mavesår osv.

Hvis vi nu ser bort fra det med karma, hvad er så realiteten i sådanne konkrete "spådomme" om en fremtidig mulighed? Som en læge sagde i TV-udsendelsen, så er der så mange faktorer med i spillet, at man ligeså godt kunne få lagt et

horoskop (underforstået at det også er ren gætteri).

Nok spiller generne en stor rolle, men som åndsvidenskaben fortæller os, er noget af det vigtigste for vor sundhed nu engang vor måde at tænke på. I øvrigt kan generne ændre sig i et livs forløb. Det har forskning af bl.a. eenæggede tvillinger vist. Der var f.eks. et par, hvor den ene havde valgt at bruge sit liv på idealistiske ulandsprojekter, mens den anden havde etableret en profitabel forretning. Selv om de var født med de samme gener, var deres gentest meget forskellig.

Gener er noget, der kan "tændes og slukkes", men hvad der bevirker dette, er ikke helt klarlagt endnu.

Et forskerhold på Århus Universitet mener at have fundet noget af "fidusen". De kalder deres teknik "antisense", hvormed de mener at kunne slukke for syge gener og således forhindre sygdommen i at udvikle sig. ("Aktuel Naturvidenskab" nr.6/2011).

Da forskerne ikke tager fænomenet "talentkerner", som beskrevet af Martinus, med i betragtning, er der mange ting, de endnu ikke forstår. F.eks.: hvorfor bliver den ene af to eenæggede tvillinger homoseksuel men ikke den anden? Når noget handler om vor bevidsthed og måde at tænke på, er det afgørende de talentkerner, vi har med os fra tidligere liv. Deres betydning for, hvilke gener, der aktiveres, vil længe endnu være en gåde for forskerne. Og derfor vil man fortsætte en tid lang med at skræmme mennesker med højst usikre gentester.

Kuldeterapi

"Sundhed" hedder et nyt helsemagasin, og sundhed er jo noget, der optager de fleste. Det seneste nummer kan fortælle, at kuldeterapi er blevet en del af den nye "Wellness industri". Kulde kan nemlig, skriver man, "når den doceres i afmålte mængder destruere syge celler, lindre smerter, forbedre kredsløbet, nervesystemet og immunforsvaret og hæmme stress."

Læger bruger det, når de nedsætter kropstemperaturen for at minimere skader ved f.eks. hjertestop eller for at nedsætte for høj feber, og de bruger det til at fryse sygt væv væk.

Ved at give kroppen et kort kuldechok, som vinterbadere f.eks. gør, mener man der frigives hormoner som kortisol og endorfiner, der bagefter giver oplevelsen af velvære. Det er derfor man nogle steder efter en tur i den varme sauna ruller sig i sneen. Det sætter gang i blodomløbet.

Kuldeterapi hedder også med et fint ord "kryoterapi", og der er nu opstået klinikker i Tyskland og Polen, hvor man for tusindvis af kroner kan få denne form for wellness. Men det har vist ikke så meget at gøre med de "kolde afvaskninger", man i sin tid anbefalede som middel mod for megen utidig sexlyst.

Ny-tænkerne

Et norsk tidsskrift (Kapital 19/2011) bragte under overskriften "Truslen fra det uforklarlige" en artikel om, hvordan forskningen i parapsykologi eksperimentelt har påvist, at det er muligt at forudse fremtiden. Selv om det handlede om velrenommerede videnskabelige forskere, skabte det forargelse og vrede i det

traditionelle forskermiljø, som opfattede det som en trussel mod alle anerkendte teorier. De gik derfor til angreb på de radikale forskeres moral og motiver.

Forskningen indenfor parapsykologi har nu i snart 100 år været mødt med den velkendte mekanisme: det vi ikke forstår, findes ikke. Det er kun tosser, der tror det, og de ser jo bare, hvad de bilder sig ind, de ser. Det minder mig om de undertrykkelsesmekanismer, som Berit Ås, i sin tid formand for SV i Norge, formulerede. De to af dem hed: latterliggørelse og usynliggørelse. De var godt nok dengang møntet på kvinders vilkår i politik, men de er jo ret så generelle.

Videnskabsfilosoffen Thomas Kuhn skrev: "Selv om der foreligger observationer, som ikke stemmer med den etablerede teori, vil videnskaben ikke forlade denne, før der foreligger en ny alternativ teori." Faktisk har der foreligget en alternativ teori siden Martinus begyndte at udgive sit åndsvidenskabelige værk i 1930'erne, men det har den traditionelle videnskab åbenbart endnu ikke opdaget.

Diktatorernes fald

Vi lever i en tid, hvor det er meningen, at diktatorerne skal falde – også i Syrien. Når vi ser præsident Assad træde frem på skærmen med sine tilsyneladende så blide øjne, forstår man ikke, hvordan han kan være så grusom at "slagte" sit eget folk. Forsøger han at leve op til sin fars primitive adfærd? Eller er han simpelthen bange? Eller er han, som det fremgik af et interview i USA, ganske enkelt uvidende, afstumpet og uintelligent - ren djævlbevidsthed?

Vor tids diktatorer ved godt, der er andre måder at styre et land på end ved frygt. Det der sker i Syrien og de andre arabiske lande er, at flere

og flere har mistet frygten. Set i et større perspektiv er tidens brydninger et led i udviklingen hen mod en større forening af jordens folk. Der er endnu en meget lang vej, for historiens "mølle" maler langsomt.

Det ville næsten ikke være til at holde ud at overvære, hvor mange lidelser det koster at vælte en diktator, hvis ikke vi med åndsvidenskaben ved, at der en dyb mening med det, der sker, og at disse ofre snart inkarnerer igen i en ny frisk organisme.

Økologisk forbrug

Trods finanskrisen og nedgang i al andet forbrug fortsætter mange danskere at købe økologisk mad, nemlig 7-8% viser undersøgelser. Økologisk kød er der dog kun 3% af befolkningen, der køber. Det forklarer man så med, at det nok skyldes den højere pris.

JEG TROEDE HELLER IKKE
PÅ REINKARNATION SIDSTE
GANG!

Det kunne måske mere rimeligt forklares med, at mange af de økologisk bevidste forbrugere også er vegetarianer!

Kysse-sekten

Omkring 1750 tog en kristen gruppe i Ørding på Mors forskud på fremtidens måde at vise næstekærlighed på, nemlig ved at kysse hinanden. De mente, der var grundlag for dette i Bibelen, for havde Jesus måske ikke f.eks. kysset sin discipel Maria Magdalene på munden? Men det fordømte den tids kirkelige øvrighed selvfølgelig og satte disse "farlige kættere" på plads. Kysseri hørte absolut ikke hjemme i den rette kristendom, mente biskoppen, og sagde "at et letfærdigt kys røbede et horeagtigt sind".

Morsingerne var bare for tidligt ude, for ifølge Martinus vil kysset engang i fremtiden være det mest almindelige kærtegn og symbolet for alkærlighed. Foreløbig er det forbeholdt de særligt udvalgte medmennesker. Bortset fra de højtstående russiske politikere? I øvrigt er der megen kysseri i den russiske ortodokse kirke – men altså kun på ikonerne!

Udflugtsmål

Når man er på Martinus-kursus i Klint, kan man på en udflugtstur i omegnen besøge en smuk men noget speciel kirkegård i skoven ved Det psykiatriske hospital ved Nykøbing. Sj. Den kaldes "de hjerneløses kirkegård", for her ligger alle de

patienter begravet, som døde på hospitalet i årene 1945-82 og som fik fjernet hjernen og lagt avispapir ind i hovedet i stedet for – uden de pårørendes viden. Ca. 2000 fik således hjernen udtaget og lagt i sprit i store plastikspande, der blev sendt som pakkepost til Risskov, hvor de stadig står.

Kirkegårdens kapel ligner et lille jagtslot, delt op i to rum. Det forreste rum er en lille minikirkesal, men under et gipsrelief af den lidende Kristus går en dør ind til det, man har kaldt "slagteriet". Her blev hjernerne skåret ud, før patienterne blev lagt i kiste og ført ind til sørgehøjtideligheden foran.

Forskerne synes ikke at have fået megen glæde af alle de mange "syge" hjerner. Man troede at kunne finde årsagerne til psykisk sygdom i hjernen, men havde de haft lidt kendskab til åndsvidenskaben, havde de vidst at den slags sygdom ikke findes i hjernen. Fænomenet "åndelige legemer" er stadig et ukendt begreb, og de kan ikke undersøges i et mikroskop.

Ny religion?

"Piratmisterne" er blevet anerkendt som trossamfund i Sverige. Med hvad har piratvirksomhed på internettet at gøre med en tro eller religion? Det forklarer de med – så vidt jeg har forstået – at ytringsfriheden og fri adgang til al information er noget helligt i et demokrati.

Hvis man begynder at begrænse den frie udveksling på nettet, hvor går så grænsen?

Man kan jo også argumentere med, at al udveksling af information er noget åndeligt, for selv om vi må iklæde den fysiske ord og billeder, er den dybest set noget åndeligt, som Martinus har forklaret.

Mormonerne

I USA kæmper en mormon for at blive præsident ved næste valg. Det har fået sat fokus på, hvad denne religiøse sekt, også kaldet "de sidste dages hellige", egentlig er. Selv siger de, at de er Guds udvalgte kirke. De har før i tiden missioneret stærkt i Danmark, men danskere er jo ikke særligt modtagelige, så nu går de i stedet rundt og missione-

rer på asylcentre for at omvende flygtningene. Engang var de meget diskriminerende overfor sorte, og det står stadig i deres "bibel", selv om de har ændret deres praksis.

I dag er der ikke så mange her i landet, der kender mormonerne, men jeg husker som barn, at min far truede min mor med at ville rejse til mormonerne få at få flere koner. Men flerkoneriet, som de var mest kendt for, er de fleste af dem nu også gået bort fra. En mormon sagde engang til mig, at Danmark har flerkoneri i praksis, man kalder dem bare for "elskerinder" i stedet for koner, det er mindre økonomisk forpligtende.

Det er aldrig for sent!

Bladet "Vegetaren" bragte en historie om en 100-årig vegetar, der løb sit 8. maraton. Han startede først som 89-årig, så det er altså aldrig for sent at begynde. De indsunke benmuskler kan stadig trænes op! Manden er indisk-britisk og mener, hans udholdenhed skyldes fire ting: ingefær, karry, te og godt humør. Jeg vil gætte på, det især er det sidste, der gør udslaget!

Maglehøjkvinden

Omkring 1100 år f.v.t. var Maglehøj i Frederikssund et helligt sted. Her huserede en højt anset præstinde. At hun var områdets shaman ses af de ting, hun fik med sig i graven, bl.a. en smuk bæltedåse prydet med en solskive. Heri havde hun alle sine magiske ting.

Hun var den, der på fællesskabets vegne tog kontakt til den åndelige verden. Hun skulle sikre frugtbarhed, fred og give den tids form for lægehjælp. Og hun skulle lede årstids-ceremonierne.

Arbejdsløse præster

1/3 af alle gudstjenester i Danmark må aflyses, fordi der slet ikke kommer nogen!

Mon ikke der en del præster, der skulle finde sig et andet job? Danskerne kan godt finde ud af at forholde sig til Gud uden præster.

Den gode jord

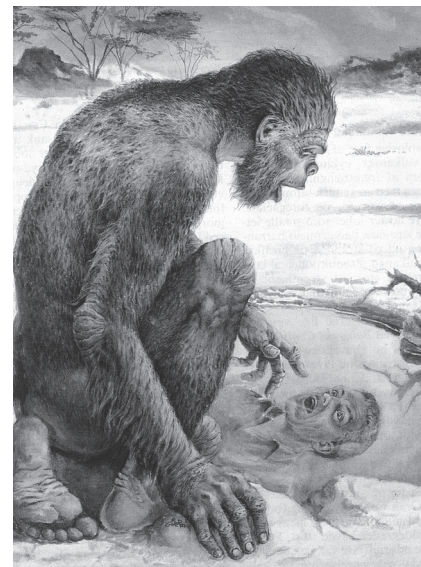
Thomas Merton skrev i bogen "Stilhedens forjættelse":

Hvert øjeblik, hver begivenhed i hvert eneste menneskes liv, sår noget nyt i hans sjæl. Som vinden bærer tusinder af synlige og usynlige frø med sig, således bærer også tidens strøm i sig usynlige kim af åndelig livskraft, som sænker sig ned i menneskets vilje og sind. De fleste af disse utalte frø går tabt og dør, fordi mennesket ikke er beredt til at tage imod dem: for som sæden er, kan den kun spire i frihedens og længslens gode jord.

Overgangsvæsen

Hans Wittendorff har sendt mig flg: Det er logisk, at der må findes overgangsvæsener mellem de forskellige "riger", som Martinus beskriver. Nu har forskerne fundet en organisme, som hverken er plante eller dyr, men opfører sig som begge dele. Det drejer sig om en encellet organisme, der er fundet i Nivåbugten, men som sikkert findes i mange andre farvande.

Professor Øjvind Moestrup fra Københavns Universitet siger til Morgenavisen Jyllandspostens videnskabelige tillæg Newton, at "der ses stadig flere eksempler på, at den gamle opdeling af levende organis-

mer i planter eller dyr er for simpel." Det stemmer fint overens med Martinus' analyser. Vi kan jo blot tænke på, at Martinus fortæller os, at vi selv udgør overgangsvæsener mellem dyreriget og menneskeriget.

Friskole-planer

Lisa von Schmalensee har ønsket flg. notits:

En gruppe mennesker, som har studeret martinuskosmologi i mange år, har taget initiativ til at starte en friskole, som har sit fundament i den kosmologiske menneskeforståelse. Det er planen at den ska begynde i august 2013 i københavnsområdet, og man kan finde flere oplysninger på <http://www.detbelivende.dk/belbelxsk.htm> eller lvsm@strandagergaard.dk

Spørgsmål til Martinus – og svar

I de tidlige udgaver af Kosmos-bladet kunne man få skriftlige svar fra Martinus. Dette er fra Kosmos nr. 2/1933:

Spørgsmål:

I et skriftsted i Bibelen står, at ”en retfærdig bøn formår meget”. I forbindelse med dette tænker jeg på Kristi ord på korset, da han bad for sine fjender og sagde: ”Fader forlad dem, thi de vide ikke hvad de gøre”.

Jøderne, som i deres uvidenhed korsfæstede deres genløser, har jo ikke trods denne bøn kunnet slippe med, som der står et andet sted, at fædrenes synd skal nedarves på børnene til tredje og fjerde led, thi vi er jo stadigvæk vidne til, hvorledes jøderne er udsat for had og forfølgelse.

Nu spørges der, er forfølgelserne mod disse folk udløst på basis af hin forbrydelse som tidligere slægter begik, og som bestod i Kristi korsfæstelse og død, og i så fald, vil disse forfølgelser ikke da blive bragt til ophør, alt som virkningerne af den nye Verdensimpuls spores?

Svar:

Da en bøn er et begær, og et begær i okkult belysning er en åndelig energiudløsning, der, hvis begæret er stærkt nok, til sidst, om end ad usynlige veje, vil resultere i bønnens opfyldelse, kan en bøn formå endog overordentlig meget. Men da bønner virker ligeså godt i mørkets som i lysets tjeneste, bør man vogte meget nøje på, at ens bøn, hvilket i dette tilfælde altså vil sige et hvilket som helst ønske, ikke er af en sådan natur, at dets opfyldelse bliver til gene og lidelse for andre væsener, thi i så fald hører det ind under ”sort magi”, og vil som sådan sluttelig falde tilbage på sit ophav med tilsvarende ubehagelige eller mørke virkninger.

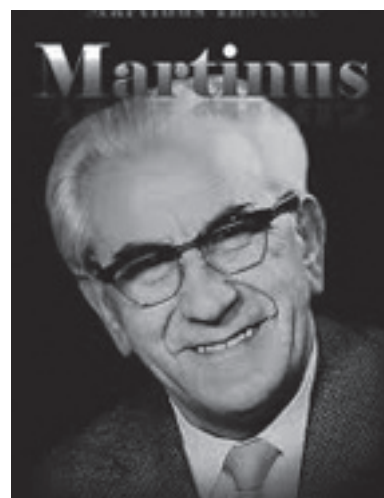
Med hensyn til jødernes forfølgelse, da er denne meget mindre et resultat af dette folks korsfæstelse af Verdensgenløseren Jesus af Nazaret, end et resultat af dets standhaftige vedholdenhed ved deres endnu ikke udlevede religion eller dets for vestens folk forældede traditioner. Havde flertallet indenfor det jødiske folk været modtagelige for kristendommen, således som den udgik fra verdensgenløserens person, og helt havde kunnet acceptere denne i sin renkultur, kan det ikke nægtes, at jøderne ville være blevet overordentlig mange lidelser

kvit og i dag have været det førende folk i verden på livets højeste religiøse område.

De særlige omstændigheder, der bevirkede, at ikke jøderne men ”hedningerne” blev kristendommens modtagere, kan jeg ikke komme ind på her, men blot nævne, at jødernes lidelses- og trængselstid skyldes et særligt uligevægtigt forhold mellem deres intelligens og følelse, og at dette forhold netop bliver afhjulpet gennem lidelserne. Jødernes lidelseshistorie vil således være forbi, alt eftersom den får affødt den naturlige balance mellem intelligens og følelse i dette folks bevidsthedspsyke.

Men lad mig med det samme udtrykke, at det ikke er udtryk for nogen større kristendom at forfølge jøderne. Det udviklede menneske indenfor kristendommen kan kun ligesom Kristus selv se bort fra korsfæstelsen og i taknemmelig erindre sig dette folks historie, der blev det udløsende moment for den kosmiske stråle, gennem hvilken alle jordens slægter nu skal velsignes.

(til det sidste skal bemærkes, at i 1930'erne var der også tendens til jødehad i Danmark)

Studiekredse, foredrag og kurser

BRØNDBY

LIVETS SKOLE i åndsvidenskab
Vestre Gade 6, Brøndbyøster, 2605 Brøndby

Studiekredse alle søndage kl. 14-16:30
Fra september til maj
Studiegrupeledere Birgit Mørup og Jan Langekær

Foredrag hver 3. søndag kl. 13. Fra september til juli

Søndag 11/3 "Kosmiske glimt". v/ Thor Gjødvad

Søndag 1/4 "Evigheden og karma" v/Vagn Noach

Søndag 22/4 "Bibelens store begivenheder og skæbner i lyset af Det Tredie Testamente".
v/Søren Jensen

Søndag 13/5 "Hvordan skal det forstås at alt er "såre godt?" v/Rolf Elving

Søndag 3/6 "Om livets egen skole- kunsten at tænke rigtigt". v/ Toni Bjerremose

Søndag 24/6 "Et internationalt verdensrige under dannelse".v/ Jan Langekær

Entre: Frit efter gaveprincippet
Kontakt: Jan Langekær 2015 7811,
jan@langekaer.dk , www.livetsskole.info

Sindal

Stor Permanent Udstilling

om Martinus åndsvidenskab på Sindal Bibliotek,
Torvegade 15, 9870 Sindal

Et samarbejde mellem Hjørring Kommune og
Fonden Det Tredie Testamente.
For åbningstider: Tlf. 7233 4870

Der stadig møder andre steder, men de blev alle bragt i sidste nummer af bladet!!

Septemhernummeret bringer efterårets møder, og decembernummeret bringer forårets møder.

Når marts-nummeret udkommer, er de fleste møder afholdt.

Forslag til:

VEDTÆGTER

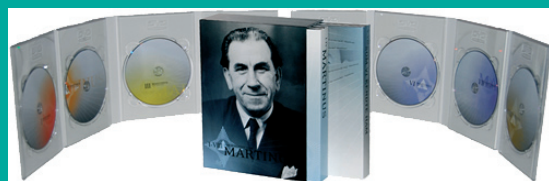
For den selvejende institution KOSMOLOGISK INFORMATION

- § 1. Hjemsted for Kosmologisk Information er Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.
- § 2. Kosmologisk Information er en selvejende institution, der har til formål at udbrede kendskabet til Martinus' verdensbillede, som det er beskrevet i hans værk "Det tredje Testamente". Dette formål søges realiseret ved udgivelse af bladet "Den ny Verdensimpuls" og bøger samt ved foredrag, udstillinger o. lign.
- § 3. Institutionens midler tilvejebringes ved salg af blade og bøger, samt ved gavebidrag. Institutionens midler kan alene anvendes til fremme af institutionens formål. De kan ikke anvendes til aflønning af medarbejdere eller bestyrelse.
- § 4. Institutionen ledes af en bestyrelse på 5 personer. Der skal afholdes mindst ét møde årligt, hvortil formanden indkalder. I øvrigt kan ethvert medlem forlange møde afholdt. Bestyrelsen vælger 2 suppleanter, der indtræder i bestyrelsen efter behov. Der ydes ikke vederlag for arbejdet i bestyrelsen. Bestyrelsens beslutninger træffes ved simpel flertal, dog kræver vedtægtsændringer enstemmighed.
- § 5. Regnskabsåret går fra 1/7 til 30/6. Regnskabet revideres af en ansvarlig revisor, som det forlanges af de offentlige myndigheder.
- § 6. Institutionen kan kun opløses ved enstemmig beslutning i en fuldtallig bestyrelse, og dens midler kan i så fald kun overdrages til en institution med tilsvarende formål som Kosmologisk Information.

tilbud

Martinus: Livets Bog 1-7
i faksimile udgave
Alle 7 bind for kr.1000

Dankvartfilm
Martinus' som vi kendte ham
Box med 8 dvd'ere - kr. 500

Kurt Christiansens
Martinus biografi i to bind
1280 A4 sider - kr. 250

Sv. Åge Rossen
Martinus' verdensbillede
480 sider - kr. 250

Ældre numre af Impuls
fås for 5 kr

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
Hjemmeside: www.nyimpuls.dk